

# Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.  
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Fibiger, Elfride.

Titel | Title:

Askepot : en Nutids-Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Schubothe, 1880

Fysiske størrelse | Physical extent:

307 s.

## DK

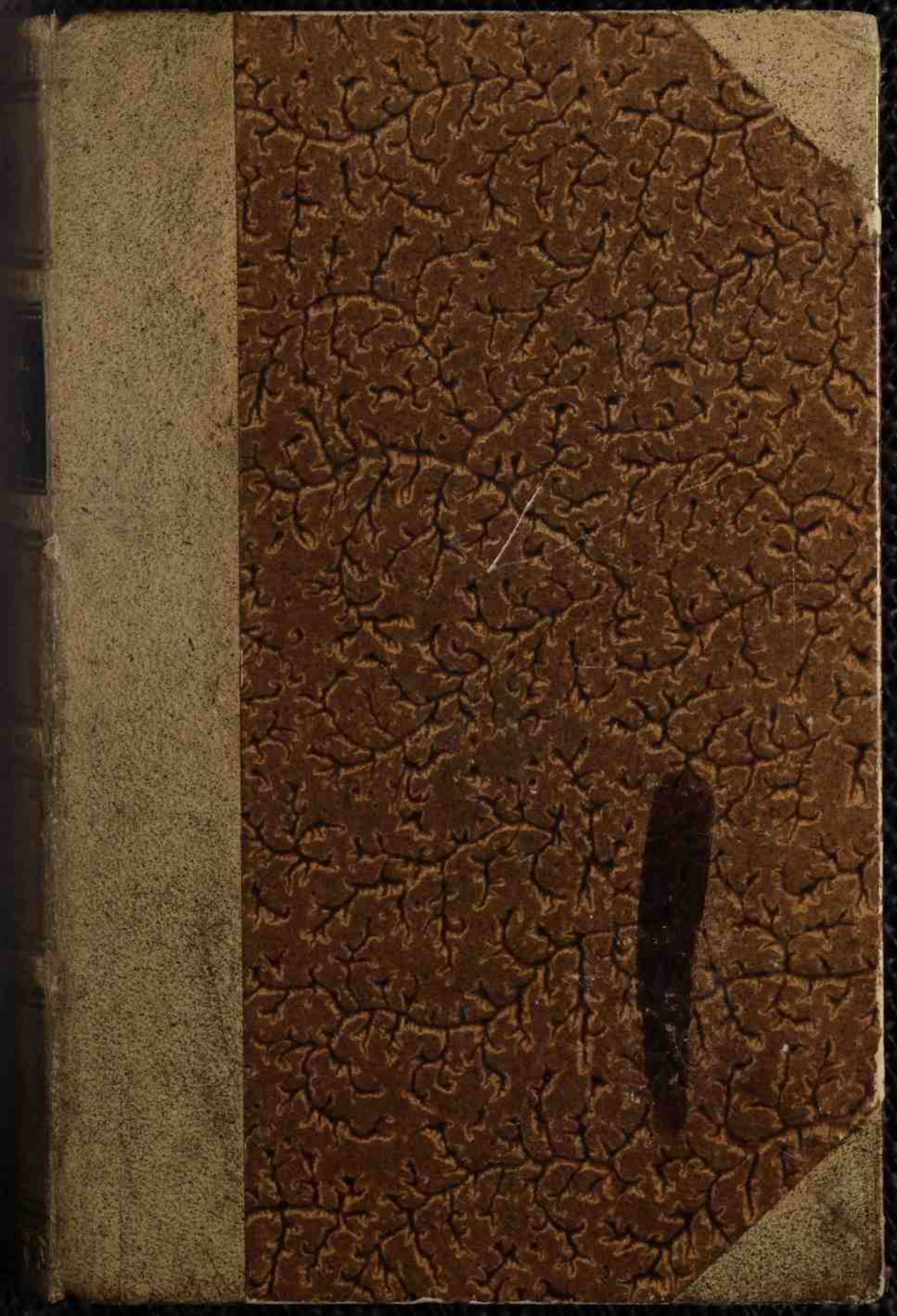
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

## UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.



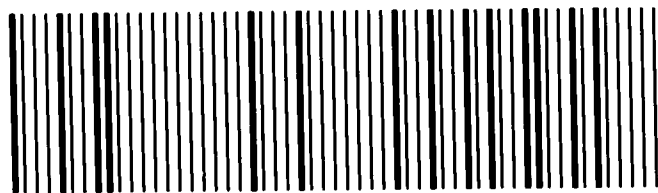








DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130011012532



54-126-8











ASKEPOT.

---



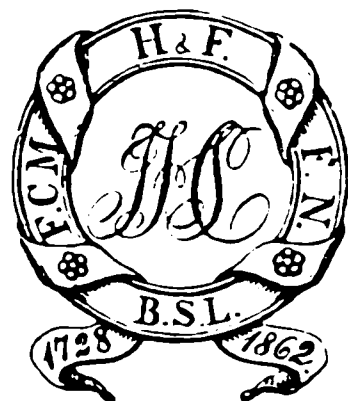


# ASKEPOT.

EN NUTIDS - ROMAN

AF

ELFRIDE FIBIGER.



KJØBENHAVN.

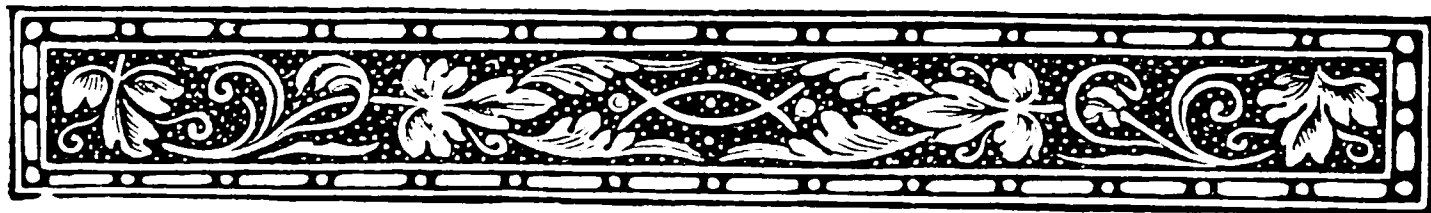
FORLAGT AF J. H. SCHUBOTHES BOGHANDEL.

GRÆBES BOGTRYKKERI.

1880.







Tæt ved den alfare Landevej og op til Kromandens Have er Dammen. Under de gamle, ludende Piletræers nedhængende Grene, paa den mosbegroede Sten, omme bag Broen, hvor Landsbyens Koner og Piger om Dagen pleje at tumle med Vadsketøjet, sidder hun imellem de høje Bregner og de knejsende Brudelys med Knæet støttende Armene og med Haanden sluttende tæt om den smalle og blege Kind.

Luften er mild og Aftenen er stille. Hun har ikke lagt Mærke til, hvorledes den er fremskreden og har kaldt Dæmringens spindelvævsagtige Taager hid fra Skovens Udkant, hvor de lejrede sig dengang, da Solen gik ned. Stilfærdigt have de lidt efter lidt indhyllet hele den endnu kun halvtslumrende Natur i deres lette, bølgende Slør, under hvis natlige Flig Tusinder af levende, synlige og usynlige, Skabninger maaske i dette Øjeblik fejre deres Formæling, for enten at dø i Nuets salige Lyst, eller imorgen, naar Solen atter hæver sig straalende og varm



af Nattens Favn, at leve Livet paany og søge Lys og Næring af disse varme, glødende Straaler.

Hun sidder og drømmer med vidt aabne Øjne, men skjøndt hendes Tanker færdes langt borte herfra, fremkalder dette sandselige Naturliv ubevidst hos hende selv en grændseløs Længsel efter Glemsel, Hvile og Fred. — Tanke knytter sig til Tanke, Følelse til Følelse og former en Tryllering, der slutter tæt om hendes sorgfulde Hjerte. Og uden for denne Ring staar allerede Fornuftens manende Stemme og Magt. Vel har Jorden et Moderskjød, der kan gemme sit eget Afkoms livløse Rester, men naar saa Dagen kommer, hvor der kaldes paa de Døde, hvad da? — hvem rejser hende saa af Graven op? — Hun bøjer sig fremad, og det stillestaaende Vandspejl gjengiver hendes eget Billede i uklart Omrids lig en formløs Skygge, medens Dammens Sanger, en stor, grim Klokkefrø, der er krøben op paa den modsatte Bred, nu hæver sin melodiose Røst, som gjaldt dens lokkende Toner ene og alene hende, skjøndt et usynligt Kor af Herrer og Damer af Arten uafbrudt musicerer og svarer rundt om fra Enge og Moser med skrattende Kvæk. Selv Himlen, der ejer Millioner af blinkende Lys, har kun tændt en eneste Stjerne paa sin Hvælving i denne Stund; det er Aftenstjernen, og den har nok med at iagttage sin nærmeste Nabo, Nattens

ellers saa prægtige Lysbringer, som for Øjeblikket sidder og stirrer fremad med et blegt, gnavent og smalt Ansigt, der ligner alt andet end en straalende Kjerte.

Ude paa Landevejen kommer en Hund løbende; dens hvidblommede Skind viser tydeligt dens Størrelse og Omrids. Den trasker ned til Dammen og pladsker en Strækning ud for at stille sin Tørst. Saa kommer nok en, saa en tredje og derpaa en fjerde, de ligne alle hverandre, og følge alle deres Kammerats Exempel. Denne er alt færdig med at drikke og snuser nu ivrigt omkring for ikke at spilde Tiden, ifald her paa Stedet skulde findes noget, som efter dens Instinkt var værd at tage nærmere i Øjesyn. Den finder ogsaa et Spor, og uden at agte paa sin Herre, der kommer ridende i langsom Skridtgang, sætter den afsted uden om Dammen og hen til den Ensomme, efterfulgt af de andre tre. Den lægger sit brune Hoved med de kloge Øjne i hendes Skjød og stirrer hende op i Ansigtet med et dybt Suk, medens de andre, veldresserede som de ere, blive staaende lidt betænkelige med hældende Hoveder og i Frastand, som vilde de først se, hvad Enden bliver paa dette Møde.

«Diana! er det virkelig Dig, Du kjære Hund,» og hun tager dens Hoved imellem sine Hænder og trykker det imod sit Bryst, mens hun kjærtegnende stryger dens lange silkebløde Øren. Men

hendes Stemme bæver, og hun bøjer sig ned og hviler sin Kind imod dens laadne Hals, som vilde hun skjule sit Ansigt for dens spørgende Blik.

«Halloj! Diana, hid Hector, Halloj!» og Rytteren standser sin Hest og lader en skarp Fløjten følge bagefter, medens det ædle Dyr misbilligende slaar med Hovedet og skraber med sit ene Forben i Jorden; det smager den ikke at skulle staa stille og vente paa disse Desertører. Med kraftig Haand tøjler Herren Hesten og lader den derpaa atter fortsætte i Skridtgang, thi Hundene komme ansættende. Men han standser paany og kalder igjen, thi Diana er bleven tilbage, og han ser den endnu staa ved Bredden af Dammen. Endelig trækker han en Pibe frem, hvis skjærende Lyd ikke høres, førend han atter gjemmer den paa sit Bryst. Det er som vedblev den at støje omkring i den stille Aften, thi fra Kirkens Portal, Kroens Lade, fra Præstegaardens Gavl og Skolens lave Bygning, men især ovre fra Skoven, kommer Ekkoet tilbage lydende snart højere snart lavere. Men Diana, hun kommer ikke. Der maa være Noget, som særligen lægger Beslag paa hendes Opmærksomhed og gjør hende pligtforglemmende lige overfor ham, thi hvergang hun river sig løs derovre fra, hvor Pilene hælde sig ud imod Vandet, ser han grant, at hun atter vender om,



selv om hun er naaet over Halvvejen tilbage. Det forekommer ham ogsaa, der sidder en Skikkelse derovre, Mand eller Kvinde skimter han ikke, men han driver sin Hest fremad med Sporer og Pidsk, og i et eneste Spring sætter den ind over Grøften paa Marken henimod Pilene, fulgt af de andre Hunde; han maa have den Sag undersøgt.

Hun har set det Hele. Blodet skyder hende voldsomt op i Kinderne og breder sig glødende ud over Hals og Barm, saa Hjertet begynder at banke, som vilde det hamre sig fri og flygte, thi selv kan hun intet Steds komme. Der er intet Skjul i Nærheden, og prøvede hun paa at smutte bort, han vilde se hendes Skikkelse og følge bagefter. Nej! hun faar at blive og tage imod, hvad der kommer. Hun veed godt, hvem han er. Ham tilhører Herregaarden, der ligger foran Skoven, og Jorden, som i dette Øjeblik brænder under hendes Fødder, er hans Ejendom, saa han har fuld Ret til at spørge hende, hvorfor hun færdes her saa silde paa Aftenen? — Men dette maa ikke ske, hun samler sit Tørklæde og strammer det ned over Skulder og Arme, hun retter paa Hatten, der er gleden tilbage, og gaar ham saa imøde med lette, men sikke Skridt.

«Tilgiv, Hr. Baron! Diana og jeg ere gamle Bekjendte, jeg beder, straf ikke Hunden» — —

«Godaften!» svarer han, idet han holder sin Hest an, og bøjer sig studsende lidt fremad for nøjere at tage den Skikkelse i Øjesyn, hvis Stemmes bløde og rolige Tonefald ikke alene røber ham Kvinden, men endog betegner Damen, og han letter paa Hatten, uvis om, hvordan dette Eventyr vil ende. Forgjæves leder han samtidigt i sin Hukommelse for der at finde Noget, der kunde bringe ham paa Spor efter, hvem hun kan være, som staar saa rank med frit hævet Hoved, medens den bredskyggede Hat aldeles skygger for Ansigtstrækkene. Han er nærved at misunde Diana, hun har dog et tidligere Bekjendtskab at støtte sig til, og i sin Uvished kalder han ad Hunden, men den er borte og lader baade sin Herre og Damen i Stikken. Hun opfatter Situationen meget korrekt; han kan høre det paa hendes Stemmes Klang, der varsler om et lille stille Smil ved Munden, idet hun atter tager Ordet og udtaler sin Beklagelse over, at have givet Anledning til, at han har forladt den slagne Landevej.

«Det vil med andre Ord sige, at jeg er kommen paa Afvej, men De maa dog indrømme mig det naturlige i, at ville se, hvem og hvad der færdedes her saa silde. Tillad mig, at jeg følger Dem til Deres Hjem, Klokken er bleven mange, og det kunde dog let hændes, at en vandrende Haandværkssvend eller en Va-

gabond just benyttede Aftenen til at gjøre en Udflugt.»

«Jeg takker, Hr. Baron, men jeg er ikke bange. Det er ikke længe siden, at man holdt op med at slaa Kegler inde i Kromandens Have, og senere har jeg hørt hviskende Stemmer der,» tilføjer hun og gaaer fremad, medens han sætter Hesten i Bevægelse og rider med.

«Ja, veed De hvad,» svarer han og ser sig tilbage over Skuldrene, «en aparte Fornøjelse forekommer det mig dog at være, at sidde her ene ved Dammen saa silde.»

Atter føler hun Blodet fare til Hovedet og til Hjertet. Troer han maaske, hun havde givet Møde her til et aftalt Stevne? med hvem da? Hun sænker Hovedet og gaaer taus videre ved Siden af hans Hest i det duggede Græs, thi hvad skal hun svare ham?

«De veed, hvem jeg er og kjender mig,» afbryder han Tausheden, «maa det derfor være mig tilladt at spørge, hvem det egentlig er, som gaaer her og taler med mig? Maaske en Fremmed? De boer formodentlig i Kroen, eller er som Gjæst hos Præstens eller Doctorens?»

«Ingen af Delene, Hr. Baron. Jeg er Fru Lund, engang Judithe Brandth, og boer nu her i Landsbyen hos min Stedmoder.»

«Ah!» udbrød han, som en, for hvem der gaaer et Lys op, og lettede paa Hatten, «ja saa



veed jeg Besked. Men De maa have mig undskyldt, at dette ikke faldt mig ind. Husk, jeg har kun havt den Fornøjelse, at se Dem een Gang siden min Hjemkomst fra min første Udenlandsrejse, og dengang var De ikke engang forlovet. Nu boer De altsaa som Enke hos Deres Moder?»

«Siden ifjor Efteraar.» Hun bøjede Hovedet med et Suk.

«Jeg saa' Dem forresten for en Maanedstid siden i Kirken, eller rettere sagt, jeg saa' Dem ikke, ialfald var det kun saa flygtigt, at jeg ikke kunde gjenkjende Dem, da De gik ned ad Gangen. Men jeg hørte, at Julie, jeg mener min Søster, sagde, at det var første Gang De var i Kirken efter et langt Sygeleje, ikke sandt?»

Hun nikkede blot bekræftende. De vare nu komne ud paa Landevejen og her holdt han sin Hest an, steg ned og slyngede Tøjlen om sin Arm, medens hun blev staaende, uvis om, hvad hans Hensigt var og beredt til at sige ham Godnat og Farvel.

«Det er jo omme bag Smedien Deres Moder boer,» sagde han og gik fremad, idet Hesten og alle Hundene fulgte tæt i hans Fodspor.

«Ja, Hr. Baron! men,» tilføjede hun usikkert og blev staaende, «dette er ikke Vejen, der fører til Herregaarden . . .»

«Nej, deri har De Ret. Men jeg tør og

bør ikke lade Dem gaa ene, og derfor følger jeg Dem til Deres Husdør.»

«Men jeg forsikrer . . . .»

«Hvilket? spar Dem enhver Forklaring, men sig mig ærligt, hvad der bevægede Dem til at sidde iaften ved Dammen? og hvorfor opsøger De just den Plet? der er baade trist og usundt. Gaa dog hellere ad Skoven til, ifald Stierne langs Markerne ikke tiltaler Dem og fremfor alt, gaa dog heller ikke der saa silde og alene.»

«Jeg har ingen at gaa med, ikke engang en Hund. Jeg veed ikke selv, hvordan det gik til, men jeg var træt og saa satte jeg mig ned og faldt i Tanker, men jeg maa dog sige Baronnen, at jeg ogsaa har siddet ved Dammen om Dagen, især i Middagsstunden. Jeg har først tegnet og saa malet den, baade inde fra Marken og ude fra Vejen. Det er egentlig det eneste Sted her i Nærheden, som egner sig til Studie; Piletræerne ere saa ejendommelige.

«Ja, i Middagstiden, det kan jeg endda forstaa, endskjøndt jeg dog vilde vælge mig et andet Motiv, ifald jeg befattede mig med at male. Men har De Lyst til at se og studere maleriske Udsigter og Grupper, saa staaer Haven og Parken til Deres Afbenyttelse. Jeg har begravet mange Penge derinde, og Vedligeholdelsen koster mig aarligen store Summer, derfor holder jeg den aflukket. Almindelige Mennesker . . . .

jeg mener den menige Mand, har ikke Sands eller Øje for Sligt, snarere en nyfigen Lyst til at pille og undersøge baade Statuer og Zirkvæxterne og det er ødelæggende. Jeg skal imorgen sende Dem en Nøgle, saa er De ganske uafhængig og kan komme og gaa, naar som helst og paa hvilken Tid af Dagen det maatte behage Dem.»

«De er al for god; men jeg tilstaar, jeg har ofte kastet længselsfulde Blikke derind . . .»

«Et forlanger jeg til Gjengjæld», afbrød han hende, «og det er, at De giver mig Deres Ord paa, at De aldrig mere vil foretage Dem Excursioner til Dammen, efter at Solen er gaaet ned, De kjender ikke, som jeg, hvad Traditionen fortæller om de ludende Piletræer og den bundløse Dam.»

«Baronen glemmer, at jeg er barnefødt her i Landsbyen. En stakkels, ung Pige kom til Dammen og fandt sin Elsker, der havde hængt sig i et af Piletræerne af Sorg over hendes formentlige Troløshed, og i sin Fortvivlelse sprang hun ud i Vandet og druknede sig.»

«Tænkte De paa dette, da De sad der? og veed De, at Vejfarende ville paastaa at have seet hende vandre langs Bredden vridende sine Hænder, medens Maanens Straaler skinnede paa den hængte Mands Ansigt, der kom tilsyne

imellem Piletræets Blade, naar Vinden viftede dem frem og tilbage.»

Hun foer sammen og traadte gysende tilside, saa langt, at havde han ikke udstrakt sin Arm og greben fat med sin Haand i hendes Kjole, var hun gleden ned i den brede Grøft, hvis altid rindende Vand fyldte Dammen. Han trak hende til sig og lagde uvilkaarligt Armen om hendes Skuldre, idet han bøjede sig ned og saa' hende halvt alvorligt, halvt bebrejdende ind i Øjnene. Maanen, hvis Lys nu havde faaet Farve og Styrke, faldt lige paa hendes blege, opadvendte Ansigt, og det dybe Blik, der strejfede hans, inden det sænkede sig, slog ham ved sit rene Udtryk. Det Hele var kun et Øjeblikks Sag; han tog sin Arm tilbage, og de gik videre i Taushed igjennem Landsbyens Gyder og Stræder.

«Tak, Herr Baron, nu er jeg hjemme, der ligger Huset», udbrød hun pludselig med sagte Stemme og pegede paa et lille lavt, med Grønt bevoxet Sted og med en to Fags Kvist. Det saa' ud, som en vel tilknappet Personlighed, der ikke saadan lader sig overrumple; der var lukket og slukket overalt. Kun et af Kvistvinduerne stod aabent, og det hvide Halvgardin var trukken fra.

Hun rakte sin Haand ud, han trak Handsken af sin og tog imod den.



«Saa Godnat!» sagde han. «Men er De nu ogsaa ganske vis paa, at Døren er aaben?» tilføjede han og tog Huset nøjere i Øjesyn, «eller, hvordan vil De komme ind? maaske De har en Nøgle? . . .»

«Det vil blive den letteste Sag af Verden», svarede hun hurtigt, men i Maaden, hvorpaa Svaret blev givet, var der noget, der stod i Strid med Ordene.

«Undskyld, det maa vi have opklaret, forinden jeg rider herfra.»

«Oh! jeg beder Dem, Herr Baron!» afbrød hun ham aabenbart ængstelig og lagde hurtig sin Haand paa hans Arm, for at forhindre ham i at gaa hen og tage i Laasen, «bryd Dem ikke derom, jeg skal nok komme ind.»

«Paa hvilken Maade? . . . De agter da ikke at ville krybe ind ad Vinduet der?» tilføjede han med et Smil og saa' ned paa hendes spinkle Skikkelse, der næsten saa' barnlig ud i den sorte Dragt, «vel sidder det ikke højt tilvejs, og jeg kan uden stor Anstrengelse naa derop, men . . .»

Hun rødmede og han opdagede det, fordi hun saa skyndsomt bøjede Hovedet. Det var altsaa dog hendes Hensigt.

«Ja, kjære Frue! eller hør, lad mig hellere kalde Dem Judithe, ligesom dengang, da vi legede «Munken gaaer i Enge», De husker vel nok? . . . ja jeg mener oppe i Riddersalen. Kan

De ogsaa huske, naar Familien fra Præstegaarden om Søndagen spiste paa Herregaarden? De var min Faders Yndling. Det er jo rigtignok adskillige Aar siden, men ikke desto mindre, dem springer vi nu over. Altsaa! er der nogen, som skal ind ad det Vindue der, saa bliver det mig, kjære Judithe.»

Hun maatte le.

«Nej, nej! Herr Baron, det maa ikke ske; og til hvad Nytte skulde det være? ...»

«Sidd Nøglen indenfor i Laasen?» spurgte han og uden at høre efter, hvad hun svarede, gik han hen til det nærmeste Træ og slyngede Hestens Tømme om Stammen; derpaa fløjtede han dæmpet ad sine Hunde, som støvede om i Nærheden, lagde sin Ridepisk paa Jorden og befalede dem at lægge sig og passe paa den.

«Jeg skal sige Dem», sagde han, «det er bedst at faa lidt Hold paa dem, inden Forestillingen begynder. Kom der tilfældig en Kat forbi her i Nærheden, saa vilde Jagten begynde, og Mons om ikke blive ædt, saa jaget og halset saa længe omkring med, at alle Landsbyens Køtere vaagnede og tog paavej, og saa vilde Folk tro, at Fanden var løs.»

Han gik tilbage imod Huset, idet han samtidigt med Øjnene maalte Højden op til Vinduet.

«Nøglen sidder altsaa i Døren?» gjentog han.

«Forhaabentligt, det plejer den altid. Men Herr Baron! jeg forbyder Dem at krybe derop; jeg tillader det ligefrem ikke!» tilføjede hun bestemt og lagde sin Haand fast paa hans Arm. «Jeg vil prøve paa at vække Dorthe, hun hører maaske, naar jeg vedbliver at banke paa Ruden.»

Hvad Dorthe? tosse Dorthe, døve Dorthe, som Børnene i Landsbyen kaldte hende, lever hun endnu, det Pragtexemplar», udbrød han og lo; «hende kjender jeg da ogsaa lidt til, jeg har selv som Dreng været med til at drille hende — Deres Stedmoder er tunghør, som bekjendt, men Dorthe døv, saa den Udvej maa De opgive. Desuden, det vilde maaske skræmme Livet af dem Begge.»

«Der henne i Smøgen, paa Gavlen af Rokkedrejerens Hus, hænger en Stige», udbrød hun resolut, «den kan jeg selv bære hid.»

«De anseer mig da ogsaa for en rigtig Bjørn, kan jeg mærke», sagde han og gik hende hurtig forbi og kom tilbage med Stigen, som han rejste opad Muren lige under Vinduet. Prøvende satte han Foden paa de to nederste Trin og gik saa tilside og indbød hende med en Bevægelse af sin Haand til at stige op.

«Den staar fuldkommen sikker», bemærkede

han, da hun tøvede. «Lad nu være med at være snerpet», tilføjede han med et fint Stænk af Frihed og Utaalmodighed i Tonen, som hun dog øjeblikkelig fattede Istedetfor at svare, samlede hun blot sit Schavl tættere sammen, løste sin Hat, bandt Baandene sammen og hængte den over sin Arm.

«God Nat! og min hjerteligste Tak, Herr Baron», sagde hun rolig, men tilføjede saa uden al Affectation, «jeg bliver staaende her, indtil jeg ser Baronnen ride hist om Hjørnet. Stigen kan godt blive staaende; de lyse Nætter ere ikke forbi, og imorgen fortæller jeg Klaus Rokkedrejer, at jeg har baaren hans Stige hid, fordi Dorthe, der troede mig hjemme, havde lukket Døren for mig.»

«Jeg skal føje Dem i at gaa bort, imedens De gaaer opad Stigen, men dog ikke længere end hen til min Hest, jeg vil dog se Dem velbeholden i Hus.»

Som sagt, saa gjort; han vendte sig bort og gik hen og klappede Hundene, der sad og saa' med den dybeste Alvor paa Pisken, og gav sig saa til at rette paa Hestens Bidsel. Hun derimod satte hurtig Foden paa Stigen og var alt kommen mer end halvvejs, da hun standsede og saa' sig tilbage. Der stod han ubevægelig den smukke, ranke Mand, for hende en gammel Bekjendt og dog en Fremmed.



Drømte hun atter, eller hvad var der ivejen med hende? men saaledes kunde hun ikke skilles fra ham, og takke ham burde hun ialfald. Uden Betænkning, hurtig, som selve Tanken, steg hun ned og løb hen til ham, der pludseligt vendte sig mod hende med et spørgende Udtryk af Forundring paa sit Ansigt. Det var ikke det, hun havde ventet at møde, og hun traadte tilbage med en Usikkerhed i sin Holdning, der var langt mere betegnende end den Skuffelse, der uvilkaarligt talte ud af hendes Træk, og som han strax lagde Mærke til, uden at forstaa dens Betydning. Han kunde umuligt vide, at det nagende Savn, hun følte, den vaandefulde Uro, der saa tidt kom over hende, ene og alene havde sin Rod i Mangel paa Forstaaelse, og at dette Savn var voxet og bleven hende en grum Behersker, en Varulv, der udsugede hendes Hjerteblood, men at hans Nærværelse havde jaget Spøgelset bort.

«Tak for alt Godt! lov mig, at De ikke taler til Nogen om dette Møde iaften, og tænk ikke noget slemt om mig», bad hun, idet hun bøjede sig ned og klappede Diana, der til Gjengjæld rejste sig og slikkede hendes Haand.

«God Nat, Frue! det lover jeg Dem», svarede dens Herre alvorligt og rakte hende sin Haand. «Jeg skal hverken glemme dette Løfte eller mit andet, men selv bringe Dem Nøglen

til Haven og Parken; glem De saa til Gjengjæld heller ikke Deres. Husk paa!» og han hævede advarende sin Pegefinger, «herefter ingen ensomme Aftenvandringer mere «

Uden at svare ham, ilede hun tilbage og steg let og behændigt opad Stigen og svang sig ind ad Vinduet.

«God Nat og hjertelig Tak, Herr Baron!» raabte hun med et Smil og i en dæmpet Tone, idet hun bøjede sig ud af Vinduet.

«God Nat!» svarede han smaaleende, idet han saa' op til hende, der som hun stod der, saa' meget indtagende ud i det klare Maaneskin. Istedetfor at bære Stigen bort, som hans Agt var, kom Fristelsen over ham til at ile op ad den, og dette gjorde han ogsaa med Blikket fæstet paa hendes Ansigt. Men pludseligen sprang han ned paa Jorden, «Romeo og Julie!» sagde han overgivent, idet han satte Foden paa Jorden.

«Ikke saa ganske, Herr Baron», svarede hun i samme Tone og lo.

Han lod, som hørte han ikke hendes Svar, men tog Stigen og bar den tilbage hen paa dens Plads, men idet han steg tilhest, saa' han igjen op til hende, der endnu stod i Vinduet, og da Hesten fulgt af Hundene var ved at dreje om Hjørnet, saa' han igjen tilbage og sendte hende en Hilsen med Haanden.

Hun lukkede Vinduet i det samme, men efter et Øjeblik's Forløb aabnede hun det atter lydløst og forsigtigt, og bøjede sig lyttende ud af det. Paa Himlen stod en lysende Halvring, der begyndte i Nordøst og endte i Nordvest og den var dannet af Morgen- og Aftenrøde. I disse lyse Nætter, hvor Solen ikke synker dybt ned bag Horizonten, har Himlen aldrig synlige Stjerner ad den Kant, men over hendes Hoved var den oversaaet af Millioner, og Maanen var endnu paa Post og holdt Vagt.

Imedens hendes Blik søger opad imod Lyset og følger et enkelt Stjerneskid, følger hendes Tanker den ensomme Rytter, og hendes Øre opfanger Hestens Hovslag ude paa den haarde Landevej. Nu slaar den an i Galop, og saa ophører dette. Han er altsaa reden ind i den lange Allee, der fører op til Herregaarden, hans Hjem. Hans Hjem! hvor er hendes Hjem? er det dette, lille, lave Kammer?

Nu lukker hun for Alvor Vinduet og sætter sig ned paa Stolen ved Siden af, med Hænderne foldede i Skjødets. Den samme smertelige Længsel fra før, da hun sad ved Bredden af Dammen, holder paany sit Indtog, det samme forpinte Udtryk glider atter over hendes Ansigt, ligesom dengang, og hun stønner højt og skjuler sine Øjne bag sin Haand. Men pludseligen rejser hun sig, stryger Haaret

fra Panden og hæver sine Arme bønfoldende op over sit Hoved.

«Ikke saaledes! ikke saaledes!» udbryder hun højt, «nej, ikke saaledes! Oh! hjælp mig Gud Fader!» mumler hun og slaar Hænderne sammen og ser sig om i det halvmørke Kammer, thi Maanen har slukket sit Lys og Nattens mørkeste Timer nærmer sig. Det forekommer hende, der staar Nogen henne ved Hovedgjærdet af hendes Seng, og hun stirrer paa det med aandeløs Forventning, men det er en Fejltagelse, der staar Ingen.

«Nej!» udbryder hun i en sagte inderlig Tone og slaar ud med Haanden, «de Døde komme ikke tilbage, de blive, hvor de ere.»

Hendes Øjne fyldtes med brændende Taarer, og hun begyndte at græde, stille og lydløs, som om hendes Hjerte skulde bryde. Det er en Graad, som maatte kunne røre Stene, men det er en Graad, der for hende har en forunderlig, smerteblandet Glæde i dens Taarer; i dens Sorg og Savn ligger der noget saa gribende, saa vidunderligt forsonende, at det vilde være hende umuligt med Ord at tolke, hvad der i denne ensomme Time paany fødes til Liv i hendes Hjerte og Sind, og maaske hun ikke engang formaar endnu at gjøre sig rede derfor. Hvor ofte har hun ikke stridt og lidt saaledes, som i denne Stund, men ingensinde har Lys og Mørke saa-

ledes staaet Side om Side, og dog saa tydeligt adskilt. Ingensinde før har Aandens Herlighed saaledes trængt igjennem til hendes Sjæls inderste Vraa.

«Nu skal dette ogsaa være forbi!» udbryder hun pludseligt og bestemt, og standser, thi hun er hele Tiden gaaet rastløs frem og tilbage i det snevre Kammer. «Jeg kan ikke taale at græde mere, og det er heller ikke paa den Maade jeg naar til mit Maal.

Famlende leder hendes Haand efter Æsken med Svovlstikkerne, men saa forgrædte ere hendes Øjne, at hun maa vende sig bort fra Lyset og atter slukke det. Halv afklædt kaster hun sig paa Sengen, for at være paafærde, saasnart Solen gløder i Øst; for hende gjælder det om at arbejde. Søvnens indfinder sig næsten i samme Øjeblik, dyb, rolig og styrkende, uden Drømme. Det har længst været fuld Dag, og hun sover endnu og selv da hun vækkes ved højrøstet Tale neden under, lukker hun sine Øjne paany, idet hun med et halvt Smil siger sig selv, at det er Dorthe og Brødkonen der klare deres Mellemværende, og at det er paatide, hun staar op, hun bør ikke sove længere. Men hun blunder igjen og i denne halvvaagne Tilstand drage en Mængde forskjellige usammenhængende Billeder fra tidligere Tid, forbi hendes Sjæl. Snart er det hendes Fader, snart den gamle Baron, som



hun ser og taler med, eller det er hans Søn Fritz, der vader ude i Dammen, for at lede om om sin Søster, der har gjemt sig bag hende, og som hun skjuler for ham, idet hun breder sine Arme ud som Vinger. Men oppe paa Højen i Præstegaardens Have staar hendes egen Moder og vinker misbilligende af hende. Saa ser hun Baron Fritz skynde sig ind i Skoven, og forgjæves anstrænger hun sig for at kalde, for at han skal tage hende med, men hun kan ikke raabe højt nok, hendes Læber bevæge sig kun lydløst, indtil paa engang et højt igjennemtrængende Skrig trænger sig frem af hendes Bryst. I det samme vaagner hun og farer overende. Alt er graat i graat, baade ude og inde, Solen er borte, og Regnen er nyligen ophørt. Den bengalske Rose opad Muren har løsnet sig oppe fra Taget og hænger ned foran det ene Vindue og overskygger Kammeret. Nede fra Kjøkkenet kommer en sodet Lugt og bagefter den følger en brunlig Røg, som den vandmættede Luft ikke vil have med at gjøre, og som gjennet tilbage i Skorstenen nu fylder hele Huset fra Loft og til Kjælder.

Det var allerede ud paa Eftermiddagen, at han var reden hjemme fra, og da havde han

lovet sin Hustru ikke at blive forlænge borte. Men saaledes, som det ofte hændtes ham, var han undervejs bleven tiltalt og standset saa ofte, at Tiden var løben fra ham. Naar hertil lagdes den Tid, som den nyligen endte Episode havde taget, saa kunde han, der kjendte hendes nervøse Ængstlighed, nok tænke sig, hun var urolig og sad oppe for at vente paa hans Hjemkomst. Det var Varslernes og Gjengangernes Time, og idet han red i Galop forbi Dammen, drejede han uvilkaarligt Hovedet og saa' hen imod de gamle Piletræer. I dette Øjeblik udbredte Maanen og Stjernernes lysende Funklen en Sølvglants over Dammens mørke Flade, der sattes i en svag gyngende, næsten umærkelig Bevægelse af det rindende Vand, som tilførtes fra de nærmeste Enge og Marker, og som uafbrudt smaasnakkede med sig selv i Grøfterne. De ganske ensartede og tarvelige men forunderligt formskjønne Omgivelser dannede i den natlige Belysning et tiltalende Landskab, men desuagtet var det tydeligt nok, at set i Dagens Lys vilde det ikke frembyde noget, der laa uden for Regelen, og han kom til at smile ved Tanken om, at Judithe sad og afmalede denne ganske tarvelige og landlige Almindelighed. Neppe var han kommen et Bøsseskud forbi, før Hundene, som hidtil havde fulgt ham i Klynge, fore afsted som

vilde over Grøften og ind paa Marken hen til en enlig voxende Tjørnebusk. Han saa en Skikkelse, der aabenbart havde holdt sig i Skjul bag den, styrte afsted skraas ind over Marken, efterfulgt af alle Hundene og forsvinde over Gjærdet uden for Alleen op til Herregaarden. Da han drejede ind ad Alleen, kom Hundene ham en for en, slukørede imøde, medens han i Frastand saa Skikkelsen, i hvem han troede at kjende sin Underforvalter, ile forud og forsvinde. Han holdt sin Hest an og raabte højt, gjentagne Gange, at han skulde standse, men han lod, som om han ikke hørte det, og tog Benene med sig, det bedste han kunde, indtil han pludselig forsvandt i Nærheden af nogle Høstakke.

«Det er bestemt Peersen, saavidt jeg kunde se,» sagde han til sig selv med et Smil. «De ere formodentlig endnu alle oppe og paa Benene derhjemme, og Emma har naturligvis sendt Folk ud baade i Øst og Vest, for at se efter mig, men paa samme Tid givet dem strenge Ordre ikke at lade mig faa Øje paa nogen af dem, hvor De saa traf mig.»

Det var klart, at han havde gjættet rigtig, og han red med en mørk og ærgerlig Mine forbi den Gruppe af Karle og Piger, som, skjøndt det var silde, stode samlede og hilste ærbødige paa ham, der neppe besvarede deres Hilsen. Han saa imidlertid tilbage og

vinkede med sin Pidsk ad en af Karlene og sagde kort: «Tag Dig af Hundene,» og red imod Sædvane uden om Hovedbygningen langs med Laden over den smalle Bro og ind i Haven, hen til det firkantede Taarn, hvis Vindeltrappe førte op til hans egne Værelser. Det var ham ligefrem imod, at Tjenerskabet skulde blive Vidne til hans Hustrus Modtagelse, han kjendte hende og tilmed hendes Følelsesudbrud ved slige Lejligheder, der altid virkede halvt irriterende paa ham. Han kastede Tømmen til Rideknegten, der strax var kommen tilstede og fulgt bagefter, og var allerede ifærd med at ville aabne Taarn-døren og gaa ind, da han hørte ham sige: «Herr Baron, der kommer den naadige Frue!»

Han blev staaende og drejede knapt Hovedet, men Ridepidsken, som han holdt i Haanden gjennemskar Luften med et saa heftigt Rap, at Hesten, som Rideknegten førte afsted, gjorde et højt Spring, som var den bleven ramt, og vedblev uroligt at gjøre Sidespring. Den høje og hvidklædte Dame, der nærmede sig, kom ikke ene, hun havde lagt sin ene Arm om Nakken paa sin Søn, en Dreng paa ti Aar og drog ham med sig henimod Faderen.

«Fritz! hvilken Angst! hvilken Skræk! hvor har Du været?» Hun slog sine Arme om hans Hals. Han bøjede sig ned og kyssede hende flygtig paa Panden, uden at svare, men hun

bøjede sit Hoved tilbage, vendte Ansigtet opad og kyssede ham flere Gange heftig, idet hun fæstede sine Øjne paa hans, med et vistnok alfor talende Udtryk af spørgende Bekymring. Uden at besvare hendes Kys løsnede han hendes Arme og tog sin ene Handske, som han havde tabt paa Jorden, ud af Drengens Haand, der havde bukket sig ned efter den, og sagde i en halv bekymret, halv misfornøjet Tone, «hvorfors er Du ikke i din Seng min kjære Dreng?»

«Skænd ikke paa ham, Fritz! Det er min Skyld, jeg var saa angst, og det var mig en Trøst at have ham hos mig . . .»

I samme Øjeblik hørtes Rullen af en Vogn, der kjørte ind i Borggaarden og op for Døren der, og gjorde en brat Ende paa hendes Forklaringer.

•«Hvad betyder det?» spurgte han, «jeg synes jeg hører paa Lyden, at det er Jagtvognen, have vi Fremmede?»

«Mama vilde kjøre ud for at møde Dig,» faldt Drengen ham i Talen.

«Emma! . . .» han rystede misbilligende paa Hovedet og drejede sig rundt paa Hælen.

Men Drengen tog hans Haand og saa op til ham med et hurtigt, halvt gammelklogt Blik, medens han uvilkaarligt trykkede sig indsmigrende op til ham og vedblev: «Stakkels Mama,



hun har været saa bange. Jeg sagde til hende, at det skulde hun ikke være, Du var saamænd ikke styrtet med Hesten.»

«Gesvindt! løb Du uden om, min kjære Dreng, og sig til Kudsken, han spænder fra, men skynd Dig . . .»

«Hvor kan Du dog være saa ufornuftig og tillade ham at være saa længe oppe,» sagde han næsten blødt, idet han saa efter Drengen.

«Kom! lad os gaa efter ham Fritz!» udbrød hun og lagde sin Haand paa hans Arm.

«Er Du nu bange for ham? dumt Tøjeri,» mumlede Baronnen, men trak dog hendes Arm ind under sin og gik ud af Haven, og de kom netop tidsnok til at se Vognen kjøre bort og Drengen løbe opad Trappen og ind i Vestibulen, der var klart oplyst. En lydelig og ivrig Hvidsken, der kom øverst oppe fra Trappen til første Stokværk, fik dem, idet de traadte ind, til at se opad. Der stod 2 smaa hvide Skikkelse paa bare Ben og stak Hovederne sammen med Broderen, der øjensynligen søgte at formaa dem til at forsvinde i Seng, ved den beroligende Meddelelse om Faderens Hjemkomst.

At kaste Hat, Handsker og Ridepisk fra sig i nærmeste Vindueskarm og at tage Trappen i to Spring, var et Øjeblikks Sag for Baronnen.

Den næstældste af Smaapigerne tog Flugten og forsvandt som et Lyn med det lyse Haar

løst flagrende ned af Ryggen ind ad den tæt ved, og paa Klem staaende, Barnestuedør. Drengen derimod listede sig ned ad Trappen og hen til Moderen for at sige hende: «God Nat», da han saa Faderen tage den mindre Søster ved Haanden og gaa ind med hende i Barnestuen, hvor en Lampe brændte. Baronnen saa' hen til sin ældste Datters Seng, hun havde allerede faaet sig puttet ned under Teppet og lod som om hun sov. Han bragte den Anden tilsengs, dækkede hende til, og søvndrukken som hun var, lagde hun sig lydig til at sove paa hans Bud. Saa gik han hen og bøjede sig ned over den ældste Piges Leje. «Minna!» hun lod, som om hun sov, men skjøndt hun klemte Øjenlaagene tæt sammen, listede der sig en Taare ned af Kinden.

«God Nat, Du Smaa! God Nat, min egen lille Pige!» forgjæves søgte han at finde paa at sige Et eller Andet, der kunde være hende som en lille Opmuntring, men han havde selv en Følelse af at trænge, om ikke til Trøst, saa til Opmuntring, og han lod sig derfor nøje med at sende hende et lille Nik, medens han samtidig trak i Klokkestrengen. Medens han stod og ventede paa, at Bonnen skulde komme, dukkede der pludselig en Erindring op hos ham, thi ogsaa han havde som Barn sovet herinde. Og han saa' sin Moder sidde ved Siden af hans

Seng — thi han var syg den Aften — og bøje sig ned over og lade ham sige det efter, som hun sagde. Og saa hvidskede hun: «Søde Vorherre, hold din Haand over os Allesammen!» og han gjorde som hun bad, og saa faldt han isøvn og sov den hele Nat og var rask den næste Dag. I dæmpet Tone spurgte han den indtrædende Pige, hvor det kunde falde hende ind at gaa sin Vej og lade Børnene være ene?»

«Jeg beder om Forladelse, Hr. Baron,» svarede hun, «det skal ikke ske oftere. Jeg er forresten gaaet herfra for et Øjeblik siden . . .

«Det er ikke sandt,» svarede han, «Tiden er løben hurtigere, end De har tænkt Dem.»

«Herr Baron! jeg forsikkrer jeg stod kun og hørte, hvad Jomfruen fortalte Johan om Dammen.» Han bøjede sig ned over Datterens Seng, for at se, om hun sov, og lagde derfor ikke Mærke til, hvad der blev sagt.

Da han gik ud af Værelset saa' Pigen efter ham og rystede paa Hovedet.

Ude i Korridoren mødte han Drengen: «God Nat Papa!»

«God Nat Knud! en anden Gang maa Du ikke blive saa længe oppe.»

«Heller ikke naar Mama er saa angest?»

«Det vil ikke ske oftere.»

«Det skal Du ikke sige Papa; men sker det, saa maa jeg blive hos hende, ifald Du er borte, det kan Du nok forstaa. Alle Adelsmænd skulle være ridderlige ikke sandt? Det siger Du jo selv, men fremfor Andre, en der hedder Baron Strange, det siger Onkel Carl.»

«Ja vel, min Dreng! men endnu er Du ikke en Mand, men ifald Du lever, saa haaber jeg, at Du vil gjøre dit Navn og din Stand Ære, naar din Tid kommer, forinden maa Du samle Kræfter, og lære at beherske dit Sind og dine Tanker.»

«Jeg bliver snart 11 Aar, Papa,» svarede Drengen og saa' Faderen ind i Øjnene, «ikke sandt, saa kan Moder dog ikke have Noget imod, at jeg gaaer inde i Riddersalen? nu holder hun ikke af det, og siger altid, der er koldt og raat derinde.» Han dæmpede sin Stemme til en fortrolig Hvidsken og vedblev: «Sig mig, hvem er hun? — Du veed nok,» tilføjede han uden at lade sig forvirre af Faderens spørgende Blik.

«Om hvem taler Du min Dreng? hvad er det for en hende.»

«Tys Papa! Du veed nok hende der nede ved Dammen.» I sin Ivrighed hævede han advarende sin Finger for at minde Faderen om Forsigtighed, og dæmpede sin Stemme yderligere,

idet han tilføjede: »Marie siger, at der maa ikke tales derom, Mama taaler det ikke.»

«Hvad er det for noget Snak. Jeg kommer nok til at tale alvorligt med Marie; hvor kan det falde hende ind, at tale til Dig om saadant dumt Tøj! meningsløs Tale, og paa saadant skal Du aldrig tro, og ikke engang tillade, at man fortæller Dig Sligt.» —

Det faldt naturligvis ikke Baronens ind, at Drengens Spørgsmaal kunde staa i Forbindelse med denne Aftens Hændelser; for ham var det, som han havde oplevet, bleven som en lille Idyl, der ganske vist nok kunde forstaaes af Andre, naar den blev fortalt med behørigt Liv og Finhed, men i modsat Fald vilde dens Poesi let forvandle sig til den jevneste Prosa, og den havde han alt iforvejen nok af. Derfor havde han allerede lagt det Oplevede tilside i sin Hukommelse, — ialfald i Øjeblikket, — ligesom dem, der gjemme deres Kjærlighedsbilletter og smaa Erindringer i en hemmelig Skuffe.

«Fritz! Klokken er snart Et,» sagde Baronessen og stak Hovedet ind ad Døren til hans Arbejdsværelse.

«Ja, kjære Veninde,» svarede han, «nu

kommer jeg, Theen er vel næsten kold! «Han lagde Brevet fra sig, hvori han læste.

«The!» udbrød hun og traadte heelt ind ad Døren, «vil Du virkelig have The og paa denne Tid? jeg har sagt til Johan, der var intet mere for ham at gjøre. Har Du da heller ikke spist tilaften?»

«Nej. Hvorledes skulde jeg have baaret mig ad dermed?»

«Men — sig mig blot — forklar mig dog, — hvad har opholdt Dig?»

«Rene Bagateller, smaa Sammenstød af alle mulige Tilfældigheder, som i Forening have trukken Tiden ud. Men jeg er sulten, det forsikrer jeg Dig.» Han gik hen og trak i Klokkestrengen.

«Kjære! der er virkelig Ingen paa Benene . . . .»

«Aa, det har ingen Nød, det er jo næppe et Kvarter siden, at her var saa livligt overalt, som i en Bikube ved Middagstide.»

«Ja, dengang stod Aftensbordet endnu dækket og ventede paa Dig, men da Du gik op til Børnene og bagefter herind, antog jeg Du havde spist, og gav Ordre til at tage af Bordet.» —

«Jeg er bange for, Du faaer Ret, det lader næsten til, at man har forføjet sig til Ro. Du har altsaa givet Johan Ordre i mit Navn, det skulde



Du dog ikke have indladt Dig paa. Naa! . . .  
Der tror jeg dog han kommer.»

Han vendte sig imod den indtrædende Tjener, der præsenterede sig i en Art Huskittel. «Undskyld Herr Baron . . .»

«Siger Intet. Vil Du blot sørge for, at jeg faaer noget at spise, ligemeget hvad, men jeg vil ikke have, at Du kalder paa Husholdersken, forstaaer Du? — Du kan bringe det herind.»

«Hvad befaler Herr Baronen at drikke?»

«Drikke? hvad der staar nærmest ved Haanden, helst Sodavand.»

Baronessen havde nærmet sig hans Skriverbord.

«Jeg saa et Brev i Posttasken, det var din Broders Haandskrift.»

«Ja, men der var ogsaa Brev fra Pitts og Mødner, de komme Allesammen med Tolv-Toget. Vognen maa kjøre i god Tid herfra, senest Klokken 9. Tager Du med?»

«Ja, det kunde jeg nok have Lyst til.»

«Saa skal Du ogsaa gaa til Ro nu kjære Emma; Du sér baade bleg og træt ud.» Han stod bøjet over sit Skriverbord og flyttede frem og tilbage med noget Papir, men saa flygtigt paa hende, med et déltagende Blik, medens han talte.

«Du har Ret, jeg er ogsaa træt, men

alligevel — jeg synes dog, jeg har saa meget, som jeg skulde sigè Dig —!»

«Nej, nej, Kjære! gjem Du det til imorgen, saa har vi atter en Dag. Sov vel.» Han nærmede sig hende, og tog med begge Hænder om Hovedet og kyssede hende paa Panden, dog med mere Varme end før ved Hjemkomsten, og fulgte hende til Døren.

Johan kom ind og bragte det forlangte, som han satte paa Bordet foran Chaiselongen.

«Sig Peersen fra mig,» sagde Baronén, der tog Plads ved Bordet og som en sulten Mand gav han sig ilsomt ifærd med Maden, «at han sørger for, at Bænken udenfor Baadehuset bliver gjort istand, og det den Dag imorgen.»

«Vel! Herr Baron.»

«Jeg kaldte paa ham oppe i Alléen, men jeg véd ikke, hvad der gik af ham, han lod, som om han ikke hørte det, og løb sin Vej.»

«Undskyld Herr Baron,» svarede Johan med et bredt Grin, «det var vist Gartneren.»

«Saa . . . men af hvilken Grund lod han døv?»

«Jeg mener, at han har skammet sig.»

«Skammet sig? hvad skal det sige? har han noget at skamme sig over.»

«Næ! men han leger Kjæreste med Kromandens Ane Marie, og Faderen har forbudt ham at have sin Gang der i Huset . . .»

«Og hvad saa . . .»

«Ja, saa holder de Mødested ude i Haven og, for at den Gamle ikke skal mærke noget, eller se, naar han kommer ude paa Vejen, saa smutter han «bag om» som vi kalde det, det vil sige han skraaer over Markerne.»

Der var noget ejendommeligt i Johans Maade at tale paa, saadant et lille Stænk af den Slags Fortrolighed, som undertiden kan komme frem hos et Tjenestetyende, der mener eller tror, at have faaet Nys om, endog vide Besked med Et eller Andet af Herskabets Forhold, som i saa høj Grad interesserer dem, at de uvilkaarligt blive snakkelystne, medens de dog samtidigt ere bange for at være næsvise.

Det undgik ikke Baronens og hans skjænkede derfor Sodavandet med en vis Langsomhed i Glasset, medens han med den anden Haand strøg sig over Skjægget, uenig med sig selv, om han skulde indlade sig videre med ham eller lade det være, det hele var vel dog kun en Bagatel og refererede sig vel, som sædvanligt til et eller andet uoverlagt Udbrud fra hans Hustrus Side.

«Sig mig, Johan, ser Du undertiden noget til Enkefru Lund? Du veed nok hende, der boer hos Enken efter den gamle Præst,» spurgte han pludseligt.

«Javel, Hr. Baron, hun er jo en Datter af

ham,» svarede Johan i en Tone som en Mand, der meget ønsker at gjøre et saa behageligt Indtryk som muligt, og han saa samtidig meget solid men ogsaa meget opvakt ud. «Jeg taler sommetider med hende, naar jeg har Ærinde ovre hos Smedens.»

«Husk mig paa, at jeg imorgen faar talt med Smeden. Sig mig var det ikke Dig, som engang kom og bad mig om noget til Fru Lund? Hvad var det?»

«Det var saamænd en af Dianas Hvalpe?»

«Det har jeg glemt,» svarede han i en ligegyldig Tone, skjød Tallerkenen fra sig, og lænede sig tilbage.

«Det blev forresten kun en kort Glæde for Fruen,» bemærkede Johan, «thi Hvalpen fik Hundesyge og kreperede. Hun tog sig det meget nær og græd ganske forskrækkeligt en Dag, jeg og Diana mødte hende, og Hunden vedblev at springe op af hende, ligesom om Dyret vilde spørge hende, hvor Hvalpen var.»

«Tag nu af Bordet, og se saa, at Du kommer iseng,» bemærkede Baronnen, idet han ivrigt tændte en Cigar ved Fidibussen, som Johan i en Hast havde faaet til at brænde. «Du kan lade Sodavandet staa og sætte det der henne paa Bordet.» Han lænede sig atter tilbage og lukkede Øjnene. Han huskede meget godt, at han havde sagt, «hun havde ikke engang

en Hund til at følge sig». Stakkels Judithe! der klæbede dog endnu lidt af en Askepots Skjæbne ved hende ligesom i hendes unge Dage. Han erindrede saa tydeligt, hvorledes hendes Brødre altid drillede hende, at dette kom af, at der var noget jomfrueligt bly og undseligt over hendes hele Væsen, som disse lange Drenge slet ikke forstode sig paa.»

Baronen, der vedblev at sidde med lukkede Øjne, saa' ikke, hvad Johan opdagede, nemlig at Døren ved Siden af Chaiselonguen sagte blev skudt op, og at Baronessen tittede ind ad den. Han lod som ingen Ting, men kastede dog et stjaalet Blik ind i Spejlet paa den modsatte Væg, forinden han bukkende trak sig tilbage, og da saa han, at Døren var bleven trukken til.

Neppe havde han lukket Døren efter sig, før Baronessen atter aabnede den anden, men blev staaende i Aabningen og saa ind. Hun tog sig nydelig ud, som hun stod der med en høj og klar Rødme paa Kinderne og et Smil om Læberne, der blottede hendes smukke, hvide Tænder. Maaden, hvorpaa hun drejede Hovedet og bevægede Øjnene havde lidt Lighed med en nysgjerrig Fugls Paatrængenhed, der midlertid er urolig og sky for de mulige Følger, dette kan have. Der viste sig ogsaa et Smil paa Baronens Ansigt, idet han vendte sig imod hende, da hun

nævnte hans Navn, men den dybe Rynke imellem Øjenbrynene udslettedes dog ikke ganske.

«Hvad er der paafærde, og hvad fører Dig atter hid?»

Hun traadte frem og gik hen til Bordet og lagde to store, dog ikke ganske fuldmodne, Ferskner paa et Vindrueblad foran han.

«Se! jeg bringer Dig Dessert.»

Tak! Hvor har Du faaet dem fra?»

Jeg har været nede i Væxthuset, jeg vidste, hvor de sad. Gartneren viste mig dem imorges og var meget stolt af dem. Spis dem, og vær saa ikke længere vred paa mig, Fritz.»

Han rykkede sig lidt tilside, og hun satte sig hos ham.

«Vred?» gjentog han langsomt, skjød Munden lidt frem og tog betænksomt en af Ferskerne imellem to Fingre og betragtede den med en Kjendermine.

«Og Du vovede Dig virkelig ind i Væxthuset paa denne Tid?» sagde han, idet han atter lagde den ved Siden af den anden.

«Og ovenikjøbet i Mørke,» svarede hun og strøg sit svære, blonde Haar fra Panden med begge Hænder. «Jeg troer det begynder at regne; der faldt enkelte Draaber paa Verandaens Glastag; jeg blev helt betagen, før jeg kom i Tanker om, hvad det var.»



«Din Stakkel!» sagde han og lo, «Du løb naturligvis alt, hvad Du kunde —»

«Nej, jeg gik meget rolig; men fortæl mig saa lidt om, hvor Du har været henne.»

«Emma! hvor er Du dog barnagtig. Herregud! kan Du virkelig ikke faa Fred, førend Du faar at vide, hvor jeg har været, og hvad jeg har foretaget mig? hvad vedkommer det dog egentlig Dig,» vedblev han spørgende, «nu sidder jeg jo hos Dig.»

«Jeg forsikkrer Dig, Fritz . . . Du misforstaaer mig.» Der kom et halvt fornemt, halvt fornærmet Udtryk i hendes Ansigt, medens hun dog forsøgte at le og at tale i en let Tone, men begge Dele mislykkedes; uvilkaarligt gjorde hun en Bevægelse for at rejse sig.»

«Vist ikke, bliv nu siddende,» sagde han og holdt paa hende. «Det er da ikke værd at vi skilles i Vrede,» vedblev han og lagde sin Arm om hendes Liv. «Lad os nu benytte Tiden og tale sammen; om Sønnen kommer lidt før eller senere er virkelig ganske ligegyldigt, nu det er bleven saa silde. Sig mig, hvordan havde Julie det iaftes? bestandigt ondt i Brystet? Troer Du, hun kan spise Frokost med os imorgen? nu er det igjen 8 Dage, at hun har holdt sig paa sit Værelse.»

«Det har jeg ingen Ide om.»

«Naa; saa fortæl mig, hvorledes Du har

betænkt at indrette det for vore Gjæster; der bliver en hel Slump at faa anbragt.»

«Din Broder og hans Kone skulle naturligvis bo, som de pleje, i den vestlige Fløj,» svarede hun i en Tone, der lød som en Mellemtung af Utaalmodighed og Krænkelser, og pillede nervøst med den ene Haand ved Bordtæppet.

«Du snerper jo Munden sammen, som om mit Spørgsmaal var en Fornærmelse,» udbrød han højt leende.

«Ak nej! det er slet ikke det, som der er ivejen,» svarede hun og frigjorde sig rask for hans Arm og rejste sig hurtig, «men jeg er træt og søvnig. Forresten veed Du da ogsaa, at den Slags Spørgsmaal er mig en ligefrem Plage; naar plejer jeg at være forsømmelig mod vore Gjæster?»

Hendes store, temmelig lyseblaa, Øjne, mødte hans med et koldt Udtryk, som ærgrede ham. Han rejste sig ogsaa, gik forbi hende, aabnede et Vindue og kastede den slukkede Cigar ud i Haven, lukkede det atter og vendte sig imod hende og sagde heftig med et temmeligt alvorligt Blik: «Ærligt talt, Emma, det forekommer mig, som om Du maa have haft Sindsbevægelser nok i de sidste Timer, saa Du ikke behøvede at opsøge ny. Ligeoverfor mig, din Ægtemand, har Du altid en vidunderlig Trang til at blive fornærmet paa urette Sted, især da Du,

ligeoverfor andre Mennesker i samme Tilfælde, ikke alene vilde være overbærende, men endog venlig. Jeg indser ikke, at der f. Ex. nu ligger Noget, der ligner Haardhed eller Hensynsløshed imod Dig hverken i min Opførsel eller i mine Ord.»

«Har jeg beklaget mig? har jeg beskyldt Dig for Sligt? Kjære Fritz! det er din egen Veltalenhed, der fremmaner alle disse Billeder. God Nat.»

«God Nat da for anden Gang.»

Han blev staaende ubevægelig, indtil Lyden af hendes Skridt tabte sig, saa drejede han sig rundt paa Hælen, aabnede en Cigarkasse og udsøgte sig omhyggeligt en ny og gav sig til at gaa langsomt frem og tilbage med den utændte Cigar i Munden. Det var tydeligt, at mange og forskellige Tanker fulgte paa hverandre, men tilsidst bredte der sig en mørk Skygge ud over hans Pande, og hans Øjne skøde formelig Lyn. Endelig standsede han og tog den trearmede Lysestage i Haanden, pustede de to Lys ud og gik ud af Døren igjennem flere Værelser og Gange over i den vestlige Fløj og traadte ind i den næsten bælmørke Riddersal. Han maatte aabne Døren derind med et kraftigt Ryk, der lød som et Skud i hele den Del af Bygningen, og hvert Trin, han gjorde paa det tavlede Gulv, gav Gjenlyd i

Salen. Han stillede Lysestagen paa Kaminen og lænede sig imod Karnissen, mens han lod sit Blik svæve ud i den store aflange Sal.

«Hele Verden har forandret sig», mumlede han, «kun her synes mig alt uforandret. Herinde kan jeg altid faa Hold paa mine Tanker, herinde bliver jeg atter tilmode, som dengang jeg var Dreng og vi legede herinde undertiden fra den tidlige Morgen indtil den mørke Aften. Herefter skulle Børnene ogsaa vænnes til at færdes her, det er ikke denne Lufts Paavirkning, der gjør, at de blive syge, blive til Skrantninger, eller maaske til noget endnu værre.» Han gik et Stykke fremad og blev saa staaende midt paa Gulvet med korslagte Arme.

«Her paa dette Sted», vedblev han halvhøjt, «var det. Jeg husker det alt for tydeligt, hun bøjede sig fremad, henimod mig, og rakte mig sin Mund til Kys med et halvt undseligt, halvt forskrækket Blik, som Ingen uden jeg lagde Mærke til, endskjøndt de Alle stode rundt om os og lo. Jeg var 18 Aar, og hun maa altsaa have været 15 Aar! Stakkels Judithe! dengang tænkte jeg tidt paa Dig, næsten altid, og siden har jeg glemt det, Du var dog den Første, der gav mig et Kys! — Hvor tydeligt jeg mindedes dette, da hun iaften stod deroppe i sit Vindue og saa' ud næsten som den Judithe, der rakte sin Mund hen til mig, og som bagefter, da jeg

havde kysset hende, løb sin Vej og skjulte sig. Mon hun endnu kan huske det?»

Han gik hen, tog Lysestagen og idet han holdt den op over sit Hoved, gik han rundt og saa' paa flere af Portraiterne, hvormed Salen var behængt. «Mine højtærede Stamfædre og Mødre! der er nok flere af Eder, som trods Adelskabet og Adelsnavnet have taget temmeligt lemfældigt paa det, som Verden kalder Ære, og uden at I dog derfor ere blevne stemplede som Niddinger. Men ikke sandt? I mente, at Æren tager ingen Skade, naar man ikke pletter den med den Slags smudsige Affairer, hvorfor man kan drages til Ansvar. Der sidder Du, Joachim Strange, med Maltheserkorset paa dit Bryst og ser haanligt ned paa mig, som om jeg var vanslægtet, fordi jeg, der lever i en Tid, hvor Idealisme og Materialisme kæmpe aabenlyst Bryst mod Bryst, forfalder til at raisonnere! mon din Tidsalder var bedre, var anderledes? mon det er sandt, at din var Skylden, at Karlen hængte sig dernede ved Dammen, og at Pigen druknede sig bagefter? men selv om saa var, Du sover vistnok derfor lige rolig under dit Marmorepitafium ovre i Kirken, thi hele Sagen, hele Hemmeligheden er den, at Du troede, at Livet maatte leves, saaledes som Du levede det.»

Idet han vendte sig bort fra Portraitet med et halvt Smil og et Suk, thi alt som Dreng

var Fritz Strange en usædvanlig øm og kjærlig Natur, og der bevægede sig altid igjennem hans Tilværelse ligesom en Understrøm af Sympathi baade for Levende, og for dem, som vare døde, fløj et af Vinduerne tæt ved op paa vid Gab og slog imod Muren. Et hvislende Vindstød foer ind lig et Pust fra en, der havde staaet uden for, men nu ikke kunde holde det længere ud, men maatte og vilde have fat i ham for at spørge: «Hvem taler her?» Men idet han gik hen for at lukke Vinduet, bøjede han sig dog ud af det og saa' sig om, med en lignende Følelse, som den, da han tidligere paa Aftenen skimtede Judithes dunkle Skikkelse siddende ved Dammen, dog ingen bevægelig eller ubevægelig Skygge mødte her hans Blik og han trak Vinduet til, og satte Krogen omhyggeligt paa.

Klokken slog tre Kvarter til Et paa Staldbygningen, da han gik ud af Salen, og idet han slukkede Lyset inde i Soveværelset, hørte han, at Regnen faldt plaskende paa Jorden.

---

Solen skinnede lodret paa Kanalerne inde i Parken, og Fiskene legede i Vandskorpen, Fuglene kvidrede og sang i Træer og Buske langs Bredderne, og Luften var overalt opfyldt af Blomsterduft, medens Himlen saa' ud som et

udspændt lyseblaat Telt. Men inde i Bassinet funkledede Guldfiskenes gyldenrøde Vrimmel igjennem det krystalklare Vand, thi Svanerne, disse her ubudne Gjæster, som vare vraltede her over med deres graa dunede Ællinger, jagede de stakkels Smaafiske forskrækkede sammen i Stimer, for selv at holde Øje med det Selskab af Damer og Herrer, der sad om Frokostbordet i det chinesiske Lysthus. Af og til fløj ogsaa en Bid Brød, en Stump Kage ud i Vandet, men det gik sjældent paa, man var selv endnu optaget af at spise og drikke. Den lille Mil fra Stationen til Herregaarden havde skærpet Appetiten. Desuden havde man ogsaa meget at fortælle hinanden, og Svar og Spørgsmaal krydsedes. Den eneste alvorlige og ordknappe ved Bordet var Baronesse Emma. Hun sad ved Siden af sin Svoger, Jægermesteren, som han i daglig Tale blev kaldt, for at skjælnes mellem de to Brødre. Han var en fire eller fem Aar yngre end Baron Fritz, ikke saa høj af Skikkelse og mere bredskuldret og robust. Hans Ansigt var hverken saa fint eller smukt og, omendskjøndt de begge havde samme Træk, var Carls langt mere markerede. Et havde de derimod tilfælles, de store brune Øjne, hvis Blik undertiden kunde have noget næsten kjærtegnende i sit Udtryk.

«Du er træt efter den tidlige Morgenkjørsel, kjære Emma, men maa jeg takke Dig for din



Modtagelse. Du kan ikke tro, hvor glad Caroline og jeg bleve ved at se Dig og Fritz staaende paa Perronen», sagde Jægermesteren og hævede sit Glas og drak hende til.

«Det er saa behageligt at kjøre saa tidligt igjennem Skoven, naar alting er frisk efter en nyfalden Regn, og det er ikke Kjoretouren, der skal have Skyld for mit Udseende, den gjorde mig tværtimod godt, men jeg har Hovedpine», sagde hun og hævede ogsaa sit Glas.

«Maa jeg være med?» spurgte Jægermesterinden, en livlig, lidt korpulent, men smuk Dame med kloge Øjne og et ganske lille ironisk Træk om Munden, idet hun tog sit Glas og nikkede til hende. Hun sad ved Siden af Baron Fritz, der fik travlt med at gribe efter sit Glas og at støde det imod hendes, for om muligt at bortlede hendes Opmærksomhed fra den stive Maade, hvorpaa hans Hustru bøjede sit Hoved til Gjensilsen. Der var Ingen, — med Undtagelse af hans Søster Julie — der bedre end han vidste, hvor lidet hun havde tilovers for Svigerinden. Og det venlige, lidt sarkastige, men hurtigt forsvindende, Smil, hvormed hun et Øjeblik saa' paa ham, viste ham imidlertid, at hun, ialfald i dette Øjeblik, var om ikke mere vidende saa lige saa klog som han.

For at skjule sin Forlegenhed drejede han Hovedet og tiltalte sin Dame paa venstre

Side, nemlig Frøken Amanda Daa, en meget veltalende Dame, ud over de første Ungdoms-aar, men stadigt svævende i Uklarhed med sig selv om, hvilket Aar hun burde bæere med den Udmærkelse at betegnes som hendes Fødselsaar. Et vidste man derimod med Bestemthed om hende, nemlig, at enten gik hun med den nyeste Roman i Lommen, eller hun havde den liggende paa sit Natbord, og at hun kjendte en Mængde Mennesker, men altid sammenblandede deres personlige Forhold paa en højst aparte Maade og fortalte Ting om dem, der vare saa kjedelige, at hun endog selv bagefter maatte indrømme, det var Nonsens. Hun var en Cousine til Jægermesterinden og levede i hendes Hus som en Slags Selskabsdame, mere frygtet end afholdt, fordi man kjendte hendes Mani, og lod hende snakke, uden at tro paa, at Alt, hvad hun fortalte, var Sandhed. Imidlertid anrettede hun dog undertiden Ulykker, idet det ikke kunde forhindres, at hun kom til at sætte et Spørgsmaalstegn ind i Hovederne paa Folk, der, hvor der burde have staaet et Punktum. Men saadant seer man saa tidt her i Verden, og der lever overalt menneskelige Væsener, som man betragter som uskadelige, og dog anrette de ofte lige saa megen Skade som Møl.

Frøken Amanda havde for Øjeblikket travlt med at fortælle sin Sidemand, Dr. Mødner, en

lærd Tysker, men som talte ordentligt Dansk, Indholdet af den sidst udkomne Roman, hvad der dog ikke lod til at interessere ham. Han deserterede figurligt talt helt og holdent i samme Moment, som Baron Fritz talte til hans Dame, og hun maatte afbryde for at svare ham, men næppe var dette sket, før hun ogsaa tog fat paany, og Doctoren var nødt til at høre efter, hvis han ikke vilde være ligefrem uhøflig.

Hele denne Scene vakte en særlig Fornøjelse hos Mødners Ven, Mr. Pitts, der sad ligeoverfor. Han var en indfødt Amerikaner, hvis Familieforhold allerede for Aar tilbage havde ført ham til Danmark. Det morede Mr. Pitts lige overfor den sværmerisk anlagte Doctor at repræsentere Naturalismen og bringe ham i Affect, men da han var en god Dialektiker, var Pointet i deres Disput i Reglen et mere fint end personligt Drilleri, og ligesaa pikant som interessant, fordi det alligevel holdt sig temmeligt frit for Tidens nedbrydende Tendents.

I sin Kritik over, hvad Poesien i Grunden er, om en Digter, saa at sige, «bliver født som Digter eller først bliver udviklet som Digter», var han altid paa Kant med Doctorens Kunstphilosophi og Reflexioner. Det var ikke første Gang, at de to Herrer vare som Gjæster paa Herregaarden, de havde nemlig gjort Bekjendtskab med Baron Fritz og hans

Hustru paa deres Bryllupsrejse, og havde derpaa i flere Maaneder fortsat Rejsen i hinandens Selskab.

De vare sidste Nat sejlede over Kattegat med et Dampskib og havde tilbragt Timerne paa Dækket, snart betragtede den stjernesmykkede Himmel og snart de langstrakte og rolige Bølger, som Skibets Stevn kløvede, medens de rastløst arbejdende Hjul pidskede de store Vandmasser til Skum, der flød agter ud og dandsede paa det gyngende Kjøl vand.

Deres indbyrdes Samtale, der fra Begyndelsen af kun havde drejet sig om Driften af de Fabriker, som de i Forening ejede, var lidt efter lidt gleden ud af dette materielle Spor og kommen ind i en hel anden Sfære, nemlig det forhen saa ofte behandlede Thema, Natur- eller Kunstpoesi. Men rimeligvis under Paavirkning af det underfulde og storartede, der overalt lysnede, funkede og blinkede dem imøde, havde det ganske imod Sædvane givet Anledning til bestemt fremsatte og personlige Udtalelser. Pitts havde prøvet paa at forsvare sin Forkjærlighed for Naturpoesien med den karakteristiske Paastand, at denne er og bliver altid mere folkelig og tiltaler og begejstrer Nationer, kort sagt, alle Samfundsklasser, medens Kunstpoesien, der ubetinget forlanger en højere Grad af intellektuel Kritik hos sine Tilbedere, egentligt — eller maaske ubetinget — kun egner

sig for et mere dannet Samfund. Da han tilsidst beraabte sig paa Modsætningen imellem den rene og naturlige Karakter i den Homerske Poesi og den senere uddannede Lyrik og Dramatik, og derpaa gik over til Forskjellen mellem Folkevisens og Balladens Poesi og Middelalderens og Nutidens Digtekunst, kom Doctoren allerede ud af Humøret. Men hans Taalmodighed brast, da Pitts med Et erklærede ham, at, naar Poesien var det, hvad han og Andre i Almindelighed mente, den var, nemlig en Kunst, da skulde han villig indrømme, at ingen Digter kunde være Naturdigter. Var derimod enhver Digter født som Digter, var al Disput over det Thema overflødig, thi saa var og maatte en Digter være Naturdigter. At han i Kraft af sit Raisonnement endte med at ville opstille Göthe som den sande Naturdigter ligeoverfor Schiller som den mere philosophiske Kunstdigter, bragte Doctoren i et formeligt Raseri, især da han dog maatte indrømme, at der i den Schillerske Poesi er langt mere af aandrige eller aandfulde Reflexioner over Gjenstandene, ja, endog over Poesien selv, og at dette især gjør sig gjældende i Modsætningen imellem det virkelige og det ideale, medens Göthe derimod ifølge hele sin indre poetiske Trang strax opfatter og gengiver Alt i skarpt tegnet, livskraftig Skikkelse og med faste, afrundede Træk, og det blev

ikke bedre, da han sluttede med, som sidste Argument, at anføre Hermann og Dorothea, denne episke Idyl, hvis første Lidenskab er Kjærlighed, men en Kjærlighed uden al Tvang, uden al Dølgemaal og staaende uden for al platonisk Opposition.

Det var derfor meget forklarligt, at det kunde more ham, nu, i Dagens fulde Lys, at sidde og se paa sin Vens Ansigt, og at se, hvad det kostede ham. her at maatte gjøre gode Miner til slet Spil, og fordi han nu maatte nedsluge en saadan Dosis moderne Bruspulver, og uden at kunne faa Lov til at gjøre saa meget som en eneste Indvending mod dette Lædskemiddel, hvis Nydelse altid fremkalder disse uendelige Reflexioner over Ide og Virkelighed, Realisme og Idealisme, og som varieres saa længe, indtil Kritiken fuldstændigen ødelægger al Poesi i Menneskesjælen og i hele Folkelivet, hvad enten den saa kaldes Natur eller Kunst.

Han kastede et stjaalent Sideblik til sin Naboerske, Baronesse Julie, Baron Fritz's og Carls Søster, en meget elskværdig Dame henimod Fyrrerne, men noget forvoxet og af den Grund meget svag og ofte sengeliggende. Hun opholdt sig altid, baade Sommer og Vinter, paa Herregaarden, selv naar dens Beboere toge over til Hovedstaden, og hun opfangede strax Mr. Pitts Øjekast og lavede sig til at komme

Doctoren til Undsætning, navnlig fordi det altid var hende en Morskab at distancere og forvirre Amanda med en Regn af Paradoxer, der havde en vis Lighed med de brogede Ildkugler, der undertiden indleder eller afslutter et Fyrværkeri.

Men idet hun bøjede sig fremad for at tale til hende, sagde Baron Fritz pludseligt: «Julie! veed Du, hvem jeg talte med igaar?»

«Nej!»

«Med Judithe Brandth.»

«Jasaa. Forresten hedder hun nu Judithe Lund, kjære Fritz. Hvordan saa' hun ud?»

«Hun er jo sindsforvirret.»

Frøken Amanda sendte denne Erklæring, lig en Bombe, ind i Samtalen, thi hun havde lige i det foregaaende Øjeblik faaet Has paa sin Roman, og hendes herreløse Konversations-Talent søgte nu en ny Gjenstand, da Doctoren havde taget en rask Beslutning og indledet en Samtale med Jægermesteren om Fabricationen af Belysningsvædske.

«Sindsforvirret?» gjentog Baronnen alvorligt og saa' hurtigt med et uroligt og spørgende Blik over til Julie.

«Det har jeg aldrig hørt Noget om, Amanda», svarede hun afvisende, «jeg veed kun, at hun har været meget syg, men det kan jo ogsaa være slemt nok.»

«Ja, kjære Julie!» udbrød Amanda livligt,



«det kan nu ikke nytte Dig at ville benægte Facta, thi jeg kjender Historien og veed Besked. Hun er ligefrem gal.»

En dyb Rødme foer over Julies Ansigt, og hun udbrød i en for hende usædvanlig høj og skarp Tone: «Det er vel meget sagt om et Menneske. Hvordan man taler inde i Byen om sine Medmennesker, veed jeg nok, men herude paa Landet tager man noget mere Hensyn.»

Baron Fritz sad alvorligt med rynkede Bryn og legede med et Stykke Brød.

«Om hvad er her Tale?» spurgte hans Broder ham, der havde opsnappet Navnet: Judithe.

«Du husker nok Judithe . . .»

«Judithe? Oh, Judithe Brandth! Ja naturligvis,» svarede han livligt, «men hun blev jo gift med en Læge, ikke sandt? Hvad var det han hed?»

«Lund. Nu er hun Enke, og boer hernede i Landsbyen hos sin Stedmoder, gamle Provstinde Brandth.»

«Kommer hun ikke her?» Jægermesteren henvendte Spørgsmaalet til sin Svigerinde.

«Hvem? Provstinden? Nej hun gjør ikke, og Fru Lund, hende kjender jeg ikke,» svarede hun koldt.

«Du kan ikke tænke Dig, Emma, hvor hun engang var en nydelig ung Pige og dertil

var hun saa god og elskværdig; er dette ikke sandt Julie?» vedblev han.

«Ja, det var hun,» svarede denne med et Suk.

«Kan Du ogsaa huske, hvor Fritz var forelsket i hende?» vedblev Jægermesteren og lo.

«Aa Snak!» svarede denne kort.

«Hvad? Jeg troer endog, at Papa af den Grund sendte Dig udenlands et halvt Aar før Bestemmelsen.»

«Var hun maaske allerede dengang i Besiddelse af sit Talent til at male,» spurgte Baronesse Emma og missede lidt med Øjnene, idet hun talte til ham.

«Det husker jeg virkelig ikke,» skyndte Baron Fritz sig at svare istedet for ham, «men jeg har i den Anledning lovet hende en Nøgle til Haven og Parken, ifald hun vil tage Prospecter derinde.»

«Ja saa,» udbrød Baronessen spødsk, «Talent har hun da intet af. Jeg har set en Syæske, paa hvis Laag, hun havde malet Noget, der skulde forestille Dammen; Vandet er ifærd med at gaa over alle Bredder; der var slet intet Perspektiv. Min Kammerjomfru havde kjøbt den. Fruen sælger nemlig sine Kunstværker baade til Højre og Venstre.»

«Herregud!» sagde Julie dæmpet og lænede sig træt tilbage i Stolen, «det skal hun da ikke høre ilde for. Hun har vistnok saare lidet at leve

af, og selv om det ikke var Tilfældet, Arbejde nedværdiger da ikke Nogen.»

«Aa nej! Det mener jeg heller ikke, at det gjør; derimod er et slet Arbejde neppe fri herfor.»

«Kjære Emma! At Du, der selv maler saa ypperligt, kan finde Fejl i, hvad Judithe præsterer, medens en Bondemand eller din Jomfru ikke have Anelse om, at der existerer saadanne, finder jeg naturligt, men af den Grund ganske at frakjende hende Talent, er dog vist noget for haardt. Mig forekommer det, at man just heri ikke maa have Lov til at søge Grændsen imellem Talentet og Geniet.»

«Tillad mig, naadige Frøken!» faldt Mr. Pitts hende i Talen med et lidt drillende Tonefald, men med et elskværdigt Smil, «at jeg er saa fri at udbede mig en lidt nærmere Forklaring — naturligvis ifald det ikke bliver indiskret mod den omtalte Dame.»

Hans Hensigt at bortlede Opmærksomheden fra Baronessen, hvis Miner røbede, at der kunde være Fare for et mindre blidt Svar, lykkedes, idet alles Blikke fæstede sig paa Julie. Hun svarede ikke strax, men saa' med et eftertænksomt velvilligt Udtryk i sit Blik op i hans Ansigt og smilede, som om hun hos sig selv tænkte over, hvordan han egentlig havde seet ud, da han var tyve Aar.

Den fyrretyveaarige Mand var sandelig heller ingen Adonis og hele hans mærkelig lyseblonde, ligesom halvt udvidskede Udseende bragte Iagttagers Tanker uvilkaarligt tilbage til Pantomimens glørværdigste Tid, naar Pjerrot viste sig pyntelig klædt efter den reglementerede Herremode. Derimod var Udtrykket i Mr. Pitts kloge, skarpe graa Øjne saa aandrigt og fængslende, at dette hurtigt afbrød alle dens Slags traditionelle Erindringer.

Allerede imorges ved Udvexlingen af Velkomsthilsenen, havde han strax lagt Mærke til, at der var noget ivejen med Baronesse Emmas Humør, men han kjendte lidt til hendes Lune-fuldhed fra tidligere Dage, endskjøndt det maaske nærmest kunde kaldes for en vis barnagtig Suurmulen, som dengang snarere klædte end misklædte hende og let blev forstaaeligt, naar man vidste, at hun havde været sine Forældres eneste Barn, grændseløs forkjælet og Solen, hvorom alting drejede sig. Og han vidste ogsaa, at Humøret ligesaa snart kunde slaa om, især naar man var villig til at frede lidt om hende og hendes Ideer, thi fri for absolut Despoti var hun ikke. Hvad der forundrede ham var at høre hende yttre sig paa denne paatagne, gnavne Maade og med denne overlegne og skjødesløse Fornemhed, som her aabenbar skulde tjene som Skjul for den Kjedsommelighed eller den Util-

fredshed, hun dog ikke godt kunde være bekendt at vise lige overfor sine nylig ankomne Gjæster, men i Øjeblikket heller ikke havde Vilje til at overvinde, og hvortil Anledningen naturligvis var ham ubekjendt.

«Indiscret imod hende, imod Fru Brandth? Ak nej, Mr. Pitts, det er jo næsten en Pligt at give en kort Skildring af hende og hendes Tilværelse, ikke som noget Kunstneræmne, men som Følge af det Prædikat Amanda, har tillagt hende,» svarede Julie endeligt langsomt.

«Jeg har lovet, at jeg selv vilde bringe hende Nøglen, og tror Du ikke, kjære Julie, at det vilde være hende en meget stor Glæde, om Du tog med mig og aflagde hende et Besøg?» udbrød Baron Fritz, der gjerne vilde have en Ende paa denne Samtale, der var ham pinlig og imod, og samtidigt gjorde han Tegn til sin Hustru om at rejse sig fra Bordet. Enten saa' hun ikke eller vilde ikke se det, men hun blev rolig siddende, kun af og til kastende et Stykke Brød ud i Bassinet.

«Jeg foreslaaer, at vi Alle tage med!» udbrød Jægermesteren livligt.

«Carl, nu kommer nok Sandheden for Dagen,» bemærkede hans Hustru og lo, idet hun truede med Fingeren ad ham, «det var vel Dig, der var forelsket, og stakkels Fritz skulde bære Skylden.»

«Siger Intet, kjære Caroline,» svarede denne, «det gaaer altid ud over de Fromme; forresten har Carl aldrig betroet sig til mig i den Retning.»

«Bedre og bedre; men mig narrer hverken Du eller han, og jeg veed jo, at I To holder altid sammen; desuden kan jeg nu godt huske, at Carl, som altid taler isøvne, af og til har sagt Judithe,» vedblev hun overgivent.

«Er Fruen en yngre Dame?» spurgte Doctoren og rettede paa sine Briller, som paa Grund af hans Næses noget ejendommelig runde Form havde en vis Tilbøjelighed til at sidde paa skraa. Selv var han en lidt undersætsig Mand med Ansats til Fedme og med et velplejet smukt krøllet brunt Haar.

«Hun er ikke ganske ung, men hun er heller ikke saa gammel,» lød Amandas orakelmæssige Svar.

«Kjære! Du kjender hende jo slet ikke,» svarede Julie rolig, «hun er ældre end jeg, men dog endeel yngre end Du.»

«Men kjæreste, bedste Julie!» svarede Amanda højtideligt og saa bebrejdende paa hende; hun maa jo være langt yngre efter hvad jeg veed, hendes ældste Søn er 8 Aar.»

«Har hun Børn?» udbrød Baronesse Emma.

«Hun har to Sønner,» svarede Julie, og saa noget forbauset paa hende, «veed Du ikke det, jeg synes, at jeg har fortalt Dig det.»

«Man har tvunget hende til at frasige sig deres Opdragelse og tvungen hende til at sætte dem i Huset hos en Adjunkt, troer jeg; — jeg husker forresten ikke rigtig om Manden er Præst eller Adjunkt — men det er jo ogsaa en Biting,» tog Amanda paany Ordet og i en Tone, hvori den nylig lidte Krænkelser endnu raadede.

«Tvungen?» spurgte Jægermesterinden, «hvad vil det sige? Kan man tvinge en Moder?» Endskjøndt hun selv var barnløs, elskede hun dog Børn.

«Det er skeet efter en fælles Overenskomst med hendes Mands og hendes egne Slægtninge,» svarede Amanda.

«Nej, Amanda! Du er atter fejl underrettet,» faldt Julie hende i Talen. «Det er hendes egen Bestemmelse og egen Villie, der her har gjort Udslaget. Det er Ønsket om at skaane Børnene for at føle det Tryk, som en brat Omskiftelse fra Velstand og Uafhængighed til Fattigdom og Afhængighed af Andre medfører, noget, der desværre ofte bliver Manges Lod, naar deres Forsørger gaaer bort, og kun dette Ønske, har bestemt Judithe til at overgive sine Børn i Andres Hænder.»

«Men staaer hun da saa hjælpeløs og saa ensom her i Verden?» spurgte Doctoren.

«Hun har jo sine Børn,» sagde Baronesse Emma.



«Men jeg forstaaer ikke —

«Hr. Doctor,» Amanda tog atter til Orde og lagde i sin Ivrigheid Haanden paa hans Arm, «jeg har mine Relationer fra sikker Kilde. Jeg kommer lige fra et Samliv med Mennesker, som ikke dømme uden efter Virkeligheden. Sandheden er den, at, om hun ikke altid er sindsforvirret, saa er hun det dog til sine Tider, og dette yttres sig altid ved en Stridighed og en Umedgjørlighed i alle Retninger. Vilde man ikke lade hende erklære umyndig eller lade hende bringe til en Sindssygeanstalt, saa var der ingen anden Maade end den at behandle hende kort og bestemt, og paa den Viis tvinge hende til at følge de Raad, som hun ikke vilde høre, end sige følge.

«Dine Referenter høre naturligvis hjemme i disse Sinaabyer, hvor man kun lever og aander for at udspionere hinanden af Kjedsommelighed for saa bagefter med større Sikkerhed og til gjen- sidigt Morskab at kunne svinge Sladderens tve- delte Svøbe, Dumhed og Ondskab, over Hove- derne paa de enkelte Mennesker, der ere lykkelige, fordi de ere anderledes anlagte, anderledes udviklede, og som altsaa staa udenfor denne be- grændsede Synskreds, denne for al Barmhjertig- hed blottede Tilværelse,» sagde Julie og sendte Baronessen et hurtigt og bedende Blik for at formaa hende til at hæve Maaltidet, men i det

samme rejste Baron Fritz sig og sagde kort og bestemt: «Maa jeg bede Selskabet tage til Takke.»

Baron Fritz havde flere Gange i Dagens Løb uvilkaarligt stillet sig selv det Spørgsmaal, hvad der i Grunden var ivejen? Han følte sig legemlig rask og havde ej heller Grund til Mistemning, og dog var han sig hele Tiden bevidst at være uselskabelig stemt og trods den Tvang, som han paalagde sig i den Retning, formaede han ikke at forjage denne Stemning, der ligesom en vedvarende Taage svøbte sig om hans Sandser. Selv da han efter Middagsbordet lod alle Ridehestene sadle og i Spidsen for Kavalkaden, hvori baade hans Hustru og Svigerinde deltog, red igjennem Skoven fra Udsigt til Udsigt, fandt han ikke den vanlige Interesse, som hans ejendommelige Blik for Naturens Skjønhed altid vedligeholdte. Vejret var endnu lige fortryllende skønt, og det var en af disse vidunderlige Sommereftermiddage, paa hvilken man i Solens Varme føler sig paa et Stadium af Ungdom og Kraft og faaer ligesom en sikker Fornemmelse af, at hele Verden kun er fuld af Ynde og Godhed, og at alle Mennesker, trods jordiske Særheder og Forvirringer, trods Sorg og Jammer, dog ere lykkelige og sidde lunt hver i sin Rede, som Børn, der alle have en fælles god og kjærlig Fader. Alt som han

saaledes red halvt drømmende, halvt aandfraværende afsted, og svarede temmeligt ordknapt, naar der blev talt til ham, følte han sig egentligt mest fristet til at give Hesten Sporen og sprænge afsted for at nyde Skovens Ensomhed, og strække sig paa Grønsværet ved Foden af et af disse høje Træer, hvis Kroner stræbte op mod Sky, for der i Ro at prøve paa at samle sine adspredte Tanker til en forstaaelig Helhed. Pludselig dæmrede i hans Sind Melodien af en Sang, som han engang, da han kom forbi Skolen nede i Landsbyen, havde hørt Børnene synge usædvanlig kjønt og rent, men aldrig siden havde tænkt paa. Uden selv at vide af det og ubemærket af de Andre begyndte han at nynne, men mærkeligt nok kom ogsaa Ordene med, undtagen de sidste Stropher af Verset, her glippede baade Melodi og Ord, og uvilkaarligt blev han sig derved fuldt bevidst, hvad han foretog sig.

Han begyndte ufortrødent forfra, men uden Held:

Imellem Mulm og Taager klam  
 En Fakkell klart i Verden brænder,  
 Den bragtes hid til os af ham,  
 Hvem Døden greb med sine Hænder.  
 Til os, o Gud! i Arv den gik,  
 Den bedste vist af Livets Skatte. — —

Længere end hertil var det ham umuligt at huske, og dog var det ham, som laa Ord og Rhythmus ham let og frit paa Læben.

Til sidst red han hen til Damerne og spurgte sin Svigerinde, om hun kjendte denne Sang? og derpaa nynnede han halvhøjt Melodien til ligemed Texten. Dette hjalp ham ikke heller, han selv blev ikke klogere deraf, og, skjøndt hun lyttede, rystede hun dog benægtende paa Hovedet og gav sig endelig til at le ad ham og gjøre nogle lystige Bemærkninger i Anledning af hans stumphalede Skolemester-Poesi, som hun kaldte hans mislykkede musiksketiske Præstation. Hendes Lune smittede ham, og han endte med at le ligesaa hjerteligt som hun. Dette Udbrud skaffede ham et friere Aandedræt. Uvilkaarligt rettede han sig i Sadelen, klappede sin Hests Hals og saa' sig omkring med en behagelig Selvbevidsthed, der maaske dog ikke havde saa ganske lidt af Aristokratens Overmod. Vejen drejede pludselig, og Hestene, der fulgtes ad, — hans i Midten — trængte sig alle tre tættere sammen, idet de travede om Hjørnet. En Luftning, der strøg let hen over Skovsletten, førte hans Hustrus lange, hvide Slør op forbi hans Ansigt og snoede det derpaa om hans Hals. Han lo ad hende, idet han hjalp hende, der utaalmodigt,

men halvt leende trak i det for at frigjøre det, og derpaa slap sin Tømme for at bruge begge Hænder til behændigt at slynge det om sin egen Hals og fæstne det ved at putte en Flig ind paa Brystet. Hans Blik udtrykte i dette Øjeblik al den Beundring, som hendes hele Udseende maatte fremkalde hos Enhver, 'der saa' hende, men som han ellers aldrig plejede saa uforbeholdent at hengive sig til, endskjøndt han hørte til de Ægtemænd, der nok sætte Pris paa, at den Kvinde, der bærer deres Navn, ser godt ud og er istand til at fængsle Jagttageren. Selv glemte han sig aldrig for at stirre efter hende, thi hun hørte ikke til dem, der sprede Lys, hvor de gaa forbi, men idag var han kommen til et Punkt, hvor der gjærede noget i ham, en Trang, en Lyst og en Higen efter det Uforudsete, det Ubekjendte. Derfor fængslede hun ham, hvis Phantasi lige indtil dette Øjeblik havde flakket omkring hele Dagen uden at have noget bestemt at knytte sig til, med sit muntre Smil og usædvanligt livlige Blik. Han bøjede sig tæt hen til hende og greb først efter Tøjlen og tog saa hendes Haand og lagde den atter tilrette der, medens han samtidigt søgte at møde hendes Blik, dog uden at tale til hende.

Hun havde i den sidste Tid tilegnet sig den Maneer ved alle Lejligheder at modtage hans

Opmærksomheder enten med et Skuldertræk eller et løst henkastet afvisende Ord, som begge Dele kunde jage ham Rødmen op i Kinderne og faa ham til at bide sig i Læben, naar Andre vare nærværende, endskjøndt han mere betragtede det som en tosset Vane af hende og uden al Betydning. Men intet af dette skete nu, derimod vendte hun Ansigtet bort og lod som 'saa' hun spejdende ind imellem Træerne.

«Jeg forstaaer ikke, hvor Dyrene opholde sig idag, jeg har hverken set Hjort eller Hind; men ad hvilken Vej ride vi hjem? over Skovmøllen eller igjennem Landsbyen?»

«Det kommer ganske an paa Dig», svarede han, «men Vejen langs Mølledammen var vel at foretrække.»

«Saa ride vi igjennem Byen», svarede hun og lod, som om hun overhørte hans sidste Ord, men Rødmen paa hendes Kinder steg helt op paa Panden. «Skal vi ikke heller ride til?» spurgte hun efter et Øjeblik Forløb, men trods de uskyldige Ord og deres spørgende Form laa der noget i hendes Tone, som sagde, at man helst maatte opfatte Spørgsmaalet som en Befaling. Istedetfor at besvare det, rakte han sin Haand hen imod hende med et Smil, hvis Udtryk tolkede hans for Øjeblikket varme og

kjærlige Følelse, men desuagtet ikke var ganske fri for at have et ubetydeligt Stænk af fin Ironi. Hun studsede og sendte ham et flygtigt, usikkert Blik, og lagde derpaa nølende sin Haand i hans, som han holdt fast paa, indtil han med sin anden Haand havde faaet Ridehandskens Opslag bøjet tilbage og kysset hendes smalle fine Haandledd med et Anstrøg af ridderlig Galanteri.

Som efter fælles Aftale satte de nu alle Tre Hestene i Galop paa den brede Skovvej, indtil en Skraaning tvang dem og de Andre, der kom bagefter og havde fulgt Exemplet, til at ride i Skridtgang.

«Jeg troer, jeg vil lade Hans ride iforvejen til Smeden». sagde Baron Fritz, da man var kommen nedenfor Bakken.

«Nej!» udbrød hun ivrigt, «send ham endelig ikke bort, lad ham besørge det Ærinde siden, jeg ønskede at vise Caroline Anders Larsens ny Kostald, og da maa han holde Hestene. Du kan nok huske, Caroline», vedblev hun henvendt til Svigerinden, «den store Bondegaard, som brændte i Efteraaret?»

«Ja!» svarede hun, «den husker jeg rigtig nok, jeg hentede mig en slem Forkjølelse ved at staa og se paa Ilden, der tog sig storartet ud paa Grund af den overtrukne Nattehimmel.»

«Men saa kommer vi jo til at ride hele



Byen igjennem, Emma», indvendte Baron Fritz. «Klokken gaaer stærkt til 8.»

«Aa, naar vi ride bag om Smedien, tager det ikke saa lang Tid; desuden er det dog egentligt ligegyldigt, om vi komme hjem en halv Time før eller senere», svarede hun.

Hele Selskabet var imidlertid kommet ud af Skoven og havde en Strækning at ride ude paa Vejen, der løb langs med dens stensatte Gjærde, indtil de naaede et stort med Andemad og Frøbid halvt overgroet Vandhul, som laa nede paa en Brakmark. Her delte Vejen sig, og den, der førte til Landsbyen, fortsatte sig bugtende og støvet mellem de paa begge Sider højt liggende frodige Kornmarker, som Solens skarpt lysende Aftenstraalet overgjød med en forhøjet gyldengul Glans, der næsten trættede Øjet ved sin skyggeløse Uendelighed. Hen over al denne Jordens Afgrøde kredsede frem og tilbage under den skyfri Himmelhvælving en Mængde uafbrudt kvidrende Lærker.

Idet Selskabet red forbi Vandhullet, der næsten strakte sig ned til Vejgrøften og langs Kanten var bevoxet med Irisser, Siv og Bregner, og desuden halvt overskygget af de udover Stengjærdet nedhængende Grene fra et neden for i Skoven voxende Bøgetræ, gjorde Jægermesterindens Hest et pludseligt Sidespring. Hun var en altfor øvet Rytterske til at lade sig forskrække, men,

idet hun strammede Tøjlen, saa' hun sig tilbage over Skulderen samtidigt med, at Baron Fritz drejede Hovedet for ogsaa at se, hvad det var, der havde gjort Hesten sky.

Tæt op til Vejen, inde paa en Plet Græs ved Siden af en Klynge Blaaklokker laa en Malerkasse og et hvidt Schavl, og ovre paa den modsatte Side af Vandhullet, lænet op imod Gjærdet, sad ubevægelig en lysklædt Dame. Baron Fritz saa' øjeblikkelig, hvem det var, endskjøndt den store Hat skjulte hendes Ansigt, og trods den Støvsky, som Hestenes Hove hvirvlede ivejret. Han parerede sin Hest og tog agtelsesfuldt Hatten af.

«Hvem var det?» spurgte Baronessen overrasket ved hans Hilsen, som ikke kunde gjælde nogen almindelig Vejfarende.

«Det var Fru Lund», skyndte Jægermesterinden sig at svare i saa ligegyldig en Tone som muligt, thi i samme Øjeblik, hun opdagede Malerkassen og saa' Damen, vidste hun Besked, men fik ogsaa samtidigt en Følelse af, at det maaske dog var rigtigst, om der blev talt saa lidt som muligt om denne Dame, der allerede om Formiddagen havde givet Anledning til en kjedelig Diskussion. Men Baronesse Emma hørte næppe hendes Svar, før hun hurtigt saa' sig tilbage, og da hun opdagede Judithe, udbrød hun med et Anstrøg af Spot:

«Hun holder vist meget af Vand.»

«Hvorfor det?» spurgte Baron Fritz skarpt.

«Jég har ladet mig fortælle, at hun plejer at sidde ved Dammen paa alle Tider af Døgnet, nu sidder hun til en Forandring ved dette Vandhul; men maaske det er, fordi hun ogsaa tænker paa at forherlige det ved sin Kunst.»

«Er hun ikke snarere i Slægtskab med Undine? thi i saa Fald var hendes Forkjærlighed for det vaade Element dog ret forstaaeligt», tog Mr. Pitts spøgende Ordet, hans Hest var kommen et Par Længder foran de andre Herrers, og derfor hørte han, hvad der blev sagt.

«Undine! hvilket Indfald», udbrød Jægermesterinden, «er det et Spørgsmaal at komme med i vor Tid; det er meget for genialt for en Mand af Deres Opfattelse.»

«Af min Opfattelse? jeg har meget vel forstaaet baade det Phantastiske og det Poetiske i Figuren, endskjøndt det var første Gang inat, ombord i Dampskibet, at jeg gjorde Bekjendtskab med denne Samklang af Drøm og Virkelighed.»

«Ombord i Dampskibet? paa Overrejsen?»

«Ja. Doctoren holdt en halv Times Foredrag for mig over denne yndefulde Digtning, som jeg ikke forhen kjendte, og som vi i vor Litteratur ikke har noget at stille ved Siden af, det indrømmer jeg.»

«Ah!» udbrød hun skjelsk og drog et meget dybt Suk, «fortræffeligt! Stakkels Mr. Pitts.»

«Stakkels? hvorfor det?»

«Det var et raffineret Experiment af Deres kjære Ven! men godt gjort var det.»

«Naadige Frue! — — undskyld — men — jeg fatter ikke ganske, hvori Mødners Raffinement egentligt bestod.»

«Virkelig?»

«Nej aldeles ikke.»

«Godt, — jeg vil tro Dem paa Deres Ord.»

«Vil De ikke hellere hjælpe paa mig og mine svage Evner og forklare mig det?»

«Det er ganske overflødigt, Klogskaben kommer nok, og det er just det morsomme ved Sagen.»

«Nu driller De mig? hvor kan De nænne det?»

«Fordi jeg er saa fornøjet, det er virkelig saa prægtigt at se, hvordan den tyske Romantik endnu bestandigt formaaer at sætte Materialismen i Knæ. Det vil næppe vare længe, førend vi se Dem, Mr. Pitts, repræsentere en Apostel.»

Han rystede paa Hovedet og sagde med et Anstrøg af Utaalmødighed: «Hvad har jeg da at miste? og hvad at holde fast paa? — jeg duer ikke til at gjætte Gaader.»

«Troen paa Dem selv.»

«Naa — og saa?»

«Paa Deres Hjerte naturligvis. Kommer De først udenfor den Sfære af Strid og indenfor det Lysskjær, der udstråler fra den guddommelige Kjærligheds Alter, saa er De i en Haandevending fuldblods Idealist, og inden det bliver Dem selv bevidst, bøjer De Knæ for den Idee, som Jean Paul har givet Udtryk i sine Ord: «Die einzige Marie adelte alle Weiber romantisch», dernæst vil De som Følge heraf tage fat og søge at bekæmpe Deres øvrige amerikanske Udskejelser med Hensyn til at underminere det gamle men solide Samfund, med sine regelrette Vaner og saa —»

«Og saa?» — faldt han hende i Talen. «Maa det blive mig tilladt, min naadigste Frue! i al Ydmyghed først at spørge, hvad jeg egentligen har forbrudt, og af hvilken Grund jeg i dette Øjeblik faaer en saadan græsselig Mængde Skjænd?» vedblev han, — «jeg er, som altid, meget villig til at erkjende, at min Opdragelse i mange Retninger er yderst forsømt, ifald dette kan formilde Dem, men jeg forstaaer ikke, hvorfor De er saa stræng imod mig.»

Den smukke Kone, hvis ironiske Smil gav hende en ny Ynde, og hvis Blik tindrede af Liv og Lune, lo ad ham, medens han saa' paa hende med et komisk Udtryk af Sønderknuselse.

«Vent blot til vi komme hjem», sagde hun, «saa forener jeg mig med Baronesse Julie, og saa ville vi to tage os af Dem, men indtil videre forbyder jeg Dem at spørge for meget. Forresten er jeg slet ikke vred paa Dem, nej! jeg er Dem endog bevaagen, min Herre.»

Han tog sin Hat af og gjorde en dyb Kompliment, idet han sagde: «Jeg er mig heller ikke bevidst nogensinde at have benægtet eller fornægtet Kvindens Ynde eller hendes Betydning i Kjærlighed, tværtimod, jeg er og vil vedblive indtil min Død at være hendes Slave og hendes ridderlige Beundrer.»

«Hm. Jeg beder Dem indstændigt, lad nu være med at ville udvikle Deres Grundsætninger, eller om De saa vil, Deres Mangel paa Grundsætninger i den Retning. De elsker og tilbeder samtidigt alt, hvad der hedder Emancipation, ogsaa for Kvindens Vedkommende, og jeg er Modstander af dette experimentale Samfunds-Moment, som man ufortrødent prøver paa at ville bilde Folk ind er en af Spidserne paa Tidens Dannelse, medens det slet og ret kun er et amerikansk Kulturprodukt. Amerika har engang for alle besluttet at ville staa højere i Rangforordningen end Madame L'Europe, men det har ikke taget sig iagt, og istedetfor at støtte sig til Historien og deraf at uddrage en Visdom, der kunde belyse Ejendommelighederne

ved den menneskelige Lyksalighed, har det kun benyttet dens nyttige Lærdom til at spille lidt Fjerboldt med.»

«Men hvis Emancipationen virkelig er et overmodent Kultur-Produkt, saaledes som De, naadige Frue, kalder den, saa kan Faren vel ikke have stort at sige», indvendte han med et sarkastisk Smil.

«Tværtimod», svarede hun ivrigt, «men det vil De først lære at indse, naar Deres egne Døttre engang blive voxne, smukke, yndefulde og blufærdige. Endnu ere vi altsaa aandelige Antipoder paa det Gebet, men hvem veed, om det dog ikke ender med, at De med det allerførste aflægger en Del af Deres — efter min Mening hæslige — naturalistiske Begreber, som slet ikke passer for vor nationale Karakter og Ejendommelighed. Jeg venter mig endda ikke saa ganske lidt af Dem efter det overraskende Glimt af Genialitet, De saa uventet aabenbarede ved at røbe en Forstaaelse af og Tilbøjelighed for Undine.»

«Jeg takker allerunderdanigst. Hvor smigrende er det ikke at faa alt dette at høre?»

«Hør, Mr. Pitts, hvis De ikke allerede skulde have lagt Mærke til det, vil jeg betro Dem, at jeg ikke er saa ganske blottet for psykologisk Erfaring, og at jeg blot behøver nogle faa Yttringer for at kunne gjøre et nogen-



lunde sikkert Indblik i Vedkommendes Sjæl. Derfor siger jeg Dem forud, at De er ifærd med at vaagne, og pas saa paa, med hvilken Forundring De selv vil opdage, at det var et højest mærkeligt Sted, hvor de hidtil havde valgt Deres Stade.»

«Jeg tør forsikre, at jeg allerede føler mig tilmode som et andet Menneske i Anledning af disse Forventninger, som De stiller mig i Udsigt, og hvad maa saa Virkeligheden ikke kunne udrette?»

«Ja, le De kun, min Herre, men jeg vil endnu betro Dem, at Julie og jeg allerede aftalte i Formiddags at tage dem ordentlig i Skole i Retning af deres forvildede Ideer om Kvindens Frigjørelse. De troer maaske ikke, at ogsaa jeg lagde Mærke til, med hvilken ondskabsfuld Glæde De iagttog, hvorledes min Cousine Amanda plagede Deres Ven, vor kjære Doctor?»

«Jeg forsikrer — —»

«Ti blot stille! De er i Grunden et meget slemt Menneske, ikke blot ligeoverfor Doktoren. Jeg har indtil for lidt siden i Grunden anset Dem for uforbederlig, men nu tror jeg næsten, at Forbedring dog er mulig, og det endda tidligere, end man kunde have Anledning til at tænke sig.»

I dette Øjeblik styrede Jægermesteren sin Hest ind mellem sin Hustrues og Mr. Pitts, der

begge under Ordvexlingen havde ladet deres Heste blive noget agterud.

«Maa jeg spørge, hvad foregaaer her?» udbrød han med paatagen Alvor og saa' fra den ene til den anden, «jeg synes paa Ære, at De faaer ordentligt baade læst og paaskreven, Pitts. Det er nok paa høje Tid, at jeg kommer Dem til Undsætning, kjære Ven.»

«Vær Du ganske rolig, Carl,» svarede hans Hustru og nikkede til ham, «det er kun en Barmhjertigheds Gjerning, som jeg er ifærd med at forberede. Jeg forklarede foreløbigen — gennem løse Antydninger kan Du nok tænke Dig — at jo ældre, man bliver, jo mere indsnævrer sig Kredsen for vore Interesser, og hvad vi saa trænge til, er at have det rette Begreb om at kunne søge vore Glæder og Adspredelser mere i Hjertets Verden end i Forstandens. Har jeg Ret eller Uret? —

Imidlertid var man kommen ud til Chausseen og allerede forbi de første af Landsbyens Huse, da Baronesse Emma paa engang erklærede, at det dog vilde være fornuftigere ikke at opholde sig hverken paa det ene eller det andet Sted, men se at komme hjem saa hurtigt som muligt.

Istedet for at afvente en mulig Bemærkning, satte hun med det samme sin Hest i

Galop, og i strygende Fart fulgte de hende alle til Herregaarden.

Baronesse Julie sad ude i Haven og saa' paa Børnene, der spillede Ring paa Plainen foran Havestuen med deres Lærerinde, en yngre Dame, medens Frøken Amanda, der hele Eftermiddagen havde siddet og læst paa Bænken, hvor Julie ogsaa havde taget Sæde, befandt sig i sin sædvanlige Tilstand af Utilregnelighed.

Baron Fritz afviste kort og bestemt Børnenes støjende Begjæring om at deltage i Ringspillet og satte sig paa Bænken hos de to Damer. Frøken Amanda lagde øjeblikkeligen Bogen sammen og kom under mange vidt-svævende Talemaader frem med den Tilstaaelse, at nu slap der hende en brændende Bøn fra Hjertet op paa Læberne, som hun haabede, at han ikke vilde afslaa, nemlig naar Maanen kom op, at lade hele Selskabet nyde Aftenens Skjønhed ved at ro igjennem Kanalerne og videre ud i Søen.

Han gav øjeblikkeligt sit Samtykke og rejste sig hurtigt for, som han sagde, at se efter, om Baaden var i Orden, men Sagen var egentlig den, at det var lykkedes ham ubemærket at give sin Søster et Vink om, at han gjerne vilde tale med hende. Han gik derfor ikke længere end hen til en noget afsides Bænk og satte sig der for at vente paa hende.

«Kjære Julie! sig mig alt, hvad Du veed om Judithe», udbrød han, da hun kom og tog Plads ved Siden af ham, med en saa alvorlig Mine, at hun blev ganske urolig og med et ængstligt Blik saa' paa ham, forberedt paa at høre et Budskab om en eller anden Ulykke. «Jeg har nemlig atter set hende i Eftermiddag,» tilføjede han.

«Fik Du ikke talt med hende?» spurgte hun hurtigt.

«Nej! dertil var der ingen Tid! det var nu for lidt siden paa Hjemtouren, Hun sad ganske ene, der hvor Du veed, at Vejen deler sig, og hvor Vandhullet ligger tæt opad Mosens Gjærde.»

«Det var da et underligt Sted at vælge.»

«Seer Du, jeg mødte hende iafte», vedblev han, «det vil sige, jeg saa' en Skikkelse, som sad henne under Piletræerne ved Dammen, men da jeg ikke rigtig kunde skjælne, hvad den foretog sig der, red jeg derhen og traf hende. Der var noget uhyggeligt ved dette sildige Møde, især paa dette Sted, skjøndt hun selv udslettede dette Indtryk ved sin Maade at tale og at være paa. En Del Erindringer fra tidligere Dage dukkede imidlertid frem, som jeg ærligt tilstaaer har beskæftiget mig hele Dagen, og jeg besluttede allerede iafte, da jeg red hjem, at ville tale med Dig, om hvad der

kunde gjøres, thi at Judithe trænger baade til Hjælp og til Støtte, derom kan der vist ikke tvivles. Da Du har kjendt hende, hvilket Emma ikke har, mente jeg ogsaa, det vilde være urigtigt at sætte hende ind i Forholdene; men Amandas ulykkelige Snakkesyge i Formiddags har efter min Mening gjort Sagen meget vanskeligere, endog for Dig, endsige for mig. Hvad er Din Mening?»

«Jeg har i Grunden ingen, men jeg er ganske til Din Tjeneste, ifald der er noget, Du mener, at jeg kan udrette. Dog maa jeg sige Dig, at jeg tre Gange har skreven til Judithe, men hun har ikke besvaret mine Breve. Den første Gang var lige efter hendes Mands Død, den anden nogen Tid efter, og nu sidste Gang ved Juletid.»

«Har Du nogen Mening om Amandas Udtalelser ere begrundede? har hun været sjælesyg? eller har hun nogensinde haft Tilbøjelighed til Tungsind?»

«Jeg har ikke set eller talt med hende i over 16 Aar, men jeg troer ikke, at det er muligt, ja, jeg tør paastaa, at det er Usandhed, endskjøndt jeg maa tilstaa, at jeg selv en Gang har hørt noget lignende, men det stammer vel fra en og samme Kilde. Det Indtryk, Du fik, gik vel ikke heller i den Retning?»

«Af hendes Tale eller hendes Maade at

være paa, vilde det aldrig være falden mig ind, selv om jeg havde hørt slige Yttringer, men alligevel — der var noget saa vidunderligt gribende, noget saa ejendommeligt resigneret over hendes hele Optræden og Skikkelse uden at jeg er istand til med Bestemthed at kunne paavise, hvori det laa, men det var tilstede, og jeg har følt Indflydelsen deraf baade iaftes og atter idag, og det er mig en formelig Lidelse.»

«Jeg forstaar Dig, hvergang jeg har mødt et Menneske — ligemeget Mand eller Kvinde — hvis Ansigter jeg tydeligt har kunnet huske, fra dengang jeg var ung, har det gjort et stærkt Indtryk paa mig at studere dette Ansigt og se hvor det er ældet, se, hvorledes Sorger eller Lidenskaber har gravet sine Furer paa Panden, sine Linier om Munden, sine smaa, men skarpe Rynker om Øjnene. Saa har ogsaa jeg uvilkaarligt stillet mig selv det Spørgsmaal, hvad det er for Lidelser, den Sjæl har oplevet, om de ere forskyldte eller uforskyldte. Paa sit eget Ansigt, naar det stirrer os imøde fra et Spejl, opdage vi ikke Sporene af vor egen Historie, thi et ejendommeligt Præg besidde vi naturligvis ogsaa selv uden at vi ane det. Er det nu ikke gaaet Dig saaledes med, Judithe?

«Nej! nej! det var Intet saadant, der vir-

kede paa mig, det var tvertimod for mine Øjne, som om hun næsten var uforandret af Udseende, og derfor kom jeg vel ogsaa til at glemme, at der ligger saa mange Aar mellem før og nu. Men til hvilken Nytte sidde vi og tale om dette? lad os hellere tænke paa og tale om, hvorledes vi bedst kunne gjøre hende noget virkeligt Godt. Der er nemlig i saa Henseende kommen en stor Uro over mig, det er for mig, som om dette hastede stærkt. Vil Du derfor give mig et nøjagtigt Omrids af, hvad Du kjender til hendes Forhold og Skjæbne. Husk imidlertid paa, jeg har ikke set Judithe, siden jeg var 19 Aar, undtagen den Sommer, da jeg var hjemme i et kort Besøg og var med til hendes Moders Begravelse; det kunde nok interessere mig ogsaa at høre lidt fra dengang.»

«Fra det Øjeblik, da Moderen døde, begyndte ogsaa Judithes Gjenvordigheder, thi Hjemmet tabte ganske umærkeligt, men sikkert, lidt efter lidt det mere intelligente Præg, Fru Brandth havde forstaaet at paatrykke Livet inden for Præstegaardens Vægge. Hun var en virkelig dannet Kone, der havde mange Interesser, var musikalsk begavet, tegnede og malede med Talent, men fremfor alt havde hun et blidt og vindende Væsen, der udøvede en stor Indflydelse paa Præsten. Næppe havde hun lukket sine Øjne, før ogsaa Præstens mindre behagelige



Egenskaber kom tilsyne. Saavel hans Forfængelighed som hans Tilbøjelighed til at optræde med en vis despotisk Overlegenhed i aandelig Henseende, udartede til en taabelig Selvstændighed, som ikke var fri for Paatrængenhed, især ligeoverfor Fader. Jeg veed ikke, om Du mindes Historien, da han anskaffede sig Topper til sine Heste og kørte omkring paa Besøg, og tilsidst ogsaa kom her, og som Undskyldning beraabte sig paa, at han bar samme Navn, som en i Lauenborg boende adelig Familie?»

«Jeg husker at have hørt om denne Begivenhed.»

«Fader blev meget fornærmet og tvang ham til at give sin Kudsk Ordre til at tage dem af Hestene, og han maatte pænt kjøre hjem med sine Topper i Lommen.»

«Han var ingen behagelig Herre at have med at gjøre, det var altid min Mening om ham, idetmindste behandlede han ofte mig med en saadan Art af Fortrolighed, at den opirrede mig, og var Grunden til, at jeg sjældent eller aldrig kom i Præstegaarden.»

«Du havde allerede været borte i Udlandet i et Aarstid, da Fader besluttede sig til at rejse og tage Carl med for at besøge Dig, og næppe hørte Pastor Brandth herom, før ogsaa han fik Lyst til at rejse. Men da Fader ikke vilde

forstaa de forskjellige Vink, han kom med i den Anledning, foreslog han tilsidst Fader, at han kunde tage hans ældste Søn med. Dertil havde Fader lige saa lidt Lyst og afslog det. Men hvad Præsten fandt paa, det skulde helst gjennemføres, og han fik virkelig et Laan istand og sendte sin Søn afsted til en Slægtning, han havde i Skotland. Baade Moder og jeg vare meget glade derover, da det ikke længere var nogen Hemmelighed, at Familieforholdene i Præstegaarden vare højst uheldige, og at det især gik ud over Judithe. Efter Moderens Død havde hun nemlig paataget sig hele Husvæsenet, men endskjøndt hun opfyldte sine ny Pligter med beundringsværdig Orden og Taalmod, respekterede dog Ingen hos hende det samme Sind og den samme Blidhed, som de alle havde elsket hos Moderen. Judithe sled og arbejdede fra Morgen til Aften, men hendes Søsken misbrugte alligevel hendes Kjærlighed, de baade drillede og vare næsvise imod hende, hvilket strengt taget heller ikke var saa underligt, thi Pastor Brandth, hvis Øjsten Judithe i Virkeligheden var, slog ofte selv om i lignende Toner og lærte de Andre, at det kunde gaa an at behandle hende saaledes. Jeg glemmer aldrig en Middag, hvor vi vare indbudte til at spise i Præstegaarden. Fornøjelsen var ikke stor, men Du husker nok, Fader betragtede det som sin

Pligt at hæve Præsten i Menighedens Øjne, og af denne Grund vare vi idetmindste engang om Aaret Gjæster i Præstegaarden. Kirkeblokken var samme Dag bleven tømt og Pengene, lutter store Kobbermynter, havde Drengene bemægtiget dem oppe i Præstens Studerekammer. Efter Middagsbordet gik Judithe og jeg ud i Haven og satte os paa en Bænk for at tale lidt med hinanden, men imedens dette foregik, listede hendes Brødre sig bag ved, hvor vi sad, og puttede saa en saa en anden Kobberskilling ned paa Halsen af Judithe. Hvergang dette lykkedes for dem, lo og jublede de i vilden Sky. Det var ikke muligt at faa dem til at holde op, eller blive fri for deres Nærværelse, og da jeg endelig opbragt rejste mig og opsøgte Præsten for at bede ham standse deres Uvæsen, gav ogsaa han sig til at le, og fandt, det var noget mageløst genialt og morsomt, som de der havde funden paa, og udtalte dette højt, og nu bleve Drengene naturligvis fuldstændig ustyrlige. Hvor Fader blev opbragt, da jeg paa Hjemtouren fortalte ham om, hvad der var passeret! Her har Du nu kun et enkelt Exempel paa, hvilke Forhold Judithe levede under. En Dag kom Præsten kjørende og fortalte, at Judithe var meget syg, og at Lægen havde erklæret, at han ansaa hendes Tilstand for betænkelig, og at dette særligen skyldtes den Omstændighed, at Judithe

var saa legemlig overanstrengt. Moder raadede Præsten til at tage en Husbestyrerinde og forestillede ham det fejlagtige i hans nuværende hjemlige Forhold. Han fulgte Raadet, men gik naturligvis videre, end Moder havde ment, han giftede sig nemlig et halvt Aarstid efter med sin Husbestyrerinde. Det var ikke gjennem Judithes Ord, men snarere af hendes Udseende, at jeg sluttede mig til, hvor nær det gik hende til Hjerte at se sin Moders Plads optaget af en anden.

Den ny Præstekone forstod at styre sit Hus, og Præsten blev mærkelig tammere og tammere, og selv Sønnerne havde Respekt for hende, og de vovede ikke at drille Judithe saaledes som forhen, thi Fru Brandth med al sin Halvdannelse bar virkelig Kjærlighed til Judithe, endskjøndt denne forholdt sig temmeligt køligt ligeoverfor hendes Omsorg.

En Tid boede Judithe her hos mig; det var dengang, da Fader og Moder gjorde den hurtige Rejse til Paris for at konsulere Lægerne i Anledning af Faders Sygdom, og kort Tid efter Deres Hjemkomst flyttede Doctor Lund til os og blev her hele Vinteren. Han traf næsten daglig sammen med Judithe og snart efter, at han havde forladt os, friede han, der imidlertid havde faaet et Embede, til Judithe, og skjøndt han var meget ældre end hun, gav

hun ham til vor store Overraskelse sit Ja. Den første, der meddelte os Forlovelsen, var Præsten, men opad Dagen kom Judithe selv, og som det lod, var hun glad og tilfreds, maaske nok lidt stille.

Doctor Lund drev stærkt paa Brylluppet, og Moder udstyrede Judithe, medens Fader, der havde været meget rundhaandet imod sin Læge, ogsaa nu paa forskjellig Maade viste sin Interesse for dem Begge. Et halvt Aarstid efter Judithes Bryllup hændtes Ulykken med Fader, da han væltede og forslog sig saa forfærdeligt. Lund blev strax tilkaldt pr. Telegram, men kunde naturligvis ikke blive. Imidlertid kom han flere Gange og blev en Dag over, og der blev ofte talt om, at han skulde have taget Judithe med og lade hende blive lidt hos os. Men Judithe ventede sit første Barn, som hun desværre mistede kort Tid efter dets Fødsel, men jeg troer heller ikke Doctor Lund holdt af, at hun skulde komme i videre Berøring med sit gamle Hjem. Han holdt ikke af den der herskende Tone. Imidlertid var Fader kommen sig, saa Doctor Lunds Besøg faldt bort af sig selv. Sidste Gang, jeg saa' og talte med Judithe, var nogen Tid efter at hendes Barn var død, hun var dengang hjemme i Præstegaarden i Anledning af sin ældste Broders Bryllup med en rig Møllerdatter fra Fyen. Et Par Gange vexlede vi

Breve, men tilsidst ophørte vor Korrespondance lidt efter lidt, saaledes som det saa tidt hændes endog mellem Søkende. At hun ikke har besvaret nogle af mine Breve, der ere skrevne efter hendes Mands Død, har ganske vist undret mig, men hvad Grunden er hertil, det kan jeg ikke sige Dig. Den Søndag, vi saa' hinanden i Kirken, undgik hun os aabenbart, og af den Grund har jeg ikke senere villet gjøre noget Skridt, fordi jeg ikke vidste, om hun helst vilde være fri for at mødes med mig, men efter hvad der nu er passeret, er jeg villig til at gjøre et nyt Forsøg.»

«Altsaa hertil og ikke videre», udbrød Baron Fritz, «men hvad Du har fortalt mig, har jo ikke meget at sige med Hensyn til hendes nuværende Forhold.»

«Ganske vist, men jeg kan ikke fortælle Dig mere, fordi jeg ikke selv kjender andet, som jeg tør udgive for paalideligt, men ønsker Du at høre noget om de sidste Aars Begivenheder, saa veed jeg ikke bedre, end at Du imorgen henvender Dig til Amanda og lader hende fortælle Dig, hvad hun kjender til dem. Jeg antager, at hun ikke vil være saa skarp i sine Udtalelser ligeoverfor Dig, som hun i Reglen plejer at være det ligeoverfor mig, saa at Du maaske igjennem hendes Fremstilling af,

hvad hun kalder Kjendsgjæringer, dog vil kunne skimte Sandheden.»

Baron Fritz svarede intet herpaa, men tog sin Hat af og strøg Haaret bort fra Panden. Han var allerede stærkt betagen — stærkere end han ønskede at lade sig mærke med — af denne Stump Fortælling fra gamle Dage, der uden al phantastisk Udpyntning dog i Samtalens Løb havde fremstillet sit Indhold i dramatisk Kostume.

Den sidste Solstraale var imidlertid forsvunden fra Himlen, og alle Fugle tav, undtagen Droslerne, som endnu ikke vare færdige med deres Aftensang, og fra Krattet nede ved Vandet lød gjentagne Gange med korte Mellemlum Nattergalens Anslag som en sagte, fløjtende Trille, Begyndelsen til det smeltende melodiose Kvad, den synger til Kjærlighedens Pris i den lyse Sommernat.

Pludseligt hørtes i Nærheden kaldende Børnestemmer.

«Kom, Fritz», udbrød hun, «Børnene lede efter os, man savner os.»

«Hvad vil det egentligt sige, at savne?» spurgte han, idet han rejste sig, «er hele Livet andet end et eneste stort Savn lige fra Vuggen og til Graven? og derfor er ogsaa Freden altid banlyst her i Verden; Savnet jager den paa Flugt.»

«Maaske eller maaske ikke», sagde hun, idet hun stod op og tog hans Arm, «i Naturens Fred er der, synes jeg, ikke noget Savn der rører Hjertet.»

«Kjære Søster! Naturens Fred er kun den fulde Harmoni. Men i Livets Kamp og Strid glipper Harmonien og bringer derfor opløst, og i enkelt Tal, kun Dødens Kulde til Menneskesjælen og fredlyser derfor dens Haab om, at alle Savn og Sorger forglemmes og udslukkes i dens Favns.»

«O nej, Fritz!» udbrød hun og klyngede sig med en ufrivillig Gysen tæt ind til ham, «jeg kan ikke holde ud at høre Dig tale saaledes. Vi veed dog alle, at det Menneske, der igjennem sin Længsel og sit Savn ikke har kunnet faa Tro paa Gud som den, der ogsaa regerer det overnaturlige, finder aldrig Freden i disse evige Love, hvis Kjærlighed f. Ex. nu lysner for os her i Aftenrødmens vekslede Farverydninger, og som dog uafbrudt taler om alt det Sande, Skjønne og Store, der ellers bevæger Hjertet. Nej! Haabet kan ikke fredlyse noget, naar Sindet har tabt Smagen for det naturlige, og er bleven ødelagt ved at se og høre paa Striden og Kampen, naar den kun drejer sig om at hævde det Overspændtes, det Unaturliges og Hæsliges Magt paa den ideale Sandheds Bekostning.»



Hun talte uvilkaarligt med dæmpet Stemme, thi de traadte fra den løvindfattede Sidegang ud paa den aabne Plads foran Havestuedøren, inden for hvilken det øvrige Selskab stod ventende paa dem og Børnene, der kom samtidigt, thi Aftensbordet var dækket.

Stemningen under Maaltidet var livlig, og de to ældste Børn, der fik Tilladelse af deres Fader til at maatte blive oppe for at komme med ud at ro, sade med store af Glæde og Forventning lysende Øjne, næppe istand til at styre deres Utaalmodighed og stadigt plagende om Opbrud.

Aften var saa stille og saa rolig, at det næsten var, som om det Vidunderliges Skjønhed, der kun ufordunklet straalere i Eventyrets Verden, var kommen til Virkelighedens Land. Ingen lette, dandsende eller legende Bølger vege tilside for Baadens hvidmalede med gyldne Zirater smykkede Stevn, der langsom og næsten lydløs stak igjennem det krystalklare Vandspejl. Stille sade de forhen saa højrøstede Mennesker og nøde betagne halvt aandeløse den vellystfulde Ro, der hvilede over hele Naturen, nu da Aftenens Skygge saa elskovsvarm bøjede sig over Jorden, fra hvis Skjød der udstrømmede en Duft af Vellugt og af Frugtbarhed. Endnu ungdommelige af Væxt, men knejsende og ranke hvidskede Sivene i hemmelighedsfuld Forstaaelse

med hinanden, omsvævede af utallige Insekter, der paa lette, næsten usynlige Vinger fløj gennem Luften og frembragte den ejendommelige summende Lyd; medens Træer og Buske langs med Bredden grupperede sig som bløde, fantastiske Skygger. Smykket med Solens Glød havde de tilbragt den lange Skjærsommerdag med at spejle sig i det blinkende Vandspejl, nu søgte Maanens blege, men klare Straaler om et Skjul mellem Bladene, tætved hvor Nattergalen sad og sang saa inderligt og vemodsfuldt om Elskovs korte Drøm og om sin egen Lykke.

Langsomt passerede Baaden Kanalen, der bugtende gennemskar Haven og Parken og paa enkelte Steder var overbygget med lette, luftige Broer, og nærmede sig tilsidst den lille Indsø, hvorfra det til Kanal udgravede og regulerede Aaløb fik Tilløb. Midt i Indsejlingen laa en lille Ø, bevoxet med høje Træer og uden om dette Stykke Mosejord, som tjente en utrolig Mængde Snoge til Opholdssted, delte Vandet sig i to brede Løb, der ligesom tvang Landet tilside for bedre at faa Plads og flyde med større Hast end hidtil.

«Papa!» bemærkede Knud pludseligt halvhøjt, og bøjede sig henimod ham, idet Baaden, dreven af de kraftige Aareslag, hurtigt flød ud i Søen og lod Bredden langt

tilbage, «har Du lagt Mærke til den Skikkelse, som hele Tiden er fulgt med os, men dog alligevel har holdt sig tilbage og i Skjul mellem Træerne?»

Drengens Stemme var saa rolig, og han talte med en saadan Alvor, at Baron Fritz uvilkaarligt saa' i den Retning, hvorhen han pegede og spurgte: «Hvor?»

«Der tilvenstre. Det var en Dame i hvid Kjole, men i dette Øjeblik kan jeg ikke se hende, men hun kommer nok frem igjen.»

«Min lille Ven!» tog Mr. Pitts Ordet — han sad foran Baron Fritz og førte den anden Aare — «der er hverken en Dame eller nogen anden Skikkelse derinde, det er kun Birketræernes hvidlige Stammer, der af og til skinne frem imellem Underskovens Grene og Blade, og det er ikke Stammerne, der bevæge sig, men os, der glider fremad.»

«Troer Du? Det var en anden Sag, saa kunde jeg have sparet mig alle mine Tanker», svarede Drengen, «men se nu nøje til, ser det dog ikke ud, som om der rørte og bevægede sig noget hvidt der nede ved Vandet?» vedblev han og pegede atter tilbage.

Unægteligt saa' det saaledes ud, og i et Øjeblik var ogsaa alles Opmærksomhed fæstet til dette Punkt, der just laa stærkt i Skygge,

men hvor man desuagtet tydeligt kunde se noget hvidt, der bevægede sig.

«Det maa være en af de gamle Svaner», sagde Baron Fritz rolig, «den er formodentlig syg, siden den er tyet her hen, jeg har ogsaa savnet den i de sidste Dage.»

Men trods dette i saa rolig en Tone afgivne Svar, bankede hans Hjerte. — Troede han eller troede han ikke selv paa sin Forklaring? — det vidste han ikke. — Dog, sæt at den utydelige Skikkelse, der i dette Øjeblik var til at skimte nede ved Vandet, men som altsaa havde skjult sig, hvergang Baaden var tættere ved Bredden, skulde være Judithe? — hvilket taabeligt Indfald! hvilken meningsløs Ideeforbindelse var han greben af, og hvor skulde hun være kommen herved? — han bar jo den Nøgle, som han fornyligt havde ladet afhente hos Smeden, og som gav hende Adgang til Haven og Parken; endnu i sin Lomme.

Men sæt at hun ikke havde kunnet modstaa Fristelsen og havde givet efter for sin Længsel, for sit Savn og for sin Ensomhed, og snegen sig herind, — sligt kunde dog lade sig gjøre. Skulde hun virkelig have brudt sit givne Løfte til ham ikke at vove sig ene og silde ud? og havde han holdt sit Løfte til hende? hvorfor havde han ikke standset sin Hest og talt til hende, da hun sad tæt ved Skovens Gjærde,

maaske stirrende efter de lykkelige muntre Mennesker, der saa uventet og pludselig drog hende forbi?

Han maatte skaffe sig Vished, og han rejste sig saa pludseligt op i Baaden, at den kom til at gynges stærkt, og Frøken Amanda fandt det passende at udstøde et Skrig.

«Tag Aaren, Carl», sagde han og styrede i det samme Baaden imod Bredden. «Jeg vil gaa i Land derhenne», vedblev han, «derfra kommer jeg i en Haandevending, naar jeg gaaer over Bakken og uden om Havremarken, til Skovløberhuset. Jeg vil purre Niels ud, han skal dog gaa hen og se efter, hvad der fejler Dyret.»

«Vent med det til imorgén», sagde Mr. Pitts, «det vil være vanskeligt for ham at faa fat paa det nu paa denne Tid.»

«Ja naturligvis; men saa veed han Besked. Jeg gaaer hjem ad Kjørevejen og er hjemme, førend Baaden er halvvejs tilbage.»

«Lad mig komme med!» udbrød Jægermesteren, idet Baaden nærmede sig Land, «det er mange Aar siden, at jeg færdedes omkring her i Skoven paa denne Tid. Doctoren kan tage Aaren.»

«Bevares! hvilket Indfald!» udbrød hans Hustru og greb fat i hans Kjoleskjød, «bliv dog,

Carl, tænk, om han kom op at disputere med Mr. Pitts, eller denne begyndte at drille ham.»

«Nej, bliv hvor Du er, ellers ser jeg aldrig Kone eller Børn mere. Caroline har Ret», sagde Baron Fritz muntert og sprang iland. Han gik hurtigt op ad Bakken og var snart ude af Syne.

Hans Bortfjærnelse og dens formentlige Anledning brød den hidtil herskende Taushed, og under forskjelligartet Samtale roede de Søen flere Gange frem og tilbage, indtil Maanen stod saa højt paa Himlen, at den bebudede den sig nærmende Midnatstime.

Baronesse Emma havde kaldt Børnene hen til sig, og de sad nu omslyngede af hendes Arme og sov, medens hun kun med dæmpet Stemme af og til blandede et Ord ind i Samtalen.

Idet man roede hjemad og ind i Kanalen, spejdede alles Øjne forgjæves ind mod Bredden; der var ikke noget at se eller høre der, og kun en enkelt Rørsangers dæmpede Kvidren var alt, hvad der nu talte til det menneskelige Sind om, at der existerede Liv i Naturens vidtstrakte Rige.

---

Saasnart Baron Fritz vidste sig ude af Syne, sagtnede han sin Gang og saa' sig opmærksom

men raadvild om. Ikke fordi han, der kjendte enhver Sti, enhver Busk, ethvert Træ, nærede Frygt for at gaa fejl og ikke at finde hen til Stedet, men fordi han ærgrede sig over, at han selv havde skabt sig den Situation, som nu, da han stod ene her, var ham saare pinlig. Men der var intet andet at gjøre end først selv at undersøge Sagen, og saa bagefter om fornødent søge sig en Retraitelinie ved at gaa til Skovløberhuset og i Virkeligheden give Skovløberen — endskjøndt han naturligvis alt forlænge siden var gaaet til Ro — sine Befalinger.

Hans tidligere Forhold til Judithe, eller rettere sagt, hans ungdommelige Følelser for hende, havde været beaandet af den første Kjærligheds Ynde og Poesi, og hvor dybe og hvor rene disse Følelser havde været, eller hvad han skyldte dem, derom havde han aldrig haft nogen Forestilling. Selv i dette Øjeblik havde han ingen Anelse om, at det var af den Grund, at han saa ofte i sine Stemningsudbrud stillede Idealet over Kvinden selv.

Det er kun den simple og den almindelige Organisme, der først kræver Tilfredsstillelse af sin Naturtrang og dernæst af sin Forfængelighed, og som omgaaes letfærdigt og usømmeligt med det aandelige Følelsesliv. Derimod prøver den medfødte Finhed i Tanke og i Sind altid i sin Opfattelse paa at adle selve det Hæsliges Væsen

og dets Raahed og kræver derfor for sit eget Vedkommende en afgjort Ret til at idealisere Virkeligheden. Derfor er det en anerkjendt og gammel Erfaringsætning, at Menneskers Adfærd snarere beroer paa deres Karakter end paa deres Anskuelse, og at det altid bliver Omstændighederne, som paa Grund heraf faaer den afgjørende Indflydelse paa deres Skjæbne.

Som alle virkelige Mænd hadede han Sladder, og havde han i dette Øjeblik havt Amanda nærværende, vilde han formodentligt have holdt et langt Foredrag for hende om det Humanes og Hensynsfuldes Krav, ikke alene ligeoverfor det enkelte Individ, men ogsaa ligeoverfor hele Samfundet, og, endskjøndt det vilde have været spildt Ulejlighed, vilde han maaske have tilføjet et Angreb paa den i Literaturen herskende Tilbøjelighed til i sin novellistiske Fremstilling at mishandle endog det ædleste Stof. Thi ikke med Urette mente han, at der kunde man finde Grunden til hendes altid gjærende Phantasi, som saa ofte bragte baade hende selv og Andre i Forlegenhed og ubetinget iaften havde sat hans Phantasi i for stærk en Bevægelse.

Men han fortsatte sin Gang med fordoblet Hast, og naaede meget snart hen til Stedet. Alt var tyst og stille; ingen, hverken lys eller mørk Skikkelse tiltrak sig hans Opmærksomhed,



og endskjøndt han paa det aller omhyggeligste undersøgte Alt i Nærheden, kunde han ikke opdage noget Spor, som tydede paa, hvad det var, der havde været synligt, og han besluttede derfor at opgive sin Hensigt at gaa til Skovløberen. Men istedet for at gaa hjem til Herregaarden vendte han uvilkaarligt sine Skridt ad den Kant, der førte ham til Landsbyen. Det varede heller ikke længe, førend han befandt sig ved Udgangen af Parken, hvor han lukkede sig ind og stod efter nogle Minuters Gang omtrent i Centrum af Landsbyen og i Nærheden af det gamle Hus, som Judithe havde valgt til sit Hjem. Saa sent paa Aftenen mødte han Ingen, kun da han drejede om Hjørnet og stod ligeoverfor Fru Brandths Hus, hørte han dæmpede Stemmer, men de tav pludseligt, og i det samme saa' han to Skikkelser forsvinde omme bag Smedien.

Huset laa i Halvskygge, thi Maanen spejlede sig kun i Kvistvinduernes øverste Smaaruder med et fornøjeligt bredt og lysende Skjær. Baron Fritz gik hurtigt forbi for at naa ud til Landevejen, men idet han drejede om Hjørnet, opdagede han ved at se sig tilbage, at Gadedøren stod paa Klem. Han studsede og blev et Øjeblik staaende, idet den Tanke greb ham, om der dog ikke skulde være noget usædvanligt paafærde, thi han mindedes, hvad Judithe havde

sagt ham iaftes med Hensyn til gamle Dorthes Paapasselighed. Da han samtidigt hermed paany hørte Lyden af dæmpede Stemmer og tilmed listende Trin omme bag Smedien, opstod der Frygt hos ham, om de Mennesker, han hørte, men ikke saa', maaske skulde have ondt isinde imod Husets Beboere. Han vendte derfor rask tilbage, skød Døren op og saa' ind i Gangen. Den var fuldstændig mørk, og ikke en Lyd var der at høre inde i Huset. Et Øjeblik var han uvis med sig selv, om han skulde blande sig i Noget, der egentlig ikke vedkom ham, nemlig at se at faa opklaret, hvorfor Døren ikke var af-lukket iaften, eller om han skulde lade som Ingenting og fortsætte sin Vej, men i samme Nu hørte han atter de listende Trin. Dette bestemte ham til at træde over Tærskelen og trække Døren i efter sig. Der stod han nu og ventede paa, hvad der vilde komme.

Som bekjendt plejer Forstanden og dens individuelle Udvikling at tilkjendegive sig i hvad Mennesket foretage sig, men selv om en nøjagtig Forklaring af Aarsag og Virkning forelaa, kunde det ikke benægtes, at endog den, der kjendte hans Karakter, her i dette Tilfælde vilde have havt fuld Ret til at studse over hans lynsnare Kompositionsevne og hans Raskhed i at tage en Beslutning, især da hverken Indbrud

eller Mord hørte med til de Begivenheder, der forefaldt i Landsbyen eller Omegnen.

Selv fik han ikke Tid til at anstille lignende Reflexioner. En dyb Stilhed og Mørke omgav ham, men paa engang hørte han bag ved — formodentlig inde fra et Værelse — en lydelig Gaben og en Bevægelse, som naar nogen rejser sig og strækker sig efter en Søvn, og i det samme aabnedes en Dør. En bred Lysstraale faldt ud i Gangen, og han fik netop Tid til at bukke sig ned under Loftstrappen og trykke sig tæt op mod Væggen, da Dorthe rokkede ham forbi hen til Udgangsdøren og drejede Nøglen om, som hun dog heldigvis lod sidde i Laasen.

Hun snakkede hele Tiden højt med sig selv, og saaledes fik han da at vide, at hun ganske rigtig var falden isøvn, fordi hun havde siddet oppe for at holde sit Løfte til Judithe, herefter ikke at aflukke Døren saa tidligt om Aftenen. Endskjøndt Situationen var alt andet end behagelig, kunde han næsten ikke lade være at le højt baade ad sig selv, men især ad hende, der saa' ubeskrivelig komisk ud i en højst ejendommelig Natdragt.

Vel var han foreløbig under Laas og Lukke, men ud kunde han dog komme, naar han selv vilde. Forsigtig krøb han frem fra sit Skjul og havde allerede strakt Haanden ud for at

finde Laasen, da han igjen hørte Fodtrin og dennegang lige udenfor Huset, hvorpaa der paa-begyndtes en hviskende Samtale, i hvilken han tydeligt skjælnede en Mand- og en Kvinde-Stemme. Tilsidst toge de i al Magelighed Plads paa Dørtrinnet og lænede sig op imod Døren.

Hvor utaalmodig han end var efter at slippe bort, kunde han ikke lade være med at more sig over Situationen, men da der ikke var andet for ham at gjøre end at vente, indtil de gik deres Vej, satte han sig ned paa Trappen op til Kvisten.

«Fordømt!» mumlede han, «hvad vilde jeg ogsaa her? jeg kan jo hverken gaa herfra for Judithes eller for min Skyld, saalænge de To sidde der og gantes. Saa! nu kysses de igjen. Naa! det gaaer lystigt! Det er virkelig oplivende at være Vidne til! gid jeg blot kunde dreje Halsen om paa de to Turtelduer. Det er dog» — vedblev han — «en grundig Prostitution, ifald det rygtes, at jeg har været her paa denne Tid. Hvor kunde jeg ogsaa bære mig saa ubetænksomt ad, men der kan man se, hvor Tilfældigheden kan være ondskabsfuld. Heldigt, at Emma ikke er ene iaften, saa vil hun forhaabentligt skamme sig for at gjøre sig til Nar ligeoverfor Caroline og tage paa Vej, fordi jeg ikke kommer. Men — her skulde da ikke findes en anden Udgang?»

Han trak en Svovlstikke - Æske op af Lommen, strøg først en og saa flere, der alle antændtes med et Knald, men slukkedes med det samme.

Men hvad var det? — han bøjede Hovedet tilbage og lyttede, thi Lyden — en stille, inderlig, men dæmpet Graad lød oven fra.

«Det maa være Judithe, der græder», tænkte han og rejste sig, «og her sidder jeg og er ikke i Stand til at kunne hjælpe eller trøste hende, nej! det er for galt!»

At det var hans Pligt at søge at komme herfra, og det saa hurtigt som muligt, det havde han hele Tiden følt, men hvor forkert det var, at han befandt sig her, saa var det dog endnu værre, at han sad her som en om end ufrivillig Lurer, og derfor var ethvert Skridt, som hun gik frem og tilbage over Gulvet, ham en formelig Marter.

Fejghed eller Lavhed havde aldrig forhen plettet nogen af hans Handlinger, fra hvilke Indskydelser de end stammede, eller hvad der havde fremkaldt dem, og han var derfor ikke fri for at skamme sig over sig selv i denne Situation, men hvad skulde han gjøre? Verden kan undertiden være saa elskværdig, at den endog bliver overbærende mod Forbryderen, dette kjendte og vidste han godt, men han vidste ogsaa, at der gives Handlinger, som Pluraliteten

er alt andet end varsomme med at bedømme og ligefrem betegne som simple og smudsige, endskjøndt de ere begaaede af dem, man ellers plejer at kalde Mænd af Ære, og det, fordi den ikke kjender og kan vurdere Motiverne.

Det er noget, Enhver er mer eller mindre udsat for, og derved er intet andet at gjøre end at finde sig deri. Vel vil enhver, der har Selvgtelse og Stolthed altid følge Sandheden uden Frygt og Omsvøb, men det Hjerte, der banker saaledes, plejer dog i Reglen at være hensynfuldt og kjærligt, og derfor stod han og var saa bedrøvet og bekymret, som om han var en Dreng paa 16 Aar. Hvad hjalp ham i dette Øjeblik alle hans Rigdomme, hans Navn og hans Anseelse? Han kunde ikke bortblæse et eneste Støvgran af den Sorgens Vægt, der tyngede paa et Menneskebryst. Han havde saa ofte forhen, naar han hørte og saa' Ukjærlighed og Ufred voxte og trives, undret sig over, at Mennesker saaledes kunne gjøre sig en Fornøjelse af at pine og plage hverandre, da enhver, der hverken er døv eller blind, dog veed, at alt er forgjængeligt, undtagen den Kjærlighed, som taaler alt og tilgiver alt. Hvad kunde stakkels Judithe have gjort, at hun nu stod saa ensom og forladt?

Han greb flere Gange ned i sin Lomme og tog fat om Nøglen, men hver Gang sagde han

til sig selv: «Nej, nej! det gaaer ikke an, Du kan ikke gaa opad Trappen og banke paa hendes Dør.» Ikke en Gang den Paastand, at han kom for at holde sit givne Løfte og aflevere den, vilde kunde fri hverken ham eller hende for en til den yderste Grændse vovet Situations Pinlighed.

Uden for Huset var der imidlertid bleven Stilhed; de to Elskende havde aabenbart fjærnet sig fra Trappen. For dog at være sikker herpaa, lagde han sit Øre til Dørkarmen, men han mærkede ikke til Noget, der tydede paa, at de vare i Nærheden. Varsomt drejede han Nøglen om og tog forsigtigt fat i Laasen, men det mest skjærende Hvin fulgte paa hans Forsøg paa at aabne den, og han hørte, hvorledes Judithe uvilkaarligt stansede sin Gang. Men ud skulde han og atter tog han fat og fik ogsaa Døren aabnet, men ikke uden, at den paany tog hvinende paa Vej.

Næsten i det samme aabnede Judithe sin Dør og bøjende sig ud over Trappens smalle Rækværk lyste hun nedad med et Lys. Han var opdaget, enten han saa løb sin Vej eller blev, hvor han var, det var klart, thi uvilkaarligt havde han seet opad og i det eneste Blik, de vexlede, laa der en Verden af forskjellige Følelser.

Judithe overvandt først sin Forbauselse og

sin Forlegenhed, thi om Skræk kunde der ikke være Tale, og idet hun gik et Par Trin nedad Trappen, spurgte hun med stille Værdighed men og uden at den culminerede, fordi der laa en indirekte Bebrejdelse i hendes Stemmes undrende Tonefald: «Er det Dem, Hr. Baron, der kommer her saa silde?»

«Ja, det er mig, Judithe,» svarede han og gik rask opad Trappen, idet han rakte Haanden ud imod hende; men bleve hendes Kinder endnu blegere, var hans i dette Øjeblik desto rødere, og hans Stemme var ikke fri for at ryste lidt, — og hvorfor kaldte han hende dog ogsaa uoverlagt Judithe, spurgte han sig selv.

Hun tog ikke imod hans Haand, men traadte blot tilbage og skjød Døren op, saaledes at han kunde komme hende forbi og ind i Kammeret.

«Tag Dem i Agt, Hr. Baron!» udbrød hun med en særlig kjølig Betoning, idet han vilde gaa over Tærskelen, «her er lavt til Loftet.»

Hun vendte sig bort fra ham og satte Lyset paa Bordet og gik hen og aabnede det ene Vindue. Han blev staaende taus indenfor Døren, og fulgte hendes Bevægelser med et opmærksomt Udtryk, medens han samtidigt forgæves gjorde sig Umage for at finde en passende Indledning til den absolut nødvendige og uundgaaelige Forklaring, som hun havde Ret til at fordre. — Pludseligt vendte hun sig bort fra



Vinduet og sagde med dæmpet, usikker Stemme og uden at se paa ham: «Julie er da ikke bleven syg?»

«Nej, Gud ske Lov!» svarede han ærligt og lagde i det samme Nøglen paa et lille Bord, der stod tæt ved. «Det har hele Dagen været hendes Mening at ville følge med mig imorgen, naar jeg bragte Dem denne, og hvis det ikke er Dem imod, saa kommer hun ogsaa, men alene.»

Hun svarede ikke, men stod og saa' paa ham, med et mærkværdigt stirrende og bedrøvet Udtryk i sit Blik, der hverken røbede Mistro eller Vrede, men snarere Undren og Eftertanke. Han følte det lige ind til Sjælen, og hans Stolthed og Selvfølelse samlede sig under hans Viljes Herredømme for at gjøre en Ende paa denne pinlige Scene.

«Jeg kom tilfældigt her forbi for et Øjeblik siden,» sagde han med et Glimt af levende Deltagelse i sit Blik og saa' hende alvorligt ind i Øjnene, «og da jeg lagde Mærke til, at Gadedøren stod paa Klem, blev jeg urolig og tænkte, at der kunde være noget paa Færde, især da jeg paa samme Tid saa', at der sneg sig nogle Personer omkring i Nærheden.»

«Jeg hørte Dorthe aflaasde Døren for lidt siden,» afbrød hun ham i en træt og bedrøvet Tone og saa' til Siden.

Han studsede og tav uvilkaarligt, idet han traadte et Skridt tilbage. Men hun gjorde aabenbar Vold paa sig, da hun i det samme gik et Skridt frem og sagde: «Jeg beder Dem, Hr. Baron, om at bringe Baronesse Julie en hjertelig Hilsen og sige hende, at jeg holder lige saa inderlig meget af hende, som i gamle Dage — ja, maaske mere —, og at jeg troer paa, at ogsaa hun holder af mig.»

«Og jeg da, Judithe? Hvad troer De, jeg gjør?» udbrød han heftig.

«De, Hr. Baron?»

«Ja, jeg. Hvorfor troer De ellers, at jeg er kommen her?»

Hun svarede ikke, men sendte ham kun et eneste alvorligt Blik og pressede sine blege bævende Læber fast sammen.

«Judithe!» udbrød han højt og lidenskabeligt, og Rynken mellem Øjenbrynene blev dybere og næsten truende, «jeg kan ikke lyve, lige saa lidt nu, som dengang jeg var ung, men jeg sværger ved min Ære, at De har ingen Grund til at ræddes for mig, ja egentlig heller ikke til at vredes paa mig. Gud er mit Vidne, at ikke en eneste slet Tanke, Intet, Intet, som jeg ikke kan være bekjendt for hele Verden, har været Drivfjederen til min Handlemaade imod Dem i denne Aften. Vil De ikke vise mig den Retfærdighed at tro paa, hvad jeg siger? og tør

De maaske ikke engang række mig Haanden?» spurgte han og gik et Skridt fremad og rakte sin Haand ud. Uden at betænke sig, lagde hun sin lille iskolde Haand i hans, medens et vemedigt Smil listede sig frem om hendes Mund og en eneste Taare, som hun forgjæves søgte at forhindre deri, løb ned ad hendes Kind, idet hun ydmygt, ligesaa taknemligt bøjede Hovedet og sagde: «hav tak for alt Godt!»

«For alt Godt?» udbrød han bittert, men standsede og betænkte sig, og tilføjede saa, idet han slap hendes Haand, «saaledes sagde De ogsaa iaftes, hvoraf kommer det, at De altid er saa taknemlig for saa Lidet, eller rettere for saa godt som Intet?»

«Fordi det langt fra er det Store eller det Fremtrædende, der bringer Lykke; men desuden hvad der er mit og er given mig til Ejendom, ligemeget under hvilken Form, blot jeg veed, at Meningen er god, det holder jeg fast paa med begge Hænder som min Personligheds Ret, og kun, naar man angriber denne, gaaer min Taknemlighed tilgrunde.»

Han fæstede et skarpt og iagttagende Blik paa hende, og da i dette Øjeblik en svag Rødme laante hendes Ansigt en indtagende Ynde, der kun yderligere forøgedes ved et lille fint Smil om Munden, paatrængte sig ham den Tanke uvilkaarligt: Skulde dette være et Glimt af den

Side af hendes pirrelige sjælelige Tilstand, der tales om, og som bryder frem paa denne Maade? eller hvad er det? men denne Gaade vil jeg have løst, her er ialfald noget, der er, som det ikke skal være.

«God Nat,» sagde han højt, og allerede halvt ude af Døren. «Husk nu paa, at imorgen komme der atter en Dag.»

Hun bøjede Hovedet til Gjenhilsen, idet hun blev staaende og lyste ham ned af Trappen, men da hun havde hørt ham lukke Døren, gik hun selv ned og aflaaede den.

«Han behandler mig ligesom de Andre,» tænkte hun, «jeg forstaar ikke, hvori det ligger, men deri har han Ret, at imorgen kommer der atter en Dag, og ovenikjøbet en lang Dag med mange Timer, hvori man kan sidde og tænke og tænke og dog aldrig blive færdig dermed.» Hun skyndte sig til Ro, men prøvede forgjæves paa at falde isøvn.

Da den første Solstraale fandt Vej ind i Kammeret og skar hende i Øjnene, rejste hun sig og saa sig forstumlet om med en Følelse af, at hun maatte dog vistnok have sovet om end kun en liden Stund og da drømt alt det, der nu stod saa levende for hende, ligesom de Drømme, der hverken have en Begyndelse eller faaer en Afslutning, kun yderligere beskjæftige Phanta-

sien, trods al deres Usandsynlighed og den nøgterne Forstands Indsigelser.

---

Han saa' sig ikke tilbage, da han var ved at dreje om Hjørnet, saaledes som han havde gjort iaftes, ejheller gik han ad Landevejen, men i stik modsat Retning, da det var hans Hensigt at gaa hjem af den ham rigtig nok ubekjendte Markvej, som han mente nok at kunne finde. Han fandt sig ogsaa hurtigt tilrette, thi Maanen skinnede stadigt saa fornøjeligt og klart, og han var allerede passeret bag Kromandens Have og ud paa Stien forbi Dammen, da der faldt en lang uformelig, men bevægelig Skygge henover den, og da han saa sig om, opdagede han atter to Skikkelser, der gjorde sig Umage for at blive usynlige ved at trykke sig saa tæt som muligt opad en stor Hyldebusk.

«Ha! ha!» tænkte han, der har vi Parret! Det kunde dog være morsomt nok, at tage dem lidt nærmere i Øjesyn.» Som sagt saa gjort, og han gik lige ind paa dem.

Seer man det! udbrød han og lo, da han idet samme befandt sig Ansigt for Ansigt med sin Gartner, «er det Dem, der spørger her omkring.»

«Til Tjeneste, Herr Baron,» svarede han,

der i Hast fik sin Straahat af og rettede sig militærisk, medens hans Ledsagerinde slog Forklædet over Hovedet, og skubpende sig om bag ved ham for at komme forbi, flygtede hun i største Hast og forsvandt. Baron Fritz saa' efter hende med et komisk Udtryk af Overraskelse. «Naa, det maa jeg sige, løbe kan hun,» sagde han og lo højt. «Men Hansen, er det nu ogsaa rigtigt af Dem,» vedblev han alvorligt, «at forlede det unge Pigebarn til at strejfe om her med Dem, især da det er Faderen saa meget imod?»

«Hvad skal man sige til det Herr Baron,» svarede Gartneren forlegen og drejede sindig paa sin Hat, «man er ikke altid saa reel, som det skikkede sig at være, og Else holder af mig.

«Hm, det var en rar Moral. Nu kan De følge med mig, og vise mig Stien over Markerne, hvor jeg saa' Dem iaftes, den er nok nærmere.»

Tause fulgtes De en Strækning, indtil Baronnen, der ikke længere kunde styre sin Lyst til at faa Besked paa, om de to Elskende havde set ham komme, da de smuttede om bag Gavlen, pludseligt sagde:

«Kunde det nytte, at jeg talte Deres Sag hos Kromanden?»

«Jeg veed det ikke, naar jeg skal svare Herr Baronnen ærligt, den Gamle er saa gruelig stædig.»

«Ja, lad os se Tiden an. De saa' mig vel for lidt siden?» tilføjede han spørgende.

«Henne ved Smedien, Hr. Baron?» spurgte Hansen uforsigtigt.

«Jeg var gaaet iland nedent for Havremarken for at se efter den ene gamle Svane,» vedblev Baron Fritz; ladende som han ikke hørte Spørgsmaalet, «men har De ikke set noget til den, den laa inde ved den venstre Bred, da vi nu roede ud af Kanalen?»

«Nej, Herr Baron! jeg har ikke engang savnet den, maa jeg tilstaa,» svarede han, medens et lille Smil tilfældigt stjal sig over hans Ansigt.

«Hvad leer De af?» . . . spurgte Baronens barsk med rynket Pande.

«Jeg? . . . jeg lo ikke, Hr. Baron!» svarede han aldeles forfjamsket, idet han skjævede næsten umærkelig til sin Herre.

Denne blev staaende midt paa Vejen og saa' paa ham med et Par gnistrende Øjne, som om han vilde gjennembore ham og spurgte: «Kjender De Fru Lund? har De nogensinde set hende?»

«Mange Gange, Herr Baron,» svarede han nølende, angst for atter at komme til at sige noget forkert.

«Saa ved De vel ogsaa, at hun af og til ikke er ganske rask?» og han gjorde en betegnende Bevægelse op imod sin Pande, men

der kom uvilkaarligt noget tykt i hans Mæle, thi han følte den Uret, han i dette Øjeblik begik imod hende, ved enten at opvække eller bekræfte en Mistanke, om hvis Sandhed han selv tvivlede.

«Saa» . . . udbrød hans Ledsager langtrukken og saa' helt forskrækket paa ham.

«Derfor blev jeg ængstlig for, at der var noget galt paa Færde iaften, da jeg kom forbi og saa' Gadedøren staa aaben.»

«Stakkels Dame,» sagde Gartneren medlidende. Jeg saa' forresten ikke, at Herr Baronen gik ind i Huset, men imedens — Ellen og jeg — sad udenfor paa Trappen, mærkede jeg nok, at der var Nogen derinde.»

«Saa . . . hvordan det?»

«Jeg kunde høre, at der blev strøgen flere Svovlstikker af og kunde ogsaa lugte dem,» svarede han med et Smil. «Nu kan jeg ogsaa forklare mig,» vedblev han, «hvorfors Herr Baronen fulgte hende hjem iaftes. Jeg har ofte set hende ved Dammen om Aftenen silde, men det er dog aldrig falden mig ind, at hun kunde faa isinde at gjøre sig selv Fortræd.»

Baron Fritz stirrede formelig forskrækket paa dette Menneske, der uden alt Forbehold i sine Ord gav den spøgelsesagtige Tanke, som han siden iaftes ikke selv havde vovet at tænke ud, et saa slaaende Udtryk, og dog var det den,



der for et Øjeblik siden havde forledet ham til ligefrem at begaa et moralsk Mord. Det var, som om Nogen snørede hans Strube sammen og forhindrede ham i at svare, og for første Gang i sit Liv følte han, som dog var vant til at leve og til at færdes i Verden, sig ufri lige overfor en anden ham fremmed og underordnet Personlighed.

I Tavshed gik han videre, men idet de begge passerede den smalle Bro for at komme ind i Haven, hvor Gartneren havde sit Kammer nede i et af Drivhusene, sagde han til ham med lav Stemme, «De skal ikke tale til Nogen om, hvad der er passeret, eller hvad jeg før sagde, det vilde kun gjøre min Søster ondt, hun holder saameget af Fru Lund.»

Men da De kom uden for den oplyste Havestue, kaldte han ham tilbage, og sagde derpaa saa højt, at det maatte kunne høres derinde: «Tjen mig i, Hansen, at gaa hen endnu iaften og se, om Svanerne alle ere i Hus, og lad mig vide Besked derom imorgen», og dermed gik han hurtigt opad Trappen.

«Endelig!» udbrød Jægermesteren, «fik Du saa fat i Dyret, eller hvad blev det til?»

«Det blev til Vand!» svarede han smilende og lod sig træt falde ned i en Lænestol ved Siden af sin Hustru.

«Du kommer lige tilpas for at dømme Mr.

Pitts og mig imellem. Vi stredes nemlig om den rette Forstaaelse af Begreberne, Talent og Geni,» udbrød Julie.

Jeg paastaar, at Geniet er ligesaa meget værd som Lærdom, og at Forskjellen kun er den, at det ene Menneske veed noget, medens det andet skaber Noget,» forklarede Mr. Pitts med paatagen Alvor.

«Frihed, Lighed og Broderskab! forstaar Du det Fritz?» sagde Jægermesteren og lo.

«Ærligt talt nej!» svarede denne, «jeg forstaar ikke et Ord af det Hele, det er da ogsaa vel meget forlangt, at jeg, der uforvarende kommer midt i en Disput, skal dømme, og det ovenikjøbet om et Spørgsmaal af saa problematisk Natur, at det fortræffeligt kunde benyttes som Thema for Erhvervelse af den filosofiske Doctorgrad. I hvilken Anledning har Du og Pitts valgt disse to Begreber til Gjenstand for Drøftelse?»

Udgangspunktet var Fortsættelsen af den Samtale, der i Formiddags førtes ved Frokostbordet i Anledning af Enkefru Lund, forklarede Pitts, men Ufreden iaften er egentligt opstaaet deraf, at jeg kom til at sige, at jeg troede, at, ifald vi om hundrede Aar kunde rejse os op af vore Grave og se os om, da vilde vi opdage, at vore Efterkommere le af Alt det, som vi i vor Levetid have betragtet som Idealet i Til-

værelsen, og som vi have kæmpet for, som Ideernes Ypperste.»

«Er det nu ikke græsseligt at skulle sidde og høre paa saadant Noget?» faldt Jægermesterinden ind og puttede en Finger i hvert Øre, «og jeg, der allerede havde gjort mig saa store Forhaabninger om ham og hans tilkommende Elskværdighed. Alt har Jernbanefart hos ham, eller gaaer med Damp, og man faar altid en Fornemmelse af, at man er kommen til Verden paa et andet Tidspunkt end han, og er saa langt tilbage i sin Udvikling, at man passende kunde anbringes paa Pulterkammeret som overkomplet Inventarium?»

Ængst dig ikke uden Grund, Svigerinde, thi den Dosis vi nu fik — undskyld Pitts — er kun en gammel Erfaringsætning, der paaklædt og drapperet efter Nutidens Mode, gaaer omkring og tramper paa høje Hæle. Spørg ham blot, om han ikke mener, at den menneskelige Aand altid har ført Kampen for sin Tilværelse paa en og samme Maade? det er kun en fix Idee, naar nogen troer paa, at Livet Aar for Aar bliver vanskeligere at leve. Nej! Verden og Menneskene ere uforanderlig de samme, og Livet kræver som altid uforanderlig sin Ret at ville leves.»

«Ja,» tog Doktoren Ordet, «paa en vis Maade betragtet, ere vi ligesaa sagesløse som Dyrene med Hensyn til vore medfødte Indsky-

delser, naar Spørgsmaalet er om, hvorledes vi lade disse Fornemmelser udvikle sig. Dog hvor stor end al Tidens Dannelse tager sig ud, Maalestokken, hvorefter den skal og vil blive bedømt baade i Nutid og i Fremtid, bliver kun den, hvorledes Menneskeheden endte med at tilfredsstille sin Trang til at klare Spørgsmaalet om sin evige Skjæbne.»

«Bravo! bravo! tak kjære Herr Doctor!» udbrød Julie fornøjet.

«Men Spørgsmaalet bliver, om der nogensinde vil kunne kastes Klarhed ind over dette Punkt,» svarede Pitts og lænede sig tilbage i Stolen og gav sig ifærd med at pille Bladene af en Rose, han tog ud af Vasen paa Bordet.

«Neppe før vi alle ere blevne saa kloge, at vi kunne besvare vort eget Spørgsmaal, hvori vor aandelige Fuldkommenhed bestaar,» bemærkede Jægermesterinden.

«Og naar vi kan det, saa er det Andet ganske overflødigt,» sagde Pitts og rev det sidste Rosenblad itu.

«Men Mr. Pitts! den smukkeste af alle mine Roser!» udbrød Baronesse Emma bebrejdende.

«Om Forladelse! det var ogsaa barbarisk!» sagde han, rejste sig op og gik hen i den aabne Dør og saa' ud i Haven.

Der opstod en Pause, og i dens Stilhed hørte

man kun Amanda, der sad henne ved et andet Bord, raslende vende Bladene i den Bog, hvori hun havde læst.

«Det er i Grunden ret interessant,» sagde hun, idet hun pludseligt rejste sig op og kom hen til det andet Bord med Bogen under Armen, «og endnu interessantere, at Ingen hidtil har lagt Mærke dertil, at næsten hos alle Nutidens Forfattere presenterer sig Heltindens Moder, enten som Karikatur, eller, hvis det skal være lidt mere moderat, som Idiot.»

«Men kjære Amanda! opdager Du nu først dette?» spurgte Jægermesterinden, «det er naturligvis næmmest paa denne Maade at komme over alle hæmmende Skranker, naar man lægger Skylden paa den ældre Generation. Men forresten glem ikke, at undertiden gaaer Fremstillingen ud paa, at den unge Pige er bleven moderløs, og saa i Reglen opdraget af en gammel forskruet Jomfru, der i alle Retninger, men navnlig med Hensyn til Opfattelsen af Kjærligheden, har havt sin betydelige Andel i hendes springende Udvikling.»

«Synes Du da virkelig, at dette er noget smukt Billede af en Kvinde, Caroline?» spurgte Amanda.

«Smukt? Nej! Undertiden sandt,» svarede hun og trak paa Skuldrene.

«Man skulde egentligt ikke tro, at Nutidens

Forfattere havde havt nogen Moder, som de elskede og ærede over Alle og Alt i Verden,» vedblev Armanda opskræmt ved den Proklamation om de gamle Jomfruers Udsigter til i Fremtiden at fungere som det daarlige Princip ved Ungdommens Opdragelse og Dannelse.

«Løn som forskyldt!» svarede Jægermesterinden og gjorde sig Umage for at skjule en Gaben.

«Hvorfor taaler Damen i vore Dage saa meget af Herrerne? hvorfor revser hun dem ikke itide? hvorfor tager hun ikke Mod til sig og lukker sin Dør for den eller dem, der bryde med Principet for hvad den gode Tone og Opdragelse forlange?» spurgte Doctoren sindigt, og saa' med et lille godmodigt Smil hen til Amanda.

De mener, at ifald hun gjorde det, vilde vor Tids Ungdom være mindre egenkjærlig og mindre brutal? det tror jeg selv,» tog Jægermesterinden livligt Ordet. «Maaske det ogsaa vilde føre til færre Skandaler baade i og udenfor Ægteskabet, eller bevirke, at Hjemmet dog forblev, hvad det hidtil idet mindste her tillands har været, et Hjemsted for Smag, Orden, Sømmelighed og Sandrægtighed. Nu løber derimod denne ensartede ungdommelige Dygtighed os endog paa Albuen inden for vor egen Dør, — thi den har noget tilfælles med flygende Snee, der trænger ind selv af den ubetydeligste Sprække

endsige, hvor Døre og Vinduer staa aabne — Godnat!» tilføjede hun og reiste sig, nu vil idetmindste jeg trække mig tilbage.»

Et almindeligt Opbrud paafulgte, men, endskjøndt hun selv havde givet Signalet dertil, gik hun dog forbi Mr. Pitts og ned i Haven, hvor hun blev staaende og saa' sig om.

«Naadige Frue!» sagde Mr. Pitts, der var fulgt efter hende, «maa jeg ønske Dem en god Nat og behagelige Drømme, men for at Sligt ogsaa kan blive mig tildel, bønfalder jeg hermed om gunstig Tilgivelse for mine Daarligheder i den forløbne Dag.»

«Aa, kjære Mr. Pitts, sig mig engang,» afbrød hun ham og stak sin Arm ind under hans og begyndte at gaa frem og tilbage paa Terrassen, «hvorfors er De nu atter saa urolig? jeg troer det er tredie Gang, at De beder om Tilgivelse. Er det Julies eller mit Mishag De frygter, svar nu ærligt.

«For begge Dele.»

«Saa! Naa, ja, ja da, for mig selv kan jeg svare. Men lad mig dog med det samme atter sige Dem, at jeg ikke altid er saa slem, som jeg lader. Der er kun en Ting, som De nok veed, der altid virker ophidsende paa mig, og det er naar jeg hører det ene af Nutidens Kulturfeltraab, nemlig «Kvindens Emancipation». Benævnelsen er i og for sig selv mig en Vederstygge-

hed, og den giver mig altid Lyst til at stille mig i Opposition, skjøndt jeg i flere Retninger langt fra er nogen Modstander af alle dens Ideer. Havde jeg selv Døttre, de skulde sandelig lære at arbejde baade til Nytte og Gavn for sig selv og Andre, thi jeg mener, at det vil være en stor Gevinst for den Unge; det giver i mange Retninger et sundere og friere Blik paa Livet og Forholdene. I vort Opdragelsessystem troer jeg, at der ligger den store Fejl, at Forældrene vedblivende forsørge deres Døttre, istedetfor at lade dem benytte og bruge deres Tid og deres Kundskaber til Selverhverv, hvad enten de personligt trænge dertil eller ej. Penge er for alle Mennesker enten en Kilde til store Sorger eller til store Glæder, det kommer kun an paa, hvorledes man forstaaer at vurdere eller at anvende dem paa bedste Maade, og det skal man helst lære praktisk, ikke theoretisk. Praktisk udvikles skal man i de unge Dage, og det er en virkelig Fortjeneste at forstaa dette og at have Mod til et trække de friske Kræfter frem og lade dem uddanne sig saaledes, at de kunne komme til at arbejde saa godt og fornøjeligt, at den ældre Generation ogsaa høster sit Udbytte af Fremskridtet».

«I Frankrig, i England, i Amerika . . .»

«Ja, jeg veed meget godt, hvad De vil sige, men der er stor Forskjel imellem de danske



Kvinder og de Nationers, De nævnte. Vi have vor egen Nationalitet lige saa vel som de Andre have deres, vi er frem for dem alle en lykkelig Nation, og det er ikke noget tomt Mundsvejr, det er en paa statistiske Oplysninger begrundet Kjendsgjerning og derfor passer ikke alt det til os, som passer til andre Lande. Hertillands er der slet ingen Anledning til al den Jammer og Støj i Anledning af Kvindens Samfundsstilling.»

«Jeg indrømmer villigt for en Del Rigtigheden af disse Bemærkninger, og jeg lover —»

«Aa nej! Lad være med at love noget!» afbrød hun ham leende, «husk blot paa, at Julie og jeg er ganske af samme Mening. Nu vil jeg give Dem Ønsket tilbage om de behagelige Drømme.»

Hun rakte ham Haanden, som han ærbødigt kyssede, og skyndte sig saa foran ham op ad Trappen ind i Havestuen, som hun fandt tom, men indefra Kabinettet hørte hun, idet hun passerede forbi Døren, sin Svoger sige med et ærgerligt Tonefald:

«Troer Du da virkelig, Emma, at det nogen-  
sinde kunde falde Caroline ind at holde Forhør  
over Carl for at faa at vide, hvad han havde  
taget sig til.»

Hun trak paa Skuldrene og sagde til sig selv, idet hun vedblev at gaa: «Der er atter et af de velsignede Fruentimmer, som af Mangel

paa Passivitet og Ro ender med at ødelægge sin egen Stilling og bliver Offer for de uforudsete Begivenheder og de smaa daglige Tilfældigheder.

---

Baronesse Julies bekvemme lille Kjøretøj, forspændt med to smaa brune Ponier, havde allerede i over en halv Time holdt foran Trappen inde i Borggaarden, uden at Ejerinden tog Notits deraf. Derimod saa' Lars, den gamle Tjener, der alt havde indtaget sin Plads bag i Tjenersædet, at hun stod tæt ved Vinduet i sin Dagligstue og talte med sin Broder, Baron Fritz. Lars var snart 84, og havde siden den gamle Barons Død, hvis Livtjener han havde været, spist Naadsensbrød paa Gaarden, men samtidig uopfordret indstalleret sig som Baronesse Julies bestandige Ledsager paa alle hendes Kjøreture, foruden at han var til hendes daglige Opvartning. Nu sad han misfornøjet og pint af Nysgjerrighed efter at faa at vide, hvad det kunde være, hun talte om og der afholdt hende fra at tage Hensyn til ham, især da det var forfærdeligt varmt at holde lige i Solen, thi paa en vis Maade blev han forkjælet af sit unge Herskab, der mere betragtede ham som en gammel Ven end som Tyende. Og han lovede sig

ogsaa selv, at «Julle» — saaledes kaldte han hende bestandigt i sin Enetale — ikke skulde slippe for at faa en lille Tilrettevisning for sin Ubetænksomhed baade imod ham og imod Hestene. Han førte aldrig Sladder eller satte ondt for Nogen hos Herskabet, men han havde en saadan egen og sikker Maade at være paa, saavel ligeoverfor dette som med hvem han ellers kom i Berøring, at man i Reglen uden Indvendinger føjede den gamle Mand, hvis ubestikkelige Troskab og Retskaffenhed var en Kjendsgjærning.

Endelig kom «Julle» da og steg op i Vognen og tog selv Tømmerne, saaledes som hun i Reglen plejede, men hun var baade alvorlig og tankefuld og sagde ikke, som hun plejede, et lille Ord til ham. Hun lod blot Hestene strække ud, som om det kun kom an paa at slippe gennem den skyggefulde Allee og ud i Solheden paa den skyggeløse Landevej. Og varmt var der. Ikke et Træ stort nok til at kaste Skygge, ikke den ubetydeligste Luftning; nej, det var for galt; overalt kun Sol og Støv. Saa kom de til Dammen, hvis solbeskinnede Overflade uafbrudt blinkede og glittrede og alt i Frastand skar Lars i Øjnene, saa han fandt det mest hensigtsmæssigt at lukke dem, tilmed da det mumlende og rislende Vandløb i Grøfterne gjorde ham halvt døsigt. Var han ikke pirrelig

iforvejen, saa blev han det, da idet samme en ualmindelig stor Humlebi fandt for godt at komme flyvende og det lige ind Ansigtet paa ham, saa det gjorde ondt, og dernæst vedblev paa det meest nærgaaende at kredse summende tæt om hans Hoved. Tilsidst blev det ham dog forgalt; han rev sin betressede Hat af, og begyndte med den i Haanden at føre en forbittret Kamp imod sin Plageaand. Den uventede Luftstrøm, han frembragte, og som Baronesse Julie fik sin Del af, vakte hende endelig til Bevidsthed om, at han existerede; og med et noget spørgende Udtryk drejede hun pludseligt Hovedet og saa' sig tilbage. Lars' irriterede og fornærmede Ansigt og den komiske Figur, han spillede i sit Livrée, der i Aarenes Løb var bleven alt for stort og vidt til ham, og som nu ved hans Bevægelser traadte tydeligere frem end ellers, lokkede et Smil paa hendes Læber, der yderligere krænkede ham.

«Men hvad er der dog paafærde, Lars?»

«Aa,» svarede han med et Anstrøg af Bitterhed og slog atter ud med Hatten, det er et uforskammet Kræ af en Bi, der ikke vil lade mig i Ro. Men maa det være mig tilladt at spørge, hvor skal vi hen? thi, førend vi naa Skygge, slipper jeg nok ikke fri for den Kammerat, og de stakkels Heste, ere ogsaa meget med-

tagne; det værste fik de rigtignok, inden vi kom hjemme fra.»

«Jeg skal ned til Enkefru Lund,» svarede hun godmodigt, «medens jeg er der, kan Du kjøre over i Kroen og holde i Laden.»

«Herregud!» udbrød han halvt højt og kneb Læberne til, mens han rystede misbilligende paa Hovedet, «hvorfors vil Baronesse Julie gjøre det? Det synes jeg slet ikke om.»

«Hvad er det Lars siger,» spurgte hun og drejede atter Ansigtet om imod ham.

Han rystede atter paa Hovedet men tav.

«Men saa svar mig dog, hvad er din Mening, hvorfor skal jeg ikke tage hen til Fru Lund?»

«Baronesse Julie husker vel nok, hvorfor Naadigherren sendte Baron Fritz saa hovedkulds til Udlandet?»

Hun saa' højst overrasket ud, men sagde saa langsomt og misbilligende, idet hun saa' ham lige ind i Øjnene:

«Ja, det husker jeg altsammen. Men hvorfor minder Du mig i dette Øjeblik om disse gamle Begivenheder, og hvad vedkomme de mit Besøg?»

«Judithe Brandth hedder nu Fru Lund, og man skal aldrig lege med Ild.»

Hun saa forskende paa ham.

«Men Lars —»

«Ja,» faldt han hende næsten heftig i Talen, «det er langt fra min Agt at ville tale ilde om Nogen; men Baronessen er gammel nok til at vide, at vi Mennesker kun ere Mennesker.»

«Jeg troede, at Du altid havde holdt af Judithe, ligesom alle vi Andre,» sagde hun rolig, «hvorfors kommer Du nu paa dine gamle Dage med tvetydig Tale? At min Broder gik hen og forelskede sig, det var da ikke Judithes Skyld og hændtes da ogsaa Andre foruden ham. Det var jo slet og ret ikke andet end Drengestreger, og hvem tænker vel paa saadanne efter saa mange Aars Forløb?»

«Jeg har altid havt den skyldigste Respekt for min unge Herre, og jeg havde endog dengang den dybeste Medlidenhed med ham, thi Naadigherren var vel streng imod ham, der egentligt ikke havde begaaet noget, men jeg bliver alligevel ved mit, at Mennesker kun ere Mennesker, enten de saa ere unge eller gamle. Maa jeg spørge Baronesse Julie,» vedblev han og lagde Vægt paa hvert Ord, «hvorfors troer De, at Fru Lund ikke er kommen op paa Gaarden og hilst paa Herskabet?»

«Ja, Lars, det veed jeg ikke, men det er ogsaa herom, at jeg vil tale med hende.»

Han rystede paa Hovedet og kneb Læberne sammen, men det undgik ham ikke, at der var kommen et eftertænksomt og forstemt Udtryk i

hendes Ansigt, og raadvild tog han sit Lomme-tørklæde frem og begyndte med det at tørre og gnide sin Pande.

«Har den naadige Herre fortalt, at han forleden Aften fulgte hende hjem?» spurgte han endeligt halvhøjt og bøjede sig henimod hende.

«Ja naturligvis har han det. Men hvorfra veed Lars det?»

«Har han ogsaa fortalt, at han besøgte hende silde iaftes.»

«Svar mig først paa, hvad jeg spørger om,» udbrød hun utaalmodigt, «hvor veed Du det fra?»

«Der er flere end jeg, der veed det.»

«Saa — hvem da?»

«Den naadige Frue. Hun vidste det allerede, før Baronnen den Aften var kommen halvvejs igjennem Alleen. Gartneren, der gør sine Hoser grønne nede hos Kromandens Ane, kom hæseblæsende hjem nede fra Byen og fik fat i Johan og tog ham med sig ind i Væxthuset — jeg troer han havde glemt at lukke det store Vindue derude — og medens de hjalpes ad, fortalte han ham, hvad han havde set. Først, da han vilde gaa sin Vej, opdagede han, at Baronessen stod i Døren til Havestuen og altsaa maatte have hørt, hvad han fortalte Johan.»

«Men der var jo intet ondt deri, og hvad

troer Du desuden min Svigerinde brød sig derom?»

Lars trak paa Skulderen og spidsede Munden, som vilde han fløjte, men derved blev det.

«Ja,» sagde han fortrolig, «havde det været Jægermesterinden, det var en anden Sag. Hun er alt for klog til at tænke over saadant Noget, og hun kjender ogsaa Baron Carl saa godt, at hun veed, det er nu engang hans Natur at skulle mjave omkring paa Tagene.»

Baronesse Julie var lige ved at briste i Latter, endskjøndt hun i Grunden var meget kjed af hele Situationen. Det var altsaa endnu det samme som for Aar tilbage, hvor Alt samlede sig til en Helhed for at gjøre en Myg til en Elefant, saa snart det var noget, som angik stakkels Judithe. Blot hendes Navn blev nævnt, kom der allerede Uro og Bevægelse endog i Tilfældighedens Luntetrav. Hun kjendte det fra Ungdomsdagene, og hvad der nærmest gav Anledning dertil. Dette var kun Judithes klare og troskyldige Sind og hendes medfødte fine Følelse, som i saa høj Grad lagde Beslag paa hendes hele indre og ydre Væsen, at hun endog følte sig rede til at gaa af Vejen for de mindste Bagateller af Ængstelighed for at kunne komme til at saare eller blot bedrøve Nogen.

«Jeg vil ret bede Dig, Lars,» udbrød Baronesse Julie pludseligt og vendte sig imod ham,



idet hun saa ham alvorligt ind i Ansigtet, at der bliver talt saa lidt som muligt om Fru Lund og om de gamle Historier, ifald nogen ripper op i dem. Jeg kan blot ikke forstaa, hvordan det i sin Tid kom til Folks Kundskab, thi saavel Fader som Moder, for ikke at tale om mig selv, vi gjorde alt for at vise alle og enhver, hvor meget vi holdt af Judithe Brandth.»

«Det er sandt nok, men den naadige Baronesse skal huske paa, at Præsten havde et farligt Mundtøj, og han snakkede og snakkede og tilsidst troede han vist sin egen Snak, og derfor endte det med, at de, som han talte med, ikke kunde hitte Rede i, hvad der var det Rette.»

«Det Rette?» gjentog Baronesse Julie og gjorde en utaalmodig Bevægelse, «hvad vil Du sige dermed! Folk saa' jo, hvorledes vi bare os ad, hvad behøvede de saa Præstens Ord?» —

«Der var alligevel mange, der mente, at Judithe er sket stor Uret, og at den Venlighed, der vistes hende af Herskabet, kun var en ringe Erstatning, for hvad der var bleven hende berøvet.»

«Berøvet? hvad da? jeg forstaar slet ikke, hvad Du sigter til med din Tale.»

«Havde Baron Fritz kunnet faaet sin Vilje sat igjennem, var hun maaske bleven Naadigfrue,» svarede Lars stilfærdigt.

«Nonsens,» udbrød Baronesse Julie i høj

Tone, medens Blodet skjød op i hendes Kinder, «om Sligt har der aldrig været Tale, og ingen-sinde har min Broder næret en eneste saadan Tanke, det er der Ingen, der veed bedre end jeg —»

Hun gav uvilkaarligt Hesten et Slag af Pidsken, og i flyvende Fart, men i Taushed, blev Resten af Vejen tilbagelagt.

Idet Vognen standsede uden for Fru Brandths Hus, hvis Dør stod vidt aaben, ligesom alle Vinduerne, drejede gamle Dorthes trinde Person om Hjørnet, heldigvis i en mere passende og ikke fuldt saa luftig Dragt som den, hvori hun havde vist sig for Baron Fritz, men derimod holdt hun en højt skrigende og kaglende Høne i hver Haand. Selv aldeles døv for denne Støj men fuldstændig betagen over Æren af den Visit, som hun nok forstod var tiltænkt hendes unge Frue, blev hun staaende uden at flytte sig af Pletten eller at svare paa de Spørgsmaal, Lars næsten brølte hende ind i Øret, om Fru Lund var hjemme.

I dette Øjeblik kom Judithe iført sin hvide Kjole skyndsomst tilsyne i Døren og ilede hen til Vognen. Der gives Mennesker — baade Mænd og Kvinder — hvis Ydre ved deres første Fremtræden vækker et uklart eller et kortvarende Indtryk af Sympati eller Anthipati, men om saadant kunde her ikke være Tale, thi saaledes,

som hun smilte, saaledes karakteriserer sig en Sjæl, hvis Selvbevidsthed er udviklet paa Grundlaget af et inderligt og et rent Følelsesliv. Thi i Sandhed, det er ikke vore Gjenvordigheder, ikke vore Sorger, der giver os Kvinder i Aarenes Løb vort ejendommelige individuelle Præg, men det er vore Lidenskaber og den Magt, som vi have indrømmet dem baade over Hjerte og Sind.

Der laa ikke alene i hendes Blik og Miner, men i alle hendes Bevægelser et saa smukt besjælet Udtryk af en personlig Frihed ligeover Forholdene, at Virkningen var betydningsfuld nok, til strax at sikkre hende en langt større Sympathi hos Jagttageren, end de mest fortryllende Erindringer om hendes unge friske sextenaarige Skjønhed var istand til. Stiltiende lagde hun sin Arm om sin Ungdomsvenindes Nakke og kyssede hendes Kind, tog hendes Haand og førte hende ind i Huset og gik langsomt med hende opad den smalle Trappe til sit Værelse. Men førend hun lukkede Gangdøren, drejede hun Ansigtet om imod Lars og nikkede saa mildt til ham, at den gamle Mand angrende og vred paa sig selv vendte sig bort for i Smug at aftørre en Taare, som steg op i hans Øje og fordunklede hans Syn.

I det hvidtede Værelse — der var lavt til Loftet og halvmørkt derinde, thi det strakte sig

smalt og dybt ind i Huset — mødtes disse to Kvinder, næsten fra Barndommen af Veninder om end ikke fuldt Fortrolige, ene uden Vidner.

«Kjære Judithe!» sagde Julie efter et langt Kys, «det forekommer mig som en Drøm, at staa her hos Dig og atter holde din Haand i min. Hvorfor er Du ikke kommen til mig,« vedblev hun og trak Vejret dybt.

»Julie,« svarede hun ømt, «nu veed jeg igjen, hvor velsignet det er at kunne føle Taknemlighed. Tak fordi Du kom til mig.»

Hun trak en Stol frem og bad hende sætte sig og tog selv Plads ved hendes Side.

»Synes Du, at jeg har forandret mig meget?» spurgte Julie halvt adspredt, idet hun saa sig opmærksom om i Værelset.

«Lad mig rigtig se paa Dig, svarede Judithe smilende og lagde blidt sin Haand paa hendes og bøjede sig tæt hen til hende. Jeg synes Du er uforandret,» tilføjede hun, og fulgte saa Retningen af hendes Blik.

En lille hvid Seng stod langt tilbage og lige over for den paa den modsatte Væg en simpel Kommode med et Spejl over, desuden et Bogskab og et Skrivebord foruden Sybordet, der stod imellem Vinduerne, var omtrentlig hele Værelsets Møbement. Fra Loft til Gulv var Væggene derimod behængte med Skitser og Studier i alle mulige Størrelser, saavel i Vand-, som i Olie-

farve, men Motivet til alle Arbejderne skrev sig kun fra et og samme Sted, nemlig fra Dammen henne ved Landevejen, samt dens nærmeste Omgivelser, de ludende Piletræer og de grønne Enge.

Baronesse Julies skarpe Blik opdagede øjeblikkeligt denne Ensidighed og tav overrasket og indskrænkede sig til at se paa de hende nærmest værende Smaaarbejder, der alle mer eller mindre bare Præget af en Genialitet i Opfattelsen, om der ogsaa kom noget dilitantmæssigt frem i Udførelsen.

«Du bliver ganske stum ved at lægge Mærke til, hvor trofast jeg er i mine Tilbøjeligheder,» udbrød Judithe og lo.

«Ja,» svarede Julie, der rejste sig og gik hen foran et større Arbejde, der stod opstillet paa et Stafeli bag den Stol, hvor hun havde siddet. «Jeg kan ikke nægte, at jeg undrer mig over den Ihærdighed i en og samme Retning. Hvori ligger den Tiltrækningskraft skjult.

Hun standsede i sin Tale og traadte overrasket et Skridt tilbage og blev staaende foran Stafeliet, som Judithe skyndte sig med at rykke bedre frem i Lyset. Det var atter Dammen og dens Omgivelser, der var afmalet, men det var alligevel noget nyt, hun saa'.

«Naar har Du malet dette?» spurgte hun endelig og saa' hurtigt, medens hun talte, med

et kritisk Blik fra det ene paa Væggen hængende Udkast til det andet.

«Jeg har begyndt paa det for flere Dage siden, men denne Del her,» svarede Judithe og pegede paa selve Dammen, «den malede jeg færdig igaar.»

«Igaar? min kjære Judithe! det er jo et lille Mesterværk. Hvor har Du dog fanget den Ide? det er mageløst!»

Judithe svarede ikke, men vendte sig bort. Og det var sandt, det var et vidunderligt Arbejde, endskjøndt der var noget, som man ogsaa følte, der manglede i dets Fuldkommenhed, men hvori det egentligt laa, var vanskeligt at sige, maaske i Farvernes mindre tekniske Behandling; desuden var Maleriet langt fra fuldført. Men selv Pointet i Fremstillingens Helhed, Dammen, var færdig og gjorde et saa ejendommeligt Indtryk med sin gribende Blanding af Drøm og Virkelighed, at Julie følte, her var en Aabenbarelse tilstede saavel af Phantasi som af Evner af større Betydning. Man saa' et svært Uvejr var oppe, og at dets nattemørke Skyer laa tæt og tungt sammenpakkede paa Aftenhimlen. En smal gullig Lysning, — det var Solens sidste Hilsen, inden den sank ned bag den fjærne Horizont, bræmmede de nederste Kanter af disse Taagemasser, der drev afsted for Blæsten, som ikke heller glemte at passere mellem de bekjendte Piletræers lang-

agtige Blade, men tvang dem til at vende deres hvidgraa Flade udad. Det følgende Pust af denne kolde tøjlesløse Vilje, tumlede samtidigt med Vandet i Dammen, og man saa', hvorledes den adskilte og atter samlede det efter sit eget Behag, undtagen midt ude, hvor der var dybest. Der havde den ført Vandet bort med sig, endskjøndt det saa' ud som om det stred imod, for at rive sig løs og komme tilbage til sin gamle Plads, denne Uendelighed af Kilder, hvis boblende Vold var en Afgrund af skjulte Kræfter og Anledningen til Dammens Bestaaende. Paa dette Punkt, — Dammens ellers aldrig bevægelige Overflade — var i Øjeblikket ligesom afskrælet et Lag og Vandet derfor halvt gjennemsigtig, og man skimtede de vage Omrids af et fint kvindeligt Ansigt, som syntes at hæve sig opad med aabne Øjne, frigjort for den ellers evigt tyngende Vandmasse og at stirre efter Dagens sidste blege og gullige Lysning, der bragte en Hilsen fra de Levendes Verden.

Jo længere Julie betragtede dette Maleri, jo mere svandt hendes Overraskelse lige over for dets Genialitet og gjorde derimod Plads for den ubeskriveligste Angst for, at hun dog maaske stod overfor noget gaadefuldt af en hel anden Art, og hvis Løsning hun maatte frygte, istedetfor at ønske. Med Flid søgte hun derfor at undgaa at møde Judithes Blik, thi hvad skulde hun saa

udrette, hvad skulde hun sige? hvis hun i dets Udtryk fandt et lynsnart Glimt, der ikke alene varslede om, men bekræftede, at der i hendes Tilværelse virkelig existerede en sjælelig Hemmelighed, som kun Emsomheden formaaede at holde i Aie? og at hun var, saaledes som der var bleven sagt om hende, uskikket til at leve sammen med sine Børn og opdrage dem?

Et dybt Suk, som Judithe uvilkaarligt udstødte, bragte hende først til at fare sammen, men dernæst til at se paa hende, der stod med halvt bortvendt Ansigt, men om hvis Mund, der spillede et lille fint ironisk Smil som i højeste Grad stak af imod hendes Bliks drømmende Alvor.

«Er det mig og mine Tanker, som hun har gennemskuet og som hun morer sig over?» var det pludselige Spørgsmaal, der opstod hos hende og der forhindrede hende i at finde et passende Ord, der kunde gjøre Ende paa den indtraadte Taushed. Endelig fattede hun sig saavidt, at hun i en undskyldende men alvorlig Tone kunde sige:

«Jeg kan endnu ikke komme mig af min Forbavselse, Judithe! thi jeg har aldrig havt Anelse om, at Du kunde tegne endsige male, og endnu mindre om, at Du havde arvet din Moders Talent i saa høj Grad.

Judithe sendte hende et hurtigt og gennem-



trængende Blik og svarede derpaa langsomt: «Jeg har aldrig selv havt Begreb om, hvilket Værd mine smaa Talenter kunde have; de fik heller aldrig deres tilbørlige Uddannelse, da Tiden var, endskjøndt Moder bestandigt roste mig og fandt sin Glæde i at lære mig, om det ogsaa kun var at sætte en Palet op. Af Naturen har jeg aldrig været forfængelig anlagt, og selv om saa havde været, var der dengang altid nok, der mente at have faaet det særlige Hverv at skulle luge alt op med Rode, hvad der kunde tyde paa Selvtillid hos mig, og saa veed Du nok, at det i Reglen ender med, at man bliver lidet skikket til at fremme sin egen Udvikling.»

Tonen i hendes Stemme var snarere spørgende, end bitter eller spottende, og dog fik Julie Taarene i Øjnene ved at se og høre paa hende.

«Kjære Judithe!» sagde hun endelig, saa blødt, at hendes Stemme lød, som om den trods hendes Anstrængelse var mættet af Graad, «min Broder bragte Dig nok iaftes Nøglen til Skoven og Parken. Jeg haaber, at Du vil glæde baade ham og mig med at gjøre hyppigt Brug af den. Derinde lover jeg Dig, vil Du finde de skjønneste Udsigtspunkter og de prægtigste Træer, meget, som Du med det ejendommelige Blik for Naturen vil have Glæde og Udbytte af. Ingensinde, det forsikrer jeg Dig, har

jeg havt Syn for Dammens ganske tarvelige og almindelige Omgivelser. Dog burde Familietraditionen have lært mig, at enhver Egn kan fremmane Syner, hvor Indbildningskraften i Virkelighedens Sted kan sætte en mystik Naturdrøm. Men dens platiske Præg kommer altid til at bero paa, at den udformes af en Personlighed, som overalt erkjender Sporene af den Kjærlighedslov, der uopløseligt bør binde vore Hjerter til ham, der elsker og elskede os højere, end sin egen Søn, hvem han sendte i Døden for at fri Alle os Andre fra dens evige, haabløse Nat.»

Judithe smilte, og gik saa hen og lukkede den øverste Skuffe op i Kommoden og kom tilbage med en større og mindre Æske i Haanden.

«Se!» sagde hun, idet hun aabnede først den ene, og saa den anden, der begge vare fyldte med Pengestykker, og holdt dem hen foran Julie. «Her ser Du nu Kalven, som jeg tilbeder. Her er omtrent 300 Kr., og dem har jeg fortjent ved at male Dammen mindst 200 Gange, foruden hvad Du ser her hænger paa Væggen, og set fra Øst og Vest, Nord og Syd. Alle mine Planer, al min Attraa, det er kun Penge, Penge og altid Penge, og hvorfra jeg skal skaffe dem, derom drejer sig altid mine Tanker.»

«Godt!» sagde Julie roligt og besvarede flygtig hendes Smil, «saa lover Du mig snarest muligt at ville gjøre dette dit sidste Stykke fær-

at se paa dem, undtagen engang imellem. Havde jeg dem bestandig for Øje, saa vilde jeg komme til at længes saa forfærdeligt efter dem.» Hendes Læber bævede og hun tav pludseligt.

«Ja —» begyndte hun igjen og smilte svagt, «det er for deres Skyld, at jeg er bleven saa pengegrisk.»

«Virkelig? Det er nogle, kjære søde Ansigter, begge dine Drengene have, jeg troer de ligne deres Fader», sagde Julie, som endnu sad og betragtede Portraiterne.

«Synes Du virkelig?» sagde Judithe og strøg idetsamme langsomt Haaret fra sin Pande, uden at se paa hende.

«Du faaer maaske ogsaa nogle løjerlige Tanker om mig, nu Du ser dem og tænker paa, at jeg har opgivet at leve sammen med dem,» vedblev hun med dæmpet Stemme og satte sig ned, som om hun var træt, «men havde jeg ikke gjort det, saa tror jeg, at jeg var bleven vanvittig.

«Judithe!» Julie lagde sin Haand fast paa hendes Arm, «jeg vil sige Dig, at jeg hverken tror, eller tænker noget som helst vedkommende Dig og dine, men jeg beder Dig kun om en Ting og det er, betro Dig til mig, fortæl mig alt, skjul intet for mig, hvad der er hændet Dig siden din Mands Død. Du kan og Du maa ikke afslaa mig denne min indstændige Bøn.

Bliv endelig siddende, thi det er ikke min Mening,» vedblev hun og tog Judithes ene Haand inden i begge sine, da hun gjorde en Bevægelse, som om hun vilde rejse sig, «at Du nu lige strax skal begynde derpaa, men Du skal heller ikke vente alt for længe med at aabne dit Hjerte for mig, og derfor vil jeg, ifald Du tillader det, komme igjen i Eftermiddag og afhente Dig. Vi kjøre saa over i Skoven, eller hvorhen Du vil, og saa skal Du fortælle mig Alt. Jeg behøver ikke at love Dig, at jeg ikke vil eller skal misbruge Din Fortrolighed, men jeg forsikrer Dig at jeg ikke faaer Ro i min Sjæl, førend Du og jeg have talt aabent og tillidsfuldt med hinanden.»

Hun følte, hvorledes Haanden, som hun holdt paa, skjælvede, hun saa', hvor forunderligt op-  
hidset hendes Ansigt og hvor uroligt hendes Blik blev, det var næsten, som om det var en anden Person, der nu sad ved hendes Side, end den Judithe, der for lidt siden tog imod hende, og hun var lige ved at fortryde, hvad hun havde sagt, men skeet var skeet, og hun hverken vilde eller kunde træde tilbage.

«Lover Du mig det? ja vist gjør Du det,» vedblev hun med et gennemtrængende Blik, da Judithe ikke svarede, «Du husker nok, at Du ikke engang kan afslaa mig min Bøn, da jeg er indskreven i Kirkebogen som din ældste Søns

Gudmoder, og han er opkaldt efter min Fader. Judithe! kjære Judithe! svar mig, har jeg forekommet Dig glemsom eller uskjønsom?»

Hun rejste sig og slyngede sin Arm om hendes Nakke og tvang hende til at se paa sig. Judithe smilte svagt og kjæmpede for ikke at briste i Graad. «Jeg kan ikke blive længere hos Dig, men jeg kommer altsaa tilbage henad Solnedgang,» tilføjede hun.

Judithe nikkede og sagde: «Jeg skal være færdig, naar Du kommer.»

«Vi kjøre saa til «Jomfruens Skjul»,» vedblev Julie, «Du kan tro, at Træerne der ere blevne store og løvfulde siden dengang, da vi vare med til at se dem blive plantede.»

Hun trak sine Handsker paa, medens hun talte, og gav Lars, som i det samme drejede om Hjørnet, et Nik; der fik ham til at skynde sig ned af Sædet og stille sig op for at tage imod hende.

«Nu gjælder det om at skynde sig,» udbrød hun med en lille Latter, og, idet hun kysede Judithe, tilføjede hun, «jeg har allerede engang idag fornærmet Lars ved at lade ham vente, og skete det anden Gang, saa tilgav han mig det ikke saa snart.»

Judithe aabnede Døren for hende, men hun kom ikke uden for den, thi gamle Dorthe ar-

bejdede sig pustende opad de sidste Trappetrin, bærende paa et Fad med Smaakager.

«Der ser Du min Tyran!» sagde Judithe med et Anstrøg af Lune, «jeg troer alligevel, at Lars er omgjængeligere. Tag endelig en af hendes Kager.» Hun rakte idetsamme Haanden ud for at tage Fadet fra det gamle Menneske.

«Vist ikke! vist ikke!» hviskede Dorthe, og tilføjede efter sin egen Mening fuldstændigt dæmpet, idet hun nejede for Baronesse Julie og bød hende Kagerne. «Vær saa artig Deres Naade og tag tiltakke. Det stakkels Barn, skal jeg sige Dem, er næsten altid reent forstyrret, reent forstyrret, og det er strengt Deres Naade for mig gamle Sjæl at skulle passe saadanne to Stakler; thi hun dernede er stokdøv, og hun der er forstyrret, rent forstyrret.»

Julie glemte aldeles sin Forskrækkelse ved at se paa Judithes Ansigt, der ganske svarede til det Udtryk af Humor, hvormed hun sagde:

«Synes Du ikke dette er fortryllende, og det fortæller hun mig, hvergang hun tager sig en Pris.»

Julie havde imidlertid taget en Kage, men samtidigt trykket det gamle Fruentimmer en lille Pung med Penge i Haanden.

«Tak, tak, Deres Naade!» udbrød Dorthe i en hemmelighedsfuld Tone og nejede. «Jeg skal ikke bruge en Skilling af dem, men give

Præsten dem at gjemme, saa kan Judithe faa dem, naar Fruen eller jeg ere døde, og hun maa paa Hospitalet.

Hun gik tilside og gjorde Plads for dem begge. Ingen af dem talte, og Julie vovede ikke nu at se paa Judithe, førend hun sad i Vognen og tog Tømmen.

«Vær saa færdig,» sagde hun.

«Ja!» svarede Judithe alvorligt og vinkede med Haanden til Afsked, idet Hesten trak til.

---

«Jomfruens Skjul», som Stedet endnu blev kaldt, laa tæt inden for Skovens nordre Hegn. Det var en lille, aflang Strimmel Land, der i utallige Aar havde ligget brak paa Højdedraget af Lavningen neden for Skoven, kun hevoxet med forkrøblede Egepurrer, men med en temmelig udstrakt Udsigt ud over Landet imod Nordvest.

Stedet skyldte oprindeligt Sagnet sit Navn, et Sagn, som i Aarenes Løb var blevet saa dunkelt, at baade den nuværende og den opvoxende Generation med en vis Berettigelse dødede den sidste gispende Rest af Overlevelsen ved at tilegne Baronesse Julie denne Plet, hvor hendes Fader midt imellem de unge Bøge- og Birke træer, der vare blevne plantede i hendes

Barndom, havde ladet et lille Lysthuus opsætte til hende, af unge Granstammer og Mos.

Det fjærne Forgangenheds Indtryk var nu saa sporløst forsvunden, at det umuligt kunde svare til vor Opfattelse af det Naturliv, i hvis Skovensomheds Skjød og Mørke, det hed sig, at en ung Kvinde for Aarhundrede — maaske længere tilbage — havde nedgravet sit nyfødte, levende Barn. Kun en ualmindelig rig, drømmende, eller en stærkt ophidset Phantasi, var nu istand til at mane Fortidens brødefulde Skikkelse frem, her hvor nu Ungskovens Frodighed og lyse Farve var det kraftigste, virkende Moment i den synlige Natur.

Men da den dalende Sols Glands faldt paa skraa henover de slanke Træers Kroner og blændede Udsigten, var det ikke dette, der standsede og afbrød Julies og Judithes Samtale, men det var den forunderlig, dybe Stilhed, som fulgte med, og som indtraadte saa pludseligt og uventet, at den frembragte et Indtryk af Ængstlighed og Spænding.

De rejste sig begge fra Bænken og gik langtsomt en Strækning længer frem tæt hen til Gjærdet. Et Nu var Stilheden bleven brudt, og det susede og sukkele rundt om, men saa blev den endnu dybere end forhen.

Himlen bar overalt Glans af Solnedgangen, og over Landskabet laa Sommeraftenens Halvlys



og Lunhed. En Musvaage fløj henad imod Skoven og forsvandt der, og ude tilhøjre laa Landsbykirken med Taarn og Spir overgydt af et rødt Lysskjær, medens Dammens Vand skimtedes, som et lille blinkende Spejl imellem Engene, hvor Mosekonen alt havde faaet sin Bryg i Kog.

Judithe stod med korslagte Arme, og saa' henad den Kant, hvor Fuglen var draget. Ifald en Kunstner eller Digter havde set denne ubevægelige Skikkelse, der passede saa godt til Stedet, staa ensom her, vilde han maaske alligevel have faaet Lyst til at fremstille hende, som den unge Kvinde, hvem Folkedigtningen havde sat i Forbindelse med Skjændsel og Brøde, men set fra et andet aandeligt Holdepunkt.

Baade den onde og den gode Samvittighed er Personlighedens Vogter, og ingen Tilværelse, der ikke uden Forbehold har hengivet sit Hjerte til Gud og elsker det Lys, hans Kjærlighedslov har tændt og lader skinne os imøde ud af det dybeste Mørke, inden vi faa Tid til at tænke derover og spørge hvorfor, kunde være istand til at bære en saadan Enhed og Helhed af sjælelig Ro tilskue, som den, der i Øjeblikket laa over hendes blege Ansigt og i dets rolige Smil, endskjøndt en Verden af Sindsbevægelse for et Øjeblik siden, da hun sad og talte med Julie,

havde faaet hendes Hjerte til at krympe sig sammen af Smerte og hendes Taarer til at flyde.

Julie stod tæt ved og iagttog hende i dette Øjeblik med Spænding, parret med Overraskelse, thi der var meget, af hvad hun havde fortalt hende, som forekom hende at være næsten uforstaaeligt paa Grund af den samme hurtigt skiftende Bevægelighed i Stemning, som nu ogsaa viste sig i hendes Ydre, og som hun ikke saa' sig istand til at harmonere med, fordi hun selv endnu ikke havde vundet sig Borgerret i det Rige, hvor de indre Livserfaringer er Klippegrunden, der undertiden nok kan komme til at bæve i sin Grundvold, men aldrig omstyrtes. Ikke destomindre kom hun uvilkaarligt til at gjentage for sig selv den samme Strophe af Mignons Sang, som i Formiddags vare faldne hende ind, da hendes Vogn drejede om Hjørnet, og hun saa' sig tilbage, idet Judithe tilvinkede hende sin Afskedshilsen: Was hat man dir gethan du armes Kind?

Men hendes Tankegang blev forstyrret ved, at hun tydeligt hørte Nogen nærme sig paa Fodstien, og blandt de Talendes Stemmer syntes hun at kunne skjælnes sin Broder Carls, som ogsaa hans Hustrues og Mr. Pitts.

Judithe, der ogsaa havde opfanget Lyden af, at Nogen nærmede sig, saa' overrasket og

spørgende paa hende, som om hun var uvis om, enten hun skulde blive eller gaa.

«Kom!» sagde Julie og trak hendes Arm ind under sin, «lad os gaa lidt tilside og se, hvad de faaer isinde at foretage dem, naar de ikke strax finder os. Det er naturligvis Carl, som er Anfører for Banden; han stod og saa' paa, at Kurven med vor Aftensmad blev bragt ned i Vognen.»

«Jægermesteren? men der er flere foruden ham, og ved de, at jeg er hos Dig?» spurgte Judithe hurtigt.

«Nej Du, det tror jeg næppe, med mindre Kudsken har fortalt dem det. Men det kan jo ogsaa være det samme, kjære Judithe!» tilføjede hun kjærligt. Fritz og Emma ere i Eftermiddag tagne ind til Byen, og saa er det Carl, som skal more de Andre,» vedblev hun, «saa Du ser, at ogsaa jeg bliver nødt til at gjøre gode Miner til slet Spil.»

Igjennem Løvet skimtedes ovre paa den anden Sti baade Herrer og Damer, og af deres Tale og Skjæmt kunde man høre, at Selskabet var ifærd med at søge om «Besidderinden af Jomfruens Skjul», hvis Vogn og Kudsk de havde truffen paa, inde i Skoven, holdende under nogle store Træer, thi Julie var ikke selv Kudsk paa denne Udflugt, og Lars havde maattet afgive sin Plads til hendes Jomfru, der var beskjæftiget i

Lysthuset med at pakke Maden ud og tillave Theen.

En efter en kom Selskabet frem paa Stien og stillede sig i Række for at see paa Udsigten der, hvor de begge selv havde staaet for et Øjeblik siden, og alt som de kom tilsyne, underrettede Julie hviskende Judithe om, hvem det var.

«Naa, lad os nu vise os,» sagde hun muntert idet hun trak hende med sig, «nu kjender Du dem jo alle baade af Navn og Stand, saa der er slet ingen Anledning for Dig til at se saa forskrækket ud.» Arm i Arm gik de frem og kom til at staa ubemærket bag ved, uden at nogen lagde Mærke til dem, førend Julie udbrød:

«Se god Aften mine Herskaber, hvad har jeg at takke for Æren af Deres Besøg her paa mit Territorium?»

«Længsel, Søster, den mest brændende Længsel efter at nyde dit Selskab,» svarede Jægermesteren hurtig og vendte sig dybt bukkende om imod hende, men uden at se paa hende førend i det Moment, han rejste Hovedet for at sætte sin Hat paa. I samme Øjeblik opdagede han Judithe og traadte overrasket et Skridt tilbage, idet han fixerede hende skarpt, medens han samtidigt paany hilste. Men saa foer han pludselig hen imod hende, idet han strakte sin Haand ud og raabte fornøjet:

«Nej, hvad seer jeg; det er jo Judithe! Om Forladelse, jeg mener naturligvis Fru Lund.»

Hun tog smilende imod hans Haand, idet samtidigt en stærk Rødme farvede hendes blege Kinder.

«Undskyld, kjære Julie!» vedblev han hjertelig, «men det anede mig ikke, at Du havde Selskab, thi ellers havde jeg ikke foreslaaet denne Overrumpling.»

«Jeg maa bekjende,» tog Jægermesterinden Ordet, «at jeg er egentlig den Skyldige, thi mig var det, som fik det Indfald, at Carl skulde være Kudsk og kjøre os en Tur inden Aftensmaaltidet. Mig var det ogsaa,» vedblev hun leende, «hvis Falkeblik opdagede den lille Kaleschevogn, der først røbede os, at Du var her og, som vi troede, ene.»

«Heldigt, at Ankomsten skete nu og ikke senere,» svarede Julie, «thi jeg haaber at være istand til at byde Selskabet en Kop The, endskjøndt I komme saa mandstærke.»

«O,» sagde Jægermesteren halvt hviskende og paatog sig en ynkelig Mine, «det bliver en artig Historie; hun troer naturligvis, vi ingen Appetit have. Jeg saa' nok, der blev sat en lille Kurv i Vognen, men jeg troede, det var lidt Pilleri, hun vilde bringe til en Syg.»

«Judithe, Du husker vel nok, hvor tidt Carl spiste alt vort skaarne Smørrebrød, saa vi andre

ikke fik noget?» faldt Julie leende ind og vedblev drillende, da hun saa' ham blive ganske rød, «dengang var han rigtignok temmelig ungdommelig, men ikke desto mindre kan Du nok mærke, at han har bevaret en Del af sine Uvaner.»

Hun slap Judithes Arm og gik hen ad Stien til Lysthuset, men sendte i Forbigaaende sin Svigerinde en stum Bøn om at tage sig af Judith, hvilket denne ogsaa gjorde, idet hun indledede Samtalen med nogle almindelige Bemærkninger, medens de Side om Side fulgte bagefter. Dernæst kom Mr. Pitts og Jægermesteren og endelig Doctoren og Amanda.

«Sig mig,» sagde Amanda, der hidtil havde forholdt sig taus og iagttagende, og blev staaende «troer De, at Fru Lund er sindssyg, hun ser bleg nok ud?»

«Det ved jeg virkelig ikke,» svarede Doctoren gnavent.

«Det var da et løjerligt Svar,» sagde hun stødt.

«Ikke løjerligere end Spørgsmaalet, bedste Frøken,» svarede han. «Hun ser baade tænksom og elskværdig ud, men at hun er nervøs og medtagen, det ser man ogsaa ved det første Øjekast.»

«Det er ialtfald et uhyggeligt Møde,» vedblev Amanda, «tjen mig endelig i at sætte Dem saaledes ved Bordet, at jeg kommer til at sidde

ved Siden af Dem, og saa langt borte fra hende som muligt.»

Doctoren fandt ikke for godt at svare, men tog med største Sindsro imod den Plads, Julie anviste ham, mellem Judithe og Jægermesterinden, medens hun bød Amanda Plads ligeoverfor imellem Mr. Pitts og Kammerherren, og satte sig selv for Bordenden.

Samtalen gik i Begyndelsen noget trægt trods Julies Elskværdighed som Værtinde. Det var tydeligt, at Enhver mere eller mindre frygtede for at være kommen til Ulejlighed, især da Judithe sad stille og kun svarede, naar der blev talt til hende.

Hun selv havde faaet en Følelse af at være Gjenstand for Selskabets hemmelige Iagttagelse, endskjøndt Formerne strengt bleve iagttagne af dem alle, undtagen af Amanda, der i en vis Forstand hele Tiden legede «Tampen brænder», idet hun henkastede saa et Spørgsmaal, saa en Bemærkning, der vilde have skurret i Ørene paa ethvert nok saa lidet mistænkeligt Menneske.

Det pinte Julie i høj Grad at høre derpaa, da hun, som ganske naturligt var, frygtede for, at disse forskjellige smaa Intermezzoer, skulde føre til at ødelægge den Rapport, hvori det endelig var lykkedes hende at sætte sig til Judithe. Den havde dog ført til, at Judithe alt havde overvundet endel af den næsten uforklarlige

Skyhed, som afgjort var det ømme Punkt, ifald der skulde være Tale om et sygeligt Moment i hendes mentale Tilstand.

Hun vidste, at ingen af de Tilstedeværende selv ikke Judithe manglede Stof til Samtale, men det, det gjaldt om, var, at faa et saadant fat, der havde almindelig Interesse og lagde udelt Beslag paa Opmærksomheden. Denne Opgave beskjæftigede hende saalænge, at hun næsten blev nervøs over sin egen Mangel paa Opfindsomhed. Hun var lige ved at opgive det, da hun pludselig fik den Ide, at spidde Amanda paa Spørgsmaalet «hvad synes Du saa om den Roman, Du blev færdig med at læse i Formiddag?»

Det var et glimrende Indfald; men det generede Mr. Pitts, fordi han syntes, der var noget vel plumpt i dette Experiment, som forekom ham at være hende uværdigt. Endog Amanda studsede og var lige ved at tro, at hun havde hørt fejl, saa der var en øjeblikkelig Fare for, at hele Finessen, som laa paa Bunden af Spørgsmaalet, blev liggende der, uden af skaffe det Liv, som hun ønskede. Men saa kom Mr. Pitts dog i rette Tid til Besindelse, og med en vis chevaleresk Ungdommelighed kastede han sig lige ind i Centrum af Situationen, medens han dog meget snildt ved nogle lette Vendinger fik sin Ven Doctoren anbragt paa nært Hold og som Reserve, og paa sin sædvanlige æggende



Maade begyndte han at udkramme sine egne Meninger om Literatur i Almindelighed. Det er en bekjendt Sag, at det er farligt at tænde op med Petroleum og med fuld Sandhed, denne Erfaringsætning kunde man anvende paa Frøken Amanda, da det literære Fængstof tændte. Først gni-strede hun, saa flammede hun højt, men tabte derpaa Herredømmet over sin Ild, der igjen blussede vildt tilvejs, da Doctoren langsomt men uventet rykkede frem til Angreb, medens Mr. Pitts roligt smilende trak sig tilbage.

Og Doctoren blev hende ikke Svar skyldig, men forfægtede sine Meninger med en ubeskrivelig naiv Inderlighed, der naturligvis ganske og aldeles var spildt for hendes Vedkommende, men derimod vakte Judithes Sympathi. Hun sad med en kvik og opvakt Mine og hørte efter, og det skiftende Udtryk i hendes Ansigt var et tro Spejl af hendes Tanker og Følelser, endskjøndt der hele Tiden var en saa beskeden Kvindelighed og Tilbageholdenhed over hendes hele Holdning, at man slet ikke fik Indtrykket af, at det kunde interessere hende at blive indblandet som fjerde Mand i denne Strid. Ikke blot Julie, men ogsaa de andre maatte lægge Mærke til hende, medens Amanda, som var bestemt paa at ville overvælde hende med Følelsen af hendes egen Ubetydelighed, ikke lod sig anfægte af Sligt.

«Er hun ikke nydelig?» hviskede Jægermesteren til Mr. Pitts, «men De skulde have set hende, da hun var 16 Aar,» tilføjede han og nikkede alvorligt til ham.

Det sidste blev sagt saa højt, at hun maatte have hørt det, ifald Doctoren ikke samtidigt havde vendt sig fra Amanda og spurgt hende:

«Læser De ogsaa meget, min Frue?»

«Ak nej,» svarede hun, «jeg interesserer mig saa lidt for disse fotografiske Billeder af en Mængde Mennesker, som jeg i det daglige Liv ikke vilde have noget at gjøre med, ifald jeg kunde blive fri derfor.»

Doctoren skubbede sine Briller tilrette, og hans Øjne funkledede bag Glasset; han saa' paa hende, som han kunde have Lyst til at sætte hende op paa Bordet, for at hun ret kunde blive taget i Øjesyn.

«Kirkens Aand,» sagde han næsten pathetisk og henvendt til hende, «hviler ikke længer som Vogter over Almenhedens Oplysning, saaledes som i hine Tider, før Bogtrykkerkunsten blev opfunden.»

Hun saa' paa ham med et let Smil og et lidt eftertænksomt Blik og sagde langsomt:

«De mener vel, at, naar Livet, saaledes som Skik og Brug nu er, skildres paa Tryk fra alle Sider, bliver det en Kunst at leve saaledes, at

man ikke først bliver husvild her paa Jorden og bagefter hisset.

«Jeg mener,» sagde han, «at det er kun den sande Kristendom, der formaaer at lære os den sande Menneskekjærlighed og Livsnydelse. Ikke denne søgende Uklarhed i Tanke og Gemyt, der kun ægger de medfødte Indskydelser, Forfængelighed, Sandselighed og Nydelsessyge. Putter man al denne Nervepirrelse sammen i en Pose med Selvbeundring, Selvforgudelse og Selvbedrag og ryster den godt, saa har man Nutidens Gnavspil, der i lige høj Grad beskjæftiger Unge og Gamle, Mænd og Kvinder, snart til blot Tidsfordriv, snart af Nysgjerrighed.

»Deres Mening er altsaa egentlig den,» sagde hun uden at tage Notits af denne Ordstrøm, men med et uimodstaaeligt smittende Udbrud af Humor, «at Guttenberg er Emancipationens Tipoldefa'er?»

Doctoren blev ganske rød i Hovedet og rettede igjen paa sine Briller, der som sædvanligt sad lidt paaskraa.

«Jeg indrømmer Dem,» skyndte hun sig at tilføje, og sendte ham et lille, halvt bedende, halvt undskyldende Smil, «at uden Guttenbergs Opfindelse, vilde det menneskelige Livs indre og ydre Ejendommeligheder ikke saaledes hele Verden over være bleven fremstillet til Kritik; den forbedrer ikke altid Menneskene, det ved jeg nok:

Solons Dage er en forbigangen Tid. Nu læser Ungdommen Sophokles og Aristophanes, og ser Idealet spire op af sin egen tillærte Visdom og indbildte Klogskab, og finder det altsammen stadfæstet i Naturen, hvis evige svulmende Kraft altid driver det rullende Hjul og de skiftende Tider fremad, medens de Andre — Bærerne af Fortidens Storhed og Renhed, — gjorde Idealet til Loven og erklærede, at kun det Gode er skjønt, og kun det Skjønne er Sandhed, og at Gud er Virkeligheden og ikke Ideen.»

Amanda sad stum og stirrede paa hende ligesaa forfærdet som en stakkels Høne med vaade Fjer, hvem de andre Husfugle af Vanvare have trængt i Vandtruget.

Doktoren havde taget sine Briller af og sad og gned Glassene med sit Silkelommetørklæde, men sendte baade hende og Judithe et hurtigt iagttagende Blik.

«Kjære Frue!» sagde han mildt og med lidt dæmpet Stemme, idet han igjen satte Brillerne paa, men saa' dog ikke paa hende, idet han talte, «ifald Guttenberg ikke havde levet, da vilde Sandheden heller ikke være stegen fra Himlen til Jorden. Da vilde Copernicus aldrig have opdaget Planeternes Gang omkring Solen, og Luther aldrig have forenet Kirke og Stat, ikke heller vilde Fantasiens Lys og Liv have kunnet samlet sine Straaler og kastet dem saa langt omkring, som

de dengang gjorde, og uden at Samfundsforholdene strax udskejede. Men om den Ære nu vil tilfalde Bogtrykkerkunsten at bidrage sit til, at Nutidens Udskejelser dæmpes, at der dannes et fælles Sammenhold, der igjen omformer Begreberne, om den personlige Friheds Ypperste kun er Selvstændighed og en ensartet Fremstilling af det Sande, det Gode og det Skjønne, se dette er Spørgsmaalet. Om Maler- og Billedhuggerkunstens Poesi og Skjønhed skal regulere de menneskelige Lidenskaber og adle Følelserne, er dog vist et tvivlsomt Spørgsmaal, endskjøndt det her er Geniets mægtige Gnist, der sknlde tænde den evige Flamme, og ikke Indbildningskraften, der undertiden er ligesaa bevægelig som den viftende Vind. Saa har vi Musiken tilbage —»

«Englene sang for Hyrderne paa Marken», faldt Judithe ham i Talen, og et forunderligt blødt Udtryk i hendes Stemme greb Tilhørernes Hjerter med en uvilkaarlig Følelse af noget smukt og inderligt og fik dem til først at se paa hende og dernæst at følge hendes Blik opad, der var fæstet paa den skjønne stjerneklare Aftenhimmel.

Eftertænksomt slog hun Øjnene ned, vendte sig derpaa til Julie og sagde smilende:

«Wo man singt, da lasst Dich ruhig nieder,  
Böse Menschen haben keine Lieder»

kan Du huske, det var engang Principet, hvor-

efter vi bedømte Mennesker, endog gamle Morten Holm, om hvem det dog hed sig, at han var en Morder og løsladt Slave, og hvem alle gik afvejen for?»

«Ja,» svarede Julie, idet hun rejste sig fra sin Plads, «men Gud ved, om det var saa ganske høviske Viser han sang. Ifald man skulde dømme efter Melodien, der altid var skingrende og vild, egnede de sig neppe for unge Jomfruers Øren, men om vi ingen Skade toge af hans Sange, holdt de os altid i Afstand, naar han var i det Humør. Vi var dog i Grunden lidt bange for ham.»

Imedens hun talte, havde de andre fulgt hendes Exempel og stode nu alle udenfor Lysthuset under aaben Himmel, hvorfra den sidste Rest af Dagslyset endnu ikke var helt fortrængt af Aftenens Skygger.

Træerne stode stille og ubevægelige; over alt hvilede der en dyb Fred. Den klare Maane havde dog allerede saa megen Magt, at den saa smaat prøvede sin gamle Kunst at aftegne Træernes Blade og Grene i svage fantastiske Omrids paa den synlige Strækning af Stiens skinnende Sandbund, som om det morede den at silhouettere den stille, slumrende, intet anende, Natur for det menneskelige Øje og Stjernernes talrige Vrimmel.

«Kan Du huske, Judithe,» vedblev Julie og

stak sin Arm ind under hendes, «da vi havde travlt, Du, Fritz og jeg med at studere Stjerne-  
nerne?»

Judithe nikkede taus og trykkede hendes Arm.

«Troer Du ikke,» spurgte hun lidt nølende, «det er paa Tiden at kjøre hjem? Klokken er bleven mange, og jeg er bange for, at Dorthe er ifærd med at miste Humøret.»

«Og istand til at lukke dig ude, ligesom forleden Aften?» faldt Julie hende i Tale, idet hun kaldte paa sin Jomfru.

Men skjøndt hun gav denne Besked om at lade Vognen kjøre frem, lagde hun dog Mærke til, at hendes Antydning ikke var Judithe behagelig, og hun saa' godt, at hun skiftede Farve og blev forvirret.

Baade Mr. Pitts og Doktoren tilbøde sig, at være de to Damers Ledsagere paa Hjemturen, men Julie frabad sig dette paa det bestemteste, og Selskabet tog derfor Afsked med hverandre, førend de steg tilvogns, og hver kjørte ad sin Vej.

Julie og Judithe sade om just ikke tause, saa dog ordknappe, thi Judithe var øjensynlig træt. Julie sad og betragtede hendes fine Ansigtform, hvis Profil især var smuk. Set nu, i Aftenens tilslørede Dæmring, saa' hun meget ungdommelig ud, endskjøndt Linierne om Mun-

den og noget vist gjennemsigtigt ved Øjenlaagene, røbede, at der laa Aar tilbage, da dette Ansigt havde været ungt, men man fik alligevel ikke Længsel efter at se, hvorledes det havde set ud dengang.

Alt var stille i Landsbyen, kun hist og her tog en Lænkehund paavej, da den lette Vogn rullede forbi. Inde i den ene Stue stod et Lys og brændte bag de nedrullede Gardiner, og Døren stod paa vid Gab, men ingen Dorthe lod sig se, da Vognen holdt. Først da Judithe havde faaet hende vækket, og ligesom Vognen kjørte, viste hun sig nejende i Døren, som hun derefter slog i med stort Rabalder.

---

Baronesse Julie havde den foregaaende Aften ved sin Hjemkomst strax begivet sig op i sine egne Værelser, men hun havde ikke sovet meget den Nat. Hendes Tanker havde været altfor beskjæftigede med Judithe. Hun havde forstaaet, at Nattevaagen ved Ægtefællens Sygeleje, Sorg over hans Død, Fortvivlelse ved Tanken om Fremtiden, Mangel og Nød paa alle Kanter trods al mulig Sparsommelighed, havde været det sidste Trin ned ad til Fortvivlelse, men — saa forstod hun heller ikke mere, thi saa langt og heller



ikke længere end dertil, havde Judithe talt ganske aabenhjertigt om sine Forhold. Men hvorfor var hun standset her? Hvorfor havde hun senere talt uklart, næsten usammenhængende. Hvori skulde altsaa det Tragiske søges, der havde formaet at kue hende i den Grad, at hun selv havde trukket sig tilbage og frivilligt havde afstaaet fra Omsorgen for sine Børn og deres Opdragelse, — thi at det var Tilfældet, det havde hun antydnet.

Det var alle disse Tanker, som fik Julie til at kaste sig frem og tilbage paa sit Leje. Laa der Brøde, laa der Skyld eller laa der Storhed i dette Forhold? Hvorledes skulde dette Spørgsmaal blive klaret?

Hendes ikke fuldførte Maleri af Dammen, denne forunderlige Komposition af idealiseret Tænkning og Virkelighed, hvilken kraftig Individualitet aabenbarede der sig ikke i dette halvfuldførte Arbejde? — ikke at tale om det Karakteristiske i hendes udholdende Flid, om hvilken de paa Væggen ophængte Studier og Skizzer vidnede. Skulde det alligevel være muligt, at denne ethisk anlagte og udviklede Natur, bevidst eller ubevidst, dog plagedes af en sygelig Svaghed, der kom til Gjennembrud under visse givne ydre Betingelser?

Hun satte sig overende i Sengen.

«Nej,» sagde hun til sig selv, «jeg kan, og

jeg vil ikke have med den Sag at gjøre, ialtfald ikke paa dens nuværende Standpunkt. Jeg bliver mistænksom, uretfærdig, jeg fælder Dommen uden Beviser, og ender med at begaa aabenbar Miskjendelse og Misgreb og opnaar altsaa intet Resultat. Det er en Sandhed, der ikke kan gjen- tages tidt nok, — Kvinden kan ikke bedømme Kvinden, og dog maa her i dette Tilfælde hand- les uden Opsættelse. Fritz maa selv tale med Judithe. Hans Synskreds vil ikke blive saa be- grændset, at han ikke kan bevæge sig frit og selvstændigt, og skyde alle Hensyn tilside, som finde deres Forsvar i tidligere Forhold. Jeg for- maar det ikke — jeg forstaar hende ikke.»

Men Følgerne af denne urolige Nat viste sig den næste Morgen, og hun maatte holde Sengen indtil Aften, og saa' ham ikke hele Dagen. Hun befandt sig bedre den følgende Dag, og da hun var kommen op, besluttede hun at sende Lars med det Bud, at hun ønskede at tale med Baronnen, saa snart det blot var ham belejligt, af Frygt for, at der skulde komme andre Besøg, saa at en fortrolig Samtale blev en Umu- lighed. Men trods den Besked, Lars bragte til- bage, at Baronnen skulde komme ret snart, var Middagstiden forbi, og han havde endnu ikke vist sig.

«Jeg skulde hilse Baronessen fra Hendes Naade Jægermesterinden og spørge, om det var

til Ulejlighed, ifald hun drak sin Kaffe herinde?» meldte Lars, idet han flyttede et lille Bord frem og satte Fløde og Sukker tilrette.

Hun fik ikke Tid til at svare, da Svigerinden, der stod udenfor og holdt Døren paa Klem, traadte ind med sin Kaffekop i Haanden.

«Her har Du mig allerede,» sagde hun, «men jeg er lidt bange for, at jeg trætter Dig, fordi jeg indfinder mig her for anden Gang og endda lige efter Middag; men ærligt talt, jeg ved heller ikke, hvor jeg skal gjøre af mig selv. Her er saa kjedeligt allevegne.»

«Hvem bærer Skylden derfor?»

Jægermesterinden trak paa Skulderen. «Jeg ialtfald er ikke den Skyldige.»

«Hvor er Herrerne?»

«Ja, det ved jeg ikke. Mødner og Pitts have været paa deres Værelser hele Formiddagen, og ingen af dem er desuden rigtig i Humør. Carl har baade igaar og idag ikke bestilt stort andet end at fortælle om sine Ungdomserindringer og lignende Historier.»

«Og dem kjender Du naturligvis. Men Fritz, hvor er han?»

«Fritz, aa, han har siddet ganske rolig og hørt paa, hvad Carl fortalte.»

En Banken paa Døren afbrød hende, og Baron Fritz traadte ind.

«Kjære Søster! undskyld, at jeg først kommer

nu, men jeg har været optaget indtil for lidt siden. Hvorledes har Du det? Er det nu bedre med Dig?»

«Fru Svigerske,» vedblev han, da han opdagede, at hun sad og lo ad ham, «Du ser mig saa kritisk ud, hvad er her paafærde?»

«Intet Herr Svoger, undtagen at jeg beklager mig over at have kjedet mig hele Dagen,»

«Meget aabenhjertigt, men meget sørgeligt at erfare,» svarede han og trak Bakken med Sukker og Fløde hen til sig og gav sig ifærd med at dyppe Sukkeret i Fløden og saa putte det i Munden.

«Nej! nu har jeg seet det med,» udbrød hun og brast i Latter, «men kjære Fritz! hvad er det dog for nogle Unoder, Du har? tillader Du ham virkelig sligt, Julie?»

«Han har aldrig forhen været nogen uartig Dreng,» svarede hun, idet hun med et kjærligt Smil saa' paa ham, og lod Haanden kjærtegnende glide hen over hans Haar. Derfor har jeg aldrig kunnet skjænde paa ham.»

«Og derfor er det kun herinde, at jeg opfører mig saa upassende,» bemærkede han og lo, idet han rejste sig, «og altid kun, naar Kone og Børn ere fraværende. Emma vilde strax forholde mig, at Børnene vilde blive moralsk fordærvede, hvis de saa' sligt. Men nu vil jeg

gaa min Vej og overlade Damerne til hinandens Selskab.»

«Vist ikke, bliv Du, saa gaaer jeg,» sagde Jægermesterinden, «Du har dog bestemt noget paa Hjerte, som Du vil tale med Julie om.» Hun tømte sin Kaffekop og rejste sig.

«Nej! gaar Du, saa gaar jeg med.»

«Af lutter Enighed, bliver I nok uenige, men bliv nu begge,» udbrød Julie, «og hør, hvad jeg vil foreslaa Eder til en lille Adspredelse. Har I ikke Lyst til at spadsere ned til Landsbyen og aflægge Fru Lund et Besøg? Du syntes jo saa godt om hende, Caroline.»

«Ifald Fritz gaar, saa gaar jeg med.»

«For min Skyld? eller for Fru Lunds?» spurgte han langsomt, idet han knipsede et Støvgran af sit Ærmeopslag. «Men,» tilføjede han hurtigt, «kan det ogsaa gaa an, at vi To saadan uden videre indfinde os hos hende?»

«Naar vi komme som en Ambassade fra Julie? hvorfor da ikke?»

«Kjære Fritz,» faldt Julie her livligt ind, «tillader Du, at Gartneren afskjærer en Bouket? og vil Du Caroline bringe hende den i mit Navn?»

«Med Fornøjelse,» tog Baron Fritz Ordet, «jeg skal øjeblikkeligt give ham Ordre,» og han skyndte sig ud af Døren.

Jægermesterinden saa' efter ham med et klogt Blik og et fint Smil.

«Min Herr Svoger fik Hastværk,» sagde hun, og satte sig atter. «Sig mig Julie,» vedblev hun fortroligt, «har Fritz ikke engang været alvorligt forelsket i Fru Lund?»

«Hvor falder Du paa det, Caroline?»

«Hm! jeg har nu saadan mine egne Kjendemerker,» svarede hun og trak paa Skulderen.

«Men Du har jo aldrig set dem sammen?»

«Nej, men Carl har baade igaar og idag fortalt en Del Smaatræk fra sine unge Dage, og deri forekom ogsaa hendes Person, og jeg troer nok, at det var Anledningen til, at Fritz blev siddende og hørte paa ham. Desuden er Emma dygtig jaloux paa hende, det er tydeligt nok.»

«Det er hun mer eller mindre paa Alle, det ligger i hendes Temperament. Det er ikke saameget Jalousi, som det er Egenkjærlighed; hun bliver aldrig behagelig, hverken i sin Tale eller i sin Maade at være paa, naar Opmærksomheden fæster sig paa et andet Punkt end det, hun personligt kan beherske, og tilfældigvis er der jo bleven talt endeel om Judithe i disse Dage.»

«Hun plager virkelig Fritz langt ud over Grænserne for det sømmelige. Jeg kunde unde hende, at Fritz blev alvorlig forelsket i Fru

Lund, saa fik hun dog engang en lille For-  
skrækkelse.»

«Stakkels Fritz!» sagde Julie langsomt.

«Ja, det var da virkelig ikke det værste, der kunde hændes. Jeg lader altid Carl sværme, beundre og tilbede alle uden Undtagelse, men fremfor alt, jeg lader ham altid snakke ligesaa meget, som han lyster, om sine Forlibelser, og fortrækker aldrig en Mine, hvad jeg saa faaer at se og høre. Undertiden opsøger jeg endog den elskede Gjenstand, og stifter Bekjendtskab eller Venskab med hende, alt som jeg synes, at han er mer eller mindre betagen.»

«Jeg synes det var med Fritz, Du begyndte, og nu ender Du med Carl,» udbrød Julie og lo. «Vel ere de begge mine Brødre, men jeg vil ikke benegte, at Carl altid har været af en mere letfængelig Natur. Men takket være hans gode Lykke, fik han en forstandig Hustru, og gid det samme var Tilfælde med Fritz.»

«Du vil da ikke sammenligne de To? Fritz og Carl? nej! ved Du hvad Julie — mit Haar havde været graat, ifald jeg havde taget mig Carls bevislige smaa Utroskaber nær.» Tonen var spøgende, men der laa dog Alvor bag ved, og det vidste Julie ogsaa.

«Jeg vilde ønske Caroline,» sagde hun alvorligt, «at Du kunde faa Emma gjort begribeligt, at aandelig Fornemhed er uadskillelig fra

beskeden Tilbageholdenhed, og at hun ikke alene støder Fritz, men ogsaa os Andre, med sin overvældende Hensynsløshed til det enkelte Personlighedsforhold. Jeg troer aldrig, hun lærer at le eller at tale i rette Tid.»

Jægermesterinden trak paa Skulderen. «Derfor snubler hun afladeligt over sine egne Fødder, men imidlertid var det dog muligt, ifald man forsøgte.»

«For Guds Skyld,» afbrød Julie hende, «tænk aldrig paa sligt og fremfor alt, benyt ikke Judithes Navn paa den Maade. Lær Emma, ifald Du kan, at en Kvinde skal skjule sin Viden med Ynde, og at en Kvindes Forstand netop bestaar i, at hun skjuler sin Viden.»

«Glem ikke at tilføje, «at en Kvinde kun skal lade sin Viden fremlyse af sin Opførsel, men kjære Julie! ærligt talt er det netop dette, som Emma vedholdende praktiserer.

«Aa ja! men der er dog den store Forskjel, at hun bilder sig ind at vide Noget, men dette Noget opfinder hun i Regelen selv.»

Der blev nogle Minutters Taushed, men saa rakte Julie pludseligt Haanden ud imod Jægermesterinden og sagde hjerteligt, «Vil Du hjælpe mig Caroline?»

«Det veed Du nok, at - jeg alletider vil, Kjære, naar og hvor som helst jeg kan,» svarede



hun og lagde sin Haand i hendes, «men hvordan skal jeg hjælpe Dig?»

«Med at frede om Judithe. Du ved ikke, hvor kjær hun var mig, da jeg var ung; hun var dengang min eneste Veninde, og jeg er meget urolig for hende.»

«Du gjør mig næsten ogsaa urolig, hvad forlanger Du af mig?»

«Først og fremmest maa Du nu aflægge hende et Besøg sammen med Frits, saa kommer det andet af sig selv; jeg behøver ikke at sige andet til Dig end «brug Dine Øjne.»

Hun saa' hende ind i Ansigtet med et hastigt og forskende Blik.

«Kjære Julie!» udbrød hun hurtig, «hvad er det for et Hverv, Du giver mig? hvortil skal jeg bruge mine Øjne?»

«Til at betragte Judithes Skitser og Studier med, men fremfor alt, Maleriet, hun har under Arbejde til mig,» svarede Julie rolig, endskjøndt en let Rødme farvede hendes Kinder.

«Det skal jeg,» svarede Jægermesterinden beroliget, men glad over, at Julie ikke indlod sig paa nogen Drøftelse af den uvilkaarlige Misforstaaelse. «Men skulle vi afsted, maa det ikke vare altfor længe,» tilføjede hun.

«Jeg antager Fritz kommer om et Øjeblik med Blomsterne.»

«Nej Du, det gjør han ikke,» svarede Jæger-

mesterinden med et af sine klogeste Smil, «kommer han, saa kommer han uden Blomsterne. Men jeg antager det rigtigst, at jeg opsøger ham, og om muligt i Emmas Nærværelse opfordrer ham i Dit og mit eget Navn til at følge mig.»

«Men hvis Carl hører paa det, kjære Caroline, saa gaar han med.»

«Gjorde det noget?» spurgte hun med et fiffigt Blik? «Carl gjør forresten aldrig andet end, hvad jeg ønsker, naar jeg lægger an derpaa,» tilføjede hun med et ubeskriveligt Udtryk af Ro og Sikkerhed.

Julie trak paa Smilebaandet. Hun vidste godt, at det var Sandhed. Carl elskede og tilbød sin Kone, men det forhindrede ham ikke i, i Løbet af Aaret pludseligt at faa saa en, saa en anden Forelskelse, der lige saa hurtigt gik over igjen. Hvordan dette egenligt gik til, anede han ikke selv, men der gaves, trods dette, ingen lydligere eller opmærksommere Ægteemand, og saaledes havde Forholdet været lige siden de første Dage af deres Ægteskab. Klogeligen lod hun ham ogsaa kysse og omfavne de unge Piger, der havde Lyst til at lade ham tage sig slige Friheder, thi dette hørte ogsaa til en af hans privilegerede Adspredelser. Paa den anden Side fredede hun bestemt om dem, som hun saa'

helst vare fri for hans ømme Galanteri, thi hun havde et strengt og sikkert Blik til at kunne skjælné, hvem der godvilligt fandt sig deri, eller hvem der, undselige eller forskrækkede, lode sig overrumple, noget som Mændene ikke altid benytte som Rettesnor ved Fortsættelsen af disse smaa Galanterier.

«Er der intet, jeg skal spørge Fru Lund om? Intet jeg skal sige hende fra Dig?»

«Intet, uden at bringe hende mine kjærligste Hilsener, alt andet overlader jeg til Dig.»

«Saa Farvel saalænge.»

I Døren mødte hun Lars med en smuk Bouket. «Jeg skal vise Baronesse Julie den, og saa lægge den ned i Vognen, Baronén har ladet Vognen kjøre frem, da han er bange for, at det skal trætte Deres Naade at gaa frem og tilbage,» forklarede han, idet han holdt Døren aaben for hende.

Hun nikkede stiltiende, idet hun passerede forbi, men trak saa Øjenlaagene ivejret paa en pudsig Maade og kneb Læberne sammen.

«Er der noget specielt, Du ønsker at meddele mig, kjære Julie?» spurgte Baron Fritz et Øjeblik efter og stak Hovedet ind ad Døren. «Vognen holder for Døren, men jeg kommer naturligvis til Dig, saasnart vi kommer tilbage.»

«Nej aldeles intet.»

Han nikkede og trak sig tilbage og kort efter rullede Vognen ud af Borggaarden.

«Er Fru Lund hjemme?»

Intet Svar. Dorthe nejede kun og lo over hele Ansigtet.

«Er Fru Lund hjemme?» gjentog Jægermesterinden endnu højere, men naturligvis med samme Resultat. Judithe havde ikke hørt Vognen komme, derimod allerede det første Spørgsmaal, men Stemmen var hende fremmed, og hun blev siddende ved Stafeliet. Men da det blev gjentaget og en Mandsstemme samtidigt gjorde en Bemærkning, sprang hun op, thi den Stemme kjendte hun. Hun aabnede Døren, og ligesom forgangen Aften bøjede hun sig atter ned over Trappegelænderet og atter mødtes hans og hendes Øjne i et flygtigt Blik, men altid langt nok til at frembringe en varm Glød paa hendes Kind og langt nok til at blive opfanget af Jægermesterinde.

«Kjære Fru Lund!» sagde hun med Ynde og Anstand, idet hun rakte hende Buketten, «tilgiv, at jeg ikke kunde modstaa min Lyst til atter at se Dem og tale med Dem, og derfor bad Julie om at maatte bringe disse Blomster, som hun havde bestemt at sende Dem, da hun des-

værre har været syg i de sidste Dage. Fristelsen blev saa meget større for mig, da min Svoger tilbød at ville ledsage mig herhen.»

Judithe takkede og sagde et Par deltagende Ord, uden at være enten forlegen eller kold, men der var dog kommet et træt Udtryk i hendes Ansigt, der lagde en Dæmper paa Jægermesterindens Livlighed og gjorde hende usikker med Hensyn til Maaden, hvorpaa hun turde anmode hende om at se Maleriet, hun malede til Julie, thi hun havde ikke alene lagt sin Palet tilside, men ogsaa stillet Stafeliet bort.

Da denne ikke havde ladet det mindste Vink falde med Hensyn til sin Mening om Judithes Talent, frygtede hun for, at, ifald hun ikke kom behændigt fra sin Anmodning, vilde den let komme til at tage sig protegerende ud. Hun tog derfor Plads og begyndte af Mangel paa Stof at tale om det saa meget yndede Thema Vind og Vejr, tildels fordi Himlen pludseligt havde antaget et truende Udseende.

Ikke saaledes Baron Fritz, der som et Skib, naar det har mistet sit Roer, drives viljeløst afsted, ganske havde ladet Tilfældet raade og uden nogen bestemt For- eller Bagtanke var gaaet ind paa Julies Forslag om at aflægge dette Besøg.

Han havde gjentagne Gange i de sidste Dage maattet sige sig selv, at ligeoverfor Judithe var han aldrig rigtig istand til at magte

Tilfældigheden eller Situationen. Men ikke desto mindre følte han sig, nu da han stod Ansigt til Ansigt med de virkelige Forhold, mindre usikker ligeoverfor disse. Dette skyldte han særligen Julie, der efter sit Formiddagsbesøg hos Judithe udførligt havde meddelt ham sin Overraskelse over hendes absolut betydelige Talent og indtrængende opfordret ham til selv saa hurtigt som muligt at søge at gjøre sig bekjendt dermed. Som Følge heraf henvendte han strax hele sin Opmærksomhed paa de paa Væggen hængende Arbejder.

Det var med en sand Følelse af Beundring over hendes Udholdenhed og Flid, at han lod sit Blik strejfe fra Studie til Studie, fra Skitze til Skitze, og saa', hvorledes hun gradvis havde forstaaet at øve sit Øje, idet Lys og Skygge, Perspektiv og Kolorit blev bedre og bedre. Der var en stadig Fremgang i hvert af de paa Væggen ophængte Arbejder; man skjælnede tydeligt, hvilket der var hendes første Forsøg, hvilket det næste og saa fremdeles. Man opdagede, hvorledes først Naturen selv havde ansporet hende til den æsthetiske Idealisering, der mer og mer forstod at udpensle det Sande og Karakteritiske, uden at hun var faret vild i de dertil hørende Details eller havde glemt, at en stadigt voxende Teknik var nødvendig, saaledes at det Skjønne uafbrudt kom til større Ret og i en bestemtere

Anskuelighed for Beskueren. Men han beholdt sine Betragtninger hos sig selv og forblev taus, indtil han opdagede, at Maleriet, som stod paa Stafeliet efter Rammens Størrelse at dømme, neppe kunde være det af Julie saa højt priste Arbejde; dertil var Rammen for lille. Hvor gjerne han havde seet dette, hvis det kunde være skeet tilfældigt, saa havde han en bestemt Fornemmelse af, at det vilde være Synd at bede hende om at vise det frem.

Hans varme og kjærlige Hjerte følte i dette Øjeblik baade for og med hende, og han forstod fuldt vel, at hun af en eller anden ham endnu ubekjendt Grund, særligen havde følt sig husvild i sine menneskelige Forhold forleden Aften, da han traf hende siddende under de ludende Piletræer. Thi det fra dengang vage Indtryk var næsten bleven til Vished, da Julie skildrede ham det Moment, Judithe havde lagt ind i sit sidste Prospect fra Dammen. Derimod glemte han aldeles, at han ved sine egne henkastede Yttringer til sin Gartner havde stadfæstet den sig i hendes Fodspor snigende mørke Skygge, saa at den sandsynligvis herefter vilde tage sig ud som en Virkelighed, der uomtvistelig satte en Plet paa hendes Gemyts Reenhed, ifald Undskyldningen ikke laa tilrede i legemlig Sygdom.

Men idet han pludseligt lagde Mærke til, at hans Svigerinde øjensynligt holdt stærkere Øje med

ham end med Judithe, kom der en ganske lignende Følelse over ham, som hin Aften, at det maatte være hans ufravigelige Pligt at dække baade sig selv og hende for mulige Gisninger. Derfor sagde han, idet han tog Plads paa den Stol, Judithe havde sat frem til ham, stolende paa Rigtigheden af sin Antagelse med Hensyn til det opstillede Maleri: «Maa jeg spørge Fruen? skriver det Maleri, der staaer paa Stafeliet sig ogsaa fra samme Sted, som alle de øvrige? eller har De opfyldt min Bøn og seet Dem om inde i Skoven, eller i Parken? det var jo smukt klart Vejr igaar.»

Hun svarede ikke og saa' heller ikke paa ham, men rakte Haanden ud og tog Maleriet af Stafeliet og fremviste det, idet hun holdt det foran sig paa Skjødet. Det var en nyligen anlagt Skitze af Udsigten oppe fra «Jomfruens Skjul», saaledes som den havde taget sig ud den Aften, hun havde staaet der ved Siden af Julie. Et glad Udraab undslap Jægermesterinden og derpaa greb hun om Rammen med begge Hænder og tog det fra Judithe.

«Tag Dem iagt, Deres Naade!» sagde hun leende og rødmede over hele Ansigtet, «det er ganske vaadt.»

«Jeg skal nok være forsigtig, det er altsaa det Maleri, som Julie anbefalede mig at se paa!»



Judithe svarede ikke, men Rødmen paa hendes Kinder blev dybere.

«Kjære Fru Lund!» vedblev hun, uden at lægge Mærke til dette, eller til hendes Taushed, «De har et saadant Talent, at jeg ikke kan begribe, hvor det kan falde Dem ind at afspærre Dem herude paa Landet i denne Afkrog, borte fra Alt og Alle! — Nej! se dog Fritz,» vedblev hun, «se de to smaa Birketræer der, se, hvor de allerede fremtræde luftige, og hvor runde de hæve sig frem mod Horizonten, som om Kronen var ganske hul inden i.

Han bøjede sig fremad for bedre at se, samtidigt med at Judithe, som ogsaa havde rejst sig, stillede sig bagved dem, medens hun bøjede Armene tilbage og holdt Hænderne foldede bag sin Ryg.

«Naadige Frue! De vil smigre mig!» sagde hun med en lille frisk fornøjet Latter.

«Jeg? nej! det kunde virkelig aldrig falde mig ind. Det er allerede nydeligt og tiltalende, som det er, men det vil blive ganske overordentligt smukt, Fru Lund! naar det bliver færdigt.»

«Maaske!» svarede hun, «men hvad der er ganske vist, er, at det bliver umaadeligt svært at sidde her inde i dette lave Kammer og male.»

«Naar har De været ude og tegnet Ud-kastet — igaar Aftes?» vedblev han.

«Jeg har ikke været der siden den Aften, da vi traf sammen der. Jeg har gjort Udkastet efter Hukommelsen. Det gaaer mig saa tidt saaledes, at den største Klarhed over Enkelthederne først kommer frem bagefter, naar jeg i min Erindring tilbagekalder, hvad jeg har set. Naar jeg saa strax griber dette Møment, slaar min Hukommelse mig næsten aldrig fejl.»

«Jeg kan ikke sige Dem, hvor jeg glæder mig til at se det færdigt. Ikke sandt? De vil nok selv bringe Julie det. Jeg skal fortælle hende, hvorvidt De er kommen med det.»

Atter foer den samme Rødme over Judithes Ansigt, hun slog Øjnene ned og svarede ikke.

Jægermesterinden forstod hende aldeles ikke, men hun tog en hjertelig Afsked med hende, om end Udbyttet af hendes Besøg ikke ganske havde svaret til hendes Forventninger. Dette var lige det Modsatte af, hvad der var Tilfældet med Baron Fritz.

Paa Hjemvejen, som de tilbagelagde tilfods og meget hurtigt, fordi den overtrukne Himmel saa' meget truende ud, blev der heller ikke vexlet mange Ord imellem dem, thi hver var beskjæftiget med sine egne Tanker.

---

Ifald Jægermesteren havde været nærværende og hørt paa den Forklaring, som hans Hustru havde givet Julie om, hvad der havde beskjæftiget ham og Baron Fritz, vilde han neppe havde ladet være med at skumle, baade over sig selv og Broderen. Det havde virkelig moret ham usigeligt at lægge Mærke til, med hvilken Alvor denne sad og hørte paa, hvad han fortalte, da han meget godt vidste, at Tiltrækningskraften slet ikke laa hos ham eller i hans Maade at fortælle paa; men ligefrem deri, at, hvad han fortalte og opfriskede, gik tilbage til det Tidspunkt, hvor de begge, han selv saavel som Broderen, havde sværmet for Judithe.

Men Jægermesterinden anede ikke, at det var hendes uventede Nærværelse hos Julie, der forhindrede Baron Fritz i at gjøre denne en passende Undskyldning for sin lange Udeblivelse. Havde han truffet hende ene, vilde han i Samtalens Løb uforbeholdent være gaaet til Bekjendelse og være kommen frem med den hele og virkelige Sammenhæng. Thi Grunden var ene og alene den, at den Dag, da han og hans Hustru toge sammen ind til Byen, havde hun benyttet et Øjeblik, hvor der var Harmoni og god Forstaaelse imellem dem, til at meddele ham med en vis — ialtfald ham ubehagelig — Lystighed og et forceret Skjælmeri, at hun trods

hans Hemmelighedsfuldhed ligeoverfor hende, godt kjendte Grunden til hans silde Hjemkomst Aftenen førend deres Gjæsters Ankomst.

Forgjæves havde han prøvet paa at slaa ind i den samme spøgende Tone som hun, for at blive istand til at foretage adskillige højst nødvendige Rettelser i den lille pikante Histories Økonomi, som hun, da de nærmere Details ganske havde været overladte til hendes egen Fantasi-rigdom, havde udstyret med en blændende Kolorit, der ikke saa lidt mindede om Frøken Amandas Maner, og i hvis skarpe Lys Judithe tog sig saare uheldig ud. Det var næsten dette, der saarede ham dybest, thi den Følelse af Træthed og Tomhed, der nu kom over ham ligeoverfor hans Hustru, var ikke ny. Undertiden kunde den endog blive saa stærk hos ham, at den meget imod hans Villie blev følelig for alle hans Omgivelser derved, at han blev indesluttet og ordknap. Ofte kunde han da arbejde sig og sin Stemning hen til det Punkt, at han ligefrem misundte de Mænd som, fordi de ved egen Dygtighed havde erhvervet sig en Stilling i Verden, vare franke og frie, og ikke saaledes som han, der sovende var kommen i Besiddelse af de ham tilhørende Herligheder, havde nedarvede Forpligtelser, som han ikke kunde frigjøre sig for. Hans Søn var hans Arvetager, og han følte, at han ikke kunde og ikke burde søge

den Sympathi, som hans kraftige og sunde Aandsretning bestandig krævede, uden for sit Hjems Enemærker, da dette maatte gjøre Brud paa, hvad han forstod ved Adel og menneskelig Værdighed, thi Slægtens Devise havde i Aarhundreder været «Agtelse for Kvinden og for det gode Exempel.»

Han havde ægtet sin Hustru af ren Tilbøjelighed. En Tid havde han været overordentlig forelsket i hende, men deres Ægteskab vilde allerede dengang have været langt lykkeligere, ifald hun havde været forsigtigere og vist en større Kritik ligeover for sig selv og sine Ejendommeligheder. Istedet derfor vejede hun altid hans Ord og stillede hans Færd saa paa en, saa paa en anden Prøve, for at komme til Kundskab om, hvad hans egentlige Motiv var, saa snart der fandt den mindste Afvigelse Sted i deres Meninger. Hun havde aldrig havt Forstand nok til at lære at indse, at det ene Menneske er fuldstændigt forskjelligt fra det andet, og at det altid har været saaledes, saalænge Verden har staaet. Enhver har sit selvstændige Følelsesliv, endog de, til hvem vi ere knyttede med de stærkeste og de inderligste Baand. Derfor kan den uvilkaarlige aandelige Modsætning især mellem Mand og Kvinde kun ganske falde bort, saasnart Ideens Stræben ubetinget higer efter det fælles Maal at ville leve i det eneste virkelige Rige her i

Verden, det vil sige, det Rige, hvis Skjønhed er Sandhed og Retfærdighed, men fremfor alt det, hvis Kjærlighed er begrundet i Tro og Haab. Men hendes Kjærlighed til ham havde aldrig været fri for den indre Afmagt, som kuer de Mennesker, der fra Barndommen af ere vant til at beherske Andre, og som ingensinde have været saa lykkelige at faa Blikket op for, at Magtens Herlighed slet ikke bestaaer i andet, end Magtens Evne til at gjøre andre lykkelige.

Mange Kvinder ere i vore Dage meget strenge i deres Optræden, i deres Dom og i deres Fordringer ligeoverfor Mænd. De be-  
raabe sig navnlig paa, at deres Stilling i Samfundet er forbunden med Undertrykkelse og Vanære, og at der ingen Magt indrømmes dem lige overfor de store og de alvorlige Forhold. Men den, der med en forstandig Betragtning af Forholdene forbinder Mod til med Sanddruhed at sige sig selv de Ord, der behøves for at vække Eftertanke og bringe mere Ro i Gemytterne, ved saa godt, at den sande og virkelige Kvinde altid har været den, der har dannet og regeret Staten i dens Oprindelse, i dens Udvikling og i dens Form, fordi Staten er at betragte som den udvidede Form af Familielivet, hvis Midtpunkt Kvinden er, Alt saafremt Troen paa Renhed i Hjertet betragtes som den første Betingelse for at finde og begrunde Lykken i en Forening.

af forskjellige Personligheder, der, hver især efter deres Individulitet, stræber efter at skabe det virkelige Rige, hvor Ideen i al sin Skjønhed er den ledende og styrende Magt.

«Endelig! Jeg var lige i Beraad med mig selv, om jeg skulde sende Eder Vognen imøde, thi om et Øjeblik faar vi vist en slem Byge,» udbrød Baronesse Emma og gjorde hurtigt Plads ved Siden af sig paa Sofaen, da hendes Mand og Jægermesterinden traadte ind i Havestuen, hvor ogsaa Julie befandt sig.

«Hvorledes løb saa Visiten af?» vedblev hun, «kom sæt Dig her og fortæl. Traf I saa Fruen i Dammen, ved Dammen, eller hvor spøgede hun om og øvede sine Bedrifter idag? Kjære Caroline, skynd Dig at fortælle, Du seer jo, hvor spændte vi alle vente paa at høre noget om hende.»

«Vi traf Fru Judithe Lund hjemme,» svarede Jægermesterinden og trak langsomt sine Handsker af. «Forresten,» tilføjede hun, «er Fritz og jeg blevne enige om ikke at ville sige noget som helst hende angaaende, saa Themaet «Fru Judithe» ligger udenfor Discussionen.»

«Ja saa!» svarede Baronesse Emma spidst,

«men vi Andre have vel Lov til at tale om hende, selv om I to ere tilstede. Sig mig imidlertid blot en eneste Ting, saa skal jeg ikke spørge mere,» vedblev hun leende, lænet mageligt tilbage i Sofaen med Armene foldede over Brystet, «hvad tog hun sig for, da I kom, og saa' Du noget af hendes malede Snurrepiberier?»

«Nej, af den Slags saa' jeg intet,» svarede Jægermesterinden i samme rolige Tone som før og gjorde Mine til at rejse sig.

Men Baron Fritz, som strax ved sin Indtrædelse havde vexlet et betegnende Blik med sin Søster og dernæst taget Plads ved Bordet, som det lod til, ganske ligegyldig for Ordskiftet imellem de to Damer, sprang i dette Øjeblik op og gik hurtigt ind i sit Værelse. Men han lukkede alle Mellemdørene saa eftertrykkeligt, at hans Bortgang vakte Opmærksomhed, og der opstod en pludselig Taushed, som dog ligesaa hurtigt blev afbrudt ved et stærkt Tordenskrald.

«Min Gud! hvor er Børnene!» udraabte Baronesse Emma og gav den indtrædende Tjener Ordre til at tage nogle Paraplyer og skynde sig ud i Haven efter dem. Da der i det samme kom nok et Lynglimt og et stærkt Tordenbrag, sprang hun op, ilede først ud i Forstuen og kom hurtig tilbage med et Tørklæde kastet om Hovedet og skyndte sig ud i Verandaen.



«Det bliver et forfærdeligt Vejr, bliv dog herinde, Emma!» udbrød Jægermesteren.

«Nej, paa ingen Maade, jeg vil vide, hvor Børnene ere.»

«Men De bliver kun selv vaad uden dermed at gavne Børnene,» indvendte Mr. Pitts, «de er her vist lige strax.»

«Jeg er virkelig ikke noget Barn,» svarede hun og sendte ham et fornærmet Øjekast, «jeg ved nok, hvad jeg gjør,» tilføjede hun heftig.

Samlende sin Kjole løb hun forbi ham og ned ad Trappen, uden at bryde sig om, at han resolut fulgte bagefter med bart Hoved. I dette Øjeblik kom Baron Fritz tilbage.

«Hvad foregaaer her? hvad betyder dette?» spurgte han alvorligt.

«Ikke andet,» svarede Jægermesterinden og trak paa sin sædvanlige Maneer paa Skulderen, «end, at Emma er urolig for Børnene og Pitts formodentlig bange for, at lade hende gaae ene.»

Baron Fritz trak Øjenbrynene sammen og uden at svare gik han ud paa Verandaen.

«Kjære Fritz!» udbrød Julie nervøst, «vil Du nu ogsaa afsted?»

«Nej,» svarede han haardt og gav sig ifærd med at lukke den, «saavidt driver jeg dog ikke min Føjelighed.»

Idet samme kom Børnene, Baronessen og Mr. Pitts løbende tilbage skraaes over Plænen.

Han standsede et Øjeblik i sin Gjerning, som om han overvejede, hvorvidt hun skulde lukke Døren op igjen eller lade det være, men slap saa Laasen, vendte sig bort og gik atter hurtigt og uden at sige et Ord paany ind i sit Værelse. Her satte han sig foran Skrivebordet, greb rask Papir og Pen og skrev uden Betænkning:

Kjære Fru Lund!

Hvis der er nogen Mulighed for, at jeg paa nogen somhelst Maade kan være Dem til Nytte og Gavn, da stoler jeg paa, at Deres og mit Forhold er bygget paa saa megen gjensidig Tillid og Agtelse, at De ikke alene troer paa min Beredvillighed, men ogsaa tillader, at jeg kommer og taler med Dem, for at vi i Ro kunne overveje, hvorledes vi paa bedste Maade og til fælles Tilfredshed kunne realisere den Tanke, der i lige saa høj Grad beskjæftiger Julie, som Deres Dem

hengivne Fritz Strange.

Og uden at læse det igjennem gjemte han det i sin Brystlomme.

Imidlertid var Lyn fulgt paa Lyn, og næsten i samme Nu kom ogsaa Tordenskraldene. Han skyndte sig ned ad Trappen i Taarnet for at faae fat i Forvalteren og se, hvorledes det stod til. Idet han satte Foden paa det nederste

Trin, oplyste et blændende Lyn hele Himlen, efterfulgt af et langt bedøvende, hvislende og skrattende Tordenbrag. Uvilkaarligt standsede han halv blændet, men løb saa hen ad Ladebygningen til, overbevist om, at Lynet var var slaaet ned.

Allerede i Frastand hørte han Forvalterens Stemme, der kommanderede Folkene til at trække Sprøjterne ud, men hverken Røg eller Flamme slog ham imøde, kun stode Folkene alle i Klynge, og saa' ud over Markerne ned imod Landsbyen.

«Det slog ned, saavidt jeg kunde se, enten i Dammen eller i et af Piletræerne, Herr Baron,» meldte Forvalteren.

«Det brænder!» raabte en af Karlene. Idet samme væltede en Røgsøjle sig i Vejret, medens en høj Flamme blussede op trods den nedstrømmende Regn.

«Det er Kroen, der brænder,» raabte en Anden.

Forvalteren saa' til Baronnen, som øjeblikkelig svarede paa hans stumme Tiltale.

«Kast Dem paa en Hest, Peersen og se, hvad der kan udrettes dernede, jeg bliver her indtil Deres Tilbagekomst.

«Nej! bliv,» udbrød han pludselig, da Hesten blev ført frem, «lad mig komme afsted.»

Han skjød Forvalteren tilside, rettede paa

Dækkenet og lagde selv den sidste Haand paa Buggjorden, svang sig op og satte afsted ned ad Allen. Han var i en saa ophidset Tilstand, at, hvad der saa var skeet, selv om Kjærlighed og Pligt var kommen i Konflikt, vilde han rimeligvis i dette Øjeblik neppe have tænkt yderligere over, hvad han foretog sig, men blot givet efter for sin lidenskabelige Trang til at være selvstændig og handle, som han lystede.

Han naaede Landevejen og saa' sig om; til alle Sider og Kanter var Himlen endnu mørk og overtrukken, men mest truende saa' den ud over hans Hjems Tag, endskjøndt Regnen næsten var ophørt, og Uvejret i Øjeblikket ikke huserede umiddelbart over selve Egnen. Han kunde se, hvorledes Ilden tog Overhaand, og Flammerne banede sig Vej ud ad Vinduer og Døre. Raaben, Skrigen og Jamren fra Mennesker, lød op til ham. Det var ikke noget nyt, aldrig forhen set, Skuespil med al sin Rædsel og Gru, der laa udbredt foran ham, men ikke desto mindre, blev han holdende og stirrede paa det. Al denne Forvirring gjorde ham formelig godt, det var, som om han selv hævede sig ud af den i selv-sikker . Overlegenhed, og idet alt samlede sig i denne Følelse, faldt det ham slet ikke ind at tænke. Et hvinende Raab nede fra Brandstedet

fik ham imidlertid til at fare sammen og vaagne af denne Følelsesrus.

Det var det straatækkede Tag, der var skreden ned, og en tung kvælende Røg laa over Brandstedet, men i samme Nu brøde Flammerne igjen højt raslende og knittrende frem med fordoblet Raseri og sendte en tæt Regn af Gnister og Funker vidt omkring. Han kastede Hesten omkring og jagede tilbage ad Alleen.

«Den ene Sprøjte maa strax afsted, saa hurtigt som muligt, hurtigt, hurtigt!» raabte han. «Gud holder vel nok sin Haand over os, men dernede er der Nød paafærde, Ilden griber om sig. Skynd Jer! Gartneren tager nu Kommandoen, og Peersen tager afsted, saasnart det fornuftigvis kan lade sig gjøre.»

Han gav sine Befalinger med Ro og Sikkerhed og vendte sig derpaa imod Broderen, som var kommen tilstede:

«Carl,» sagde han, «indtil jeg kommer tilbage, maa Du tage Dig af Sagerne herhjemme, men hvad vil Du min Dreng?» vedblev han og bøjede sig ned til sin Søn, der kom løbende hen imod ham.

«Tag mig med Fader! jeg vil saa gjerne se paa Ilden.»

«Naa saa kom da,» svarede han uden Betænkning og rykkede tilbage, for at gjøre Plads foran, «hjælp ham op, Carl! Tak. Hold Dig

nu selv fast, min Dreng og vær ikke bange,» tilføjede han og gav idetsamme Hesten et Slag med Haanden og afsted gik det atter ned til Landsbyen.

«Drengen er min, men Emma bliver naturligvis vred,» var det eneste han tænkte, vedrørende sine egne Forhold.

Han følte sig i dette Øjeblik fri som Fuglen i Luften, thi han elskede denne Dreng, og med faderlig Stolthed saa' han ham sidde foran sig uden Skræk opmærksomt betragtede det Skuespil, hvis vilde dæmoniske Skjønhed var stor nok til at lamslaa Mænd med Rædsel.

Den anden Sprøjte under Forvalterens Kommando var hurtigt kommen tilstede, da Uvejret havde fordelt sig. Men skjøndt der blev arbejdet med Raskhed og Udholdenhed og trods Damens Nærhed vedblev Ilden at rase, thi Bygningerne vare gamle.

Baron Frits havde ladet sin Hest bringe tilbage og var med Sønnen ved Haanden gaaet saa tæt som gjørligt hen til Brandstedet, hvor han med udelt Fornøjelse lagde Mærke til, hvor forstandigt hans Folk ledede Slukningsforsøgene. Men pludseligt sprang den svage Vind om, uden at nogen lagde Mærke dertil, eller at den førte Ildgnister tværs over Landevejen, indtil et lille, der liggende, Hus paa engang stod i Flammer. Der paafulgte en stor Forvirring. Baade

Præstegaarden og Skolen vare nu stærkt truede, og Orden og Disciplin var som lammet, da enhver ansaa Ødelæggelsen for uundgaaelig. Nu fortrød Baronnen at have sin Søn med, da en bestemt og fast Optræden fra hans Side utvivlsomt vilde være det eneste, der atter kunde skaffe Orden og Lydighed tilveje. Han saa' sig om for at finde et Menneske, til hvem han med Tillid kunde overgive Drengen.

I det samme skimtede han igjennem den tætte og bølgende Røg en Dame, der tæt ved, hvor han stod, banede sig Vej imellem en Klynge af Kvinder og Børn. Hun lagde ikke Mærke til ham, men skyndte sig blot med at komme frem, thi Heden og Røgen blev hvert Sekund uudholdeligere.

Han saa', at det var Judithe og gik hurtigt hen imod hende, idet han tiltalte hende ved Navn.

«Fru Lund! Undskyld, hvor skal De hen? og hvor kommer De fra?»

«Hjem. Jeg har fulgt Moder og Dorthe over til Doctorens, de turde ikke blive længere i Huset.»

«Gjør mig den Tjeneste at tage min Dreng med Dem, og behold ham hos Dem, indtil jeg afhenter ham.»

Hendes Svar var lige saa kort og bestemt, som hans Spørgsmaal ligefrem.

«Det er Din Tante Julies gode Veninde,» var det eneste han tilføjede med et Smil og et Nik til Knud, da han mere løb end gik sin Vej og lod de to staa alene.

Baade Judithe og Drengen fulgte ham med Øjnene, indtil hans Skikkelse forsvandt i Røgen, først da saa' de paa hinanden.

«Du er vist en rask Dreng,» sagde hun rolig og tog hans Haand,» men vi maa desuagtet skynde os at komme bort herfra, thi her er ikke godt at være længere. Han svarede ikke strax, og det var øjensynligt, at han følte sig lidt beklemmt om Hjertet.

«Ved Du hvad?» udbrød han paa engang, «jeg burde vist skynde mig hjem til Moder, istedet for, som Fader sagde, blive her hos Dig. Det kan vel ikke lade sig gjøre?» tilføjede han spørgende og saa hende alvorligt ind i Ansigtet.

«Nej! min kjære Dreng,» svarede hun, «det kan ikke lade sig gjøre, men da Din Moder ved, at Du er med ham, er hun vist ikke urolig, men her boer jeg, og Du skal se, at det vil ikke vare længe, før Din Fader afhenter Dig.»

Vinden bar ikke ad den Kant. Om man end mærkede Røg og Brandlugt, laa det lille Hus dog roligt og saa' saa venligt og indbydende ud med sine rankede Roser opad Muren. Oppe fra Judithes Vinduer kunde Knud tydeligt se Ilden, som han i Taushed fulgte med et Barns



fulde Opmærksomhed, men hun følte sig baade træt, og bekymret og ønskede hjerteligt, at Faderen snart kom, thi det begyndte stærkt at skumre. Hun frygtede desuden, at saavel Stedmoderen, som gamle Dorthe trængte til hendes Hjælp.

Endelig saa' hun en Mand nærme sig Huset, og hun følte paa sit Hjertes Banken, at det maatte være ham.

«Kom Knud!» sagde hun, «lad os gaa ned under og tage imod Din Fader, der tror jeg, at han kommer.»

Hun gik selv iforvejen, idet hun forsigtigt hjalp Drengen ned ad den stejle Trappe, men, da Faderen idetsamme traadte ind ad Gadedøren, rev han sig løs, og med et Spring foer han ind paa ham med de Ord:

«Ikke sandt Fader! nu gaaer vi strax?»

«Ja, det skal ikke vare længe,» svarede denne. «Tak kjære Fru Lund, fordi De har taget Dem af denne Krabat; jeg haaber ikke, at han har været for umedgjørlig?»

«Nej Fader!» forsikrede han alvorligt, og tilføjede, idet han hurtigt vendte sig imod Judithe, «har jeg vel Frue?»

Hun havde aabnet Døren ind til sin Stedmoders Dagligstue, og de vare alle tre traadte indenfor. En underlig Blanding af Brandlugt og tørrede Rosenblade gjorde Aandedrættet beklemmt,

og Judithe greb uvilkaarligt for sig, thi alt blev pludseligt sort for hendes Øjne. Men Baron Fritz lagde ikke Mærke dertil, han havde drejet Hovedet og lyttede, thi uden for paa Gangen skjælnede han til sin Overraskelse tydeligt sin Hustrus Stemme.

Hun talte højt og i en heftig Tone, aabenbart til nogen, der ledsagede hende. Samtidigt med, at der blev banket paa Døren, aabnede han den og stod Ansigt til Ansigt med hende, medens gamle Lars, som med Hatten i Haanden stod bag ved og tilkastede sin Herre et bekymret Blik, rystede betydningsfuldt paa Hovedet.

Et Secund saa' Mand og Hustru paa hinanden uden at tale, men der laa en Verden af alt andet end blide Følelser i deres Blikke; han gik tilside og lod hende gaa forbi ind i Stuen.

«Siger Du ikke Godaften til Din Moder, Knud?» udbrød Baronessen i en sagte og klynkende Tone, da hun fik Øje paa ham, og blev raadvild staaende, idet hun sig selv uafvidende knugende Hænderne sammen.

Han gik hen til hende, rejste sig paa Taa-spidserne og kyssede hende uden at svare og blev saa staaende ved Siden af hende.

«Hvor kunde Du dog gjøre dette, Fritz?» vedblev hun og vendte sig om mod ham.

«Hvilket?»

«Tage ham med Dig, og saa ovenikjøbet lade ham blive saa længe borte fra mig.»

Imedens hun talte, havde hun lagt sin Arm om Drengens Hals, men hverken hilst paa Judithe eller ladet, som om der var Andre tilstede end de to, der vedkom hende.

«Du lægger vist ikke Mærke til, at vi ikke ere ene Emma, det er Fru Judithe Lund. Du bør takke hende, fordi hun saa venligt har taget sig af Knud,» bemærkede Baron Fritz.

Judithe hilste, men Baronessen forandrede ikke en Mine, og vendte sig bort, for at gaa ud af Døren.

«Emma!» han tog hende, uden at han vilde det, saa haardt i Armen, at hun var lige ved at udstøde en Klage, «vil Du takke Fru Lund.»

Han talte saa bestemt, og han saa' saa bestemt paa hende, at hun for første Gang blev alvorlig bange, ingensinde før var han optraadt paa en saadan Maade.

«Forstaaer Du mig?» tilføjede han med sagte Stemme.

Men hun kunde alligevel ikke bekvemme sig til at give efter, og dog vovede hun ikke at være ham ulydig og sagde derfor i en ligesaa stilfærdig som fejj Tone, idet hun saa' tilbage over sin Skulder.

«Jeg ønsker Dem en god rolig Nat, og takker Dem paa min Søns Vegne,» og var ude

af Døren med det samme trækkende Drengen med sig.

Judithe var gaaet et Skridt længere frem i Stuen med oprejst Pande og et roligt Smil, men bøjede nu tankefuld Hovedet.

Baron Fritz, der var bleven staaende foran hende, greb begge hendes Hænder og sagde inderligt:

«Kjære Judithe! tilgiv denne taabelige Scene; hun er af en saa ængstelig Natur og bliver undertiden saa nervøs, at hun næsten har Ret til at fordre, man betragter hende som syg.»

Judithe saa' flygtigt op i hans Ansigt med et bedrøvet, men ubeskriveligt smukt Blik og sagde med blid, men usikker Stemme:

«God Nat, Herr Baron.»

Uden at gjøre sig klar, hvorledes han bar sig ad, men greben af den mest lidenskabelige Sorg over den ufortjente Haan, der var bleven hende vist, bøjede han sig ned og bedækkede hendes Hænder med Kys.

«Tilgiv, tilgiv, Judithe!» mumlede han, idet han pludselig slap dem og gik hen henimod Døren. «Tak,» tilføjede han højt og saa' sig tilbage, idet han aabnede den. Udenfor Huset faldt Brevet ham ind, og han standsede raad-vild, om han skulde gaa tilbage og give hende det eller ej, men efter et Øjeblik Efter-

tanke gik han hurtig til, for at indhente de Andre.

«Vent!» raabte han paa nært Hold, «kom hid Knud.» Drengen, der gik stille ved sin Moders Haand, rev sig løs og ilede hen til ham.

«Tag dette Brev, min Dreng, og skynd Dig alt, hvad Du kan, tilbage til Fru Lund og sig til hende, at Du skulde bringe hende det fra Fader. Vi blive staaende her og vente paa Dig.»

Han gik hen og bød sin Hustru Armen, idet han halvhøjt sagde:

«Maa jeg bede mig fritaget for flere Scener enten i Knuds eller i Lars's Nærværelse; forstaaer Du? ikke et Ord, ikke en Mine.»

«Fritz!» udbrød hun halvhøjt og bønligt.

«Ti,» svarede han vred. «Har Du Noget at sige, saa opsæt det. Hvorfra vidste Du, Lars, at Knud var hos Fru Lund?» vedblev han henvendt til den Gamle, der stod i Nærheden, og Tonen, hvori han talte til ham, stak grelt af mod den foregaaende.

«Jeg hørte Folkene talte indbyrdes om det; og da jeg saa mærkede, hvor angst Naadigfruen blev, blev jeg bange for, at hun skulde gaa ene ned til Landsbyen, derfor tilbød jeg mig at følge med, men jeg tænkte rigtignok som saa, at vi mødte vel Baronnen og Knud undervejs.»

I det samme kom Knud tilbage.

«Nu kan Du følge med Lars, min Dreng,»

sagde Baron Fritz, «men pas paa, at Du gaaer langsomt, husk paa, at Lars er en gammel Mand, saa gammel, at han endog har baaren mig paa sine Arme. Traf Du Fru Lund?» tilføjede han.

«Ja, hun stod ude paa Trappen og sagde, at jeg skulde skynde mig tilbage til Dig og Mama.»

De gik alle fire fremad i Taushed.

«Fritz!» mumlede Baronesse Emma pludseligt, da de nærmede sig Hjemmet, «Du maa ikke være vred paa mig.»

Han svarede ikke.

Atter gjentog hun sin Bøn og tilføjede:

«Kan Du ikke forstaa min Angst, da I begge to blev borte, langt længere end de andre Herrer? Og saa fortalte disse mig, at Du havde overladt Knud til hendes Varetægt, denne . . . denne Kvinde . . . denne Moder, mener jeg, der har forladt sine Børn, og om hvem man siger, at hun ikke altid er ganske klog?»

Han følte sig ilde tilpas, modløs, træt og havde størst Lyst til ikke at svare hende.

«Hvorfor beskjæftiger Du altid din Fantasi med de sørgeligste, de mest elendige Billeder,» sagde han endeligt langt om længe og i en haanlig Tone. «Overlad Du det til de Hustruer og Kvinder, som selv ere overbeviste om, at de ingen Kjærlighed møde og føle sig tilsidesatte.»

«Ingen Kjærlighed møde?» gjentog hun.

«Kan Du virkelig tro, at nogen Kvinde, selv om hun besidder Mandens Energi tifold, er tiltalende eller bliver afholdt i hvilket som helst Forhold, naar hun bestandigt stiller sig Manden og hans Handlinger overlegen?»

Hun tav.

«Kunde Du nu ikke, ligesom andre kloge og forstandige Kvinder have holdt Dig hjemme og rolig ventet, istedetfor baade at kompromitere dig selv og prostituere mig?» spurgte han, idet de nærmede sig den oplyste Bygning. «Og sig mig,» vedblev han og talte i en kort og skarp Tone, «hvilke Forestillinger troer Du nu ikke, at Du har vakt hos Knud? Tænk Dig lidt om, men fremfor alt, saa husk, at det er mig, der er Herre, og det er Dig, der har at adlyde, og det siger jeg Dig, tag Dig sammen, behersk Dig, vis Maadehold i din Tale og i din Opførsel, om Du end ikke kan vise Ro og Mildhed. Hvad der er imellem Dig og mig skal ikke kritiseres af vore Gjæster og Frænder. Forstaaer Du?»

Han frigjorte sin Arm og lod hende staa og gik Lars og Knud imøde, thi Lars havde beskæftiget Drengens Opmærksomhed ved at lade ham fortælle om Ildebranden.

«Skynd Dig, min Dreng, først hen og sig

din Moder Godnat, saa iseng og se til, at Du falder isøvn.»

Drengen adlød.

«Hr. Baron,» hvidskede Lars, «Knud har ikke faaet Aftensmad; skal han virkelig sendes tilsengs uden at faae noget at spise?» han saa' sit Herskab ind i Øjnene, medens han talte.

«Vist ikke,» svarede Baron Fritz hurtigt, «det glemte jeg; men tag Du Dig saa af ham og bliv hos ham, indtil han sover.»

«Kom saa, Knud,» udbrød gamle Lars, «Fader har givet Lov, at vi To følges ad.»

Baron Fritz blev staaende i Forstuen og saa' efter sin Hustru og sin Søn, indtil enhver af dem gik ind af sin Dør, han vilde for enhver Pris forhindre mere Samkvem mellem dem iaften, og derpaa gik han op i sit Paaklædningsværelse. Medens han var beskjæftiget her, kom Jægermesteren ind til ham. Efter en Del Talen frem og tilbage, kastede denne sig paa en Stol og sagde med et Smil og i en temmelig let Tone:

«Kjære Fritz! Du maa ikke tage mig det ilde op, men Du bør tale alvorligt med Emma; hun har været aldeles fortvivlet, medens Du var borte, saaledes fortæller Caroline. Troer Du ikke, at hun er syg?»

«Maaske,» svarede Baron Fritz hurtigt, «men lad os ikke tale derom, jeg ærgrer mig kun, og det forbedrer ikke Sagen.»



«Men det lærer Dig maaske, at være mere forsigtig en anden Gang,» bemærkede han og sendte ham et forskende Blik. «Jeg antager ikke, Du løber strax over og røber, hvad jeg vil fortælle Dig, vel? Jeg finder det nu at være min Pligt at betro Dig, hvad Caroline sagde til mig —»

«Hvad sagde hun da?» faldt han ham i Ordet med et Smil.

«Hun paastaar, at Emma er jaloux.»

«Naa! og hvad saa mere?»

«Mere? Vil Du have mere, jeg synes det er alt nok, og saa paastaaer hun ovenikjøbet, at det er Judithe, der spøger i Hovedet paa hende.»

«Aa, Fruentimmersnak.»

«Gammel Kjærlighed ruster ikke.»

«Siger Caroline ogsaa det? Ja, hun kan nu tale med af Erfaring, thi ellers stod Du nok i Skammekrogen for længe siden.»

«Du skulde blot have set Emma, da jeg — det faldt mig forresten ikke ind, at det ikke skulde have været sagt til hende — fortalte, at Knud var hos Judithe,» skyndte han sig at svare, idet han lod, som om han slet ikke havde mærket Snerten.

«Det troer jeg gjerne, men kom, lad os nu gaa, jeg er færdig.»

«Men hvad skal jeg saa sige til Caroline.»

«Til Caroline? Er det hendes eller dit eget Ærinde Du gaaer?»

«Mener Du, om hun har sendt mig til Dig? Nej, nej! Men Du misforstaaer mig ganske, jeg mener, hvad skal jeg sige til hende, naar hun igjen begynder at tale om Judithe?»

«Sig, hvad der falder Dig ind, mig er det aldeles ligegyldigt.» Han lukkede Døren op og indbød ham med en Haandbevægelse til at gaa først, og for denne Gang maatte saa Jægermesteren opgive nærmere at drøfte et Thema, der særligen interesserede ham paa Grund af den Erotik, der skjøndt skrinlagt og begravet for Aar tilbage, nu syntes at bringe sig selv og sin Udødelighed i Erindring.

Hans egen flagrende letoptændte Fantasi, hvem den blinde Gud spillede saa mangt et Puds, var, som altid, ogsaa urolig paafærde her, og han kom derved uvilkaarligt til at bedømme sit Forhold med Hensyn til Judithe, saavel i den forbigangne som i den nærværende Tid, efter en Maalestok, der svarede til hans egen altid længselsfuldt bevægede Natur. Men da han havde udtalt en Advarsel i saa tilladelig Form som mulig, følte han sin Samvittighed fri fra den Byrde, der havde hvilet paa ham fra det Øjeblik, han hørte, hvorledes hans Svigerinde havde skyndt sig afsted til Landsbyen i en Tilstand, der mindede stærkt om Utilregnelighed.

Man ventede kun paa de to Herrers Komme for at gaa ind til Aftensbordet, men, skjøndt Ildebranden leverede et righoldigt Materiale til Samtale, var Stemningen trykket, saa at Underholdningen kun holdtes vedlige ved en gjensidig Overanstrengelse.

«Man skulde næsten tro, at vi atter havde et Uvejr svævende over vore Hoveder,» udbrød pludseligt Amanda, «og at vi af den Grund alle ere benauede, for ikke at sige kjedelige.»

«Det maatte da ogsaa kun være for deres Vedkommende, som ere bange, og det troer jeg ikke er Tilfælde med nogen af os, med mindre det skulde være Dig selv.»

«Jeg!» raabte Amanda og saa' yderlig forbauset ud, «jeg har slet ikke været bange, og jeg er det heller aldrig, endskjøndt jeg er umaadelig elektrisk. Jeg er ganske vis paa, at naar jeg tager mit Uldtørklæde af iaften, saa gnistrer det.»

Et enstemmigt Latterudbrud paafolgte.

«Amanda,» sagde Jægermesteren og tørrede sine Øjne, «vis mig den Velvillie at sende mig det Klædningsstykke ind iaften; jeg interesserer mig saa meget for den Slags Fænomener.»

Amanda saa' meget alvorlig, men paa ingen Maade fornærmet ud, og greb Lejligheden for at trække Doktoren ind i Samtalen.

«Kjære Doktor!» sagde hun indsmigrende,

har jeg ikke Ret, at Sligt kan have sin Rigtighed? Men desuden, hvor mange Menneskers Nervesystem bliver ikke fuldstændig rebelsk under en saadan atmspærisk Kamp?»

«Ja Amanda,» svarede Jægermesteren, «det er nu igjen noget andet; men lad nu Doktoren være i Fred; han skal da vel ikke holde et Foredrag over den menneskelige Hjernes større eller mindre Perfektibilitet?»

«Jeg husker som Barn,» tog Julie Ordet, «at have hørt Fader fortælle, at i gamle Dage brugte man at ringe med Kirkeklokkerne, naar et Uvejr trak op, fordi man troede, at Klangen af Klokkerne, der lød fra Vorherres Hus, maatte kunne faa Magt med det dæmoniske i Naturen.»

«Ak, ja!» svarede Doktoren med et temmelig pompøst Anstrøg af Højtidelighed i Stemmen, «det var i de gode gamle Tider, da man frygtede Gud, troede paa Djævlens, svor ved sin Ære, sang om sin Dames Skjønhed og Dyd og havde sin Moral og Sædelighed indregistreret paa disse Begreber og deres videregaaende Reflexioner.»

Samtalen blev almindeligere, og der udspandt sig en Drøftelse om Betydningen af forskellige Sagn og Legender i Retning af Fortidens naive og inderlige Tro, hvortil Baron Fritz havde en Del Kjendskab.

Han blev mer og mer meddelsom og

skuffede endog dem alle undtagen Mr. Pitts, hvem denne Reaction forekom noget fordægtig i Forhold til hans fra Begyndelsen af alvorlige Mine. Selv Baronesse-Emma følte sig bedre tilmode og kom saavidt, at ogsaa hun blandede sig i Samtalen.

Imidlertid var Klokken bleven mange, Opbruddet kom derfor noget hovedskulds og inden kort Tids Forløb var Lysene slukkede, og overalt herskede der Stilhed og Mørke i den store Bygning undtagen inde i Baron Fritz's Værelse. Han stod med Hat paa og mørk Havelok over sin lyse Sommerdragt.

«Halv Et!» mumlede han, idet han saa' paa sit Uhr, «det er dog vel rigtigst at opgive det — endskjøndt, iaften har jeg dog virkelig Paaskud til at vise mig i Landsbyens Gyder og Stræder. Nej, jeg vil alligevel være fornuftig. Han slængte Hatten fra sig og Overstykket bag-efter, satte sig i Nærheden af Vinduet og saa' ud i Haven, hvor han tydeligt skjælnede Træernes og Buskenes Omrids. Han var i dette Øjeblik atter i saa slet Humør, som et Menneske, der er utilfreds med sig selv, og som har sovet daarligt. Erindringen gnavede igjen paa hans Hjerte, men optændte denne Gang Bitterhed og Harme, og naar vore Lidenskaber taler til os pleje vi ellers altid at løbe i Garnet, men ikke desto mindre blev han siddende og bekæm-

pede standhaftigt sin brændende Lyst til at gaa ned til Landsbyen.

«Sæt, at jeg har fornærmet hende? Sæt, at hun fortolker mit Tilbud om Hjælp galt eller ikke tager imod det, hvem har jeg saa at takke derfor andre end Emma?» saaledes lød bestandig Omkvædet paa alle hans Tanker enten de fra Begyndelsen af drejede sig om Judithe eller ej.

Pludseligt forekom det ham, at der kom nogen varsomt gaaende udenfor paa Gangen.

«Fangen!» tænkte han ærgerligt, «der er Emma. Men jeg vil ikke tale med hende nu, nej, for ingen Pris. Jeg vil ikke have flere Scener iaften, og endnu langt mindre nogen Forklaring eller Forsoning, det kan ikke føre til noget.»

Han rejste sig, pustede Lysene ud og lynsnar som selve Tanken, gik han ind og stillede sig bag Gardinet foran Vinduet, idet han gjorde sig Umage for at indtage saa lidt Plads som muligt i sit Skjul.

Men Lyden kom ikke nærmere, og alt forblev stille, alligevel blev han staaende og saa' ud i Aftenen. Maanens Skive kunde han ikke se, hvor han stod, men derimod hvorledes dens blinkende Straaler spejlede sig i Riddersalens Ruder, og han kom til at tænke paa, at, ifald han gik derover, vilde han være i Fred og ikke blive forstyrret. Han traadte frem, tog en Bog,

der laa paa Bordet, og den ene Armstage og saaledes udrustet gik han varsomt og i Mørke ud af sit Værelse stadigt videre paa samme lydløse Maade, indtil han naaede Riddersalen.

«Herind tør Emma ikke komme og især paa danne Tid, ifald hun virkelig falder paa at opsøge mig,» sagde han til sig selv og lo dæmpet med en kort og haard Latter. «Blot jeg nu kan faa Døren aabnet uden at vække dem alle, der sove i Nærheden.» Men trods al mulig Omhyggelighed rungede et dumpt Drøn som sædvanligt gennem denne Del af Bygningen, og derfor trak han den kun til, istedetfor igjen at lukke den efter sig.

Han stillede Armstagen paa det store massive Egetræsbord oppe i den anden Ende af Salen, lagde Bogen ved Siden af og satte sig i en af de højrykkede Lænestole. Den lange, just ikke brede Sal, havde kun fem Vinduer paa hver Side med brede Piller mellem, der blev smallere og smallere alt som Muren nærmede sig Vinduet, som var muret i Spidsbuestil med smaa i Bly indfattede Ruder. Den Side af Salen, hvis Vinduer vendte ud til Borggaarden, laa i Mørke, medens den anden ud imod Haven var sparsomt oplyst af Maanens Straaler, der strømmede ind af de gamle, af Solen forbrændte Glas og glede videre ned i en spinkel Stribe paa Gulvet, hvor den aftegnede viftende Blad-

skygger, thi Maanen sad skinnende med hele sit fulde Ansigt, halvt skjult bag et stort Lindetræ.

I denne Lysbrydning fremtraadte flere af de smukke og sjældne Gjenstande, han havde ladet bringe herind og opstille, da Salen blev restaureret. Det var prægtige gamle Møbler, Pokaler af ædelt Metal, venetianske Glas og Vaser, smukke Vaaben og gamle Malerier, der vexlede med de alt iforvejen der hængende Portræter af Slægtens Mænd og Kvinder.

Ligeoverfor hvor han sad, strejfede Maanelyset hans eget og hans Hustrus i Legemsstørrelse malede Portrætter, og hans Øjne mødtes med det faste alvorlige Blik fra sine egne malede Øjne, thi disse saa' paa Beskueren, hvilket derimod ikke var Tilfældet med det andet Portræts. Og disse store bestemte Øjne generede ham, de syntes at tale et Sprog til ham, han ikke kunde forstaa, eller rettere sagt, ikke var istand til at forklare. Det var aldrig før faldet ham ind, men han vilde have givet meget til, om han ubemærket kunde have hørt, hvad Dom Mennesker fældede om det Udtryk, Maleren havde fængslet paa Lærredet.

Pludselig faldt den Tanke ham ind: Hvis jeg imorgen Aften laa død herinde, hvad vilde saa ske? formodentligt slet intet; man vilde lade mig i Ro, ikke en Sjæl af mine egne vilde komme og se til mig i den øde Sal, hvor alt



vilde være baaren ud og flyttet afveien, undtagen de Afdødes og min efterlevende Hustrus Portrætter.

«Dumt Tøieri!» mumlede han, sprang op, og gik hen og aabnede et Vindue og saa op til den i al sin natlige Pragt smykkede Himmel, hvor Stjerne lyste ved Stjerne.

Ved Dag og ved Nat er Naturen altid som et Spejl, hvori vi kunne se Guds Aasyn i al sin ufordunklede Skjønhed, og Tanke knyttede sig ogsaa til Tanke, alt som han vedblev at betragte denne krystalklare Uendelighed, der har et Udseende, som kjendte den til intet Andet, end til sin egen lysende Tilværelse.

Udenfor i Haven var tyst og stille, en svag Raslen af Lindens Blade, der mindede om Længselens hørlige Suk, aandede ham saa betagende imøde fra Naturens natlige Mysterier, at, hvad der bevægede sig i hans Sjæls Inderste, søgte han i dette Øieblik uvilkaarligt at bortforklare igjennem sit eget tavse, men brændende Spørgsmaal, om den indbildte og den virkelige Kjærligheds jordiske og sandselige Lykke dog ikke altid staar i Modstrid med de store Begreber om det guddommelige i Kjærlighedens Princip?

«Es küsst sich so lieblich die Lippen der Zweiten,  
Als kaum sich die Lippen der Ersten geküsst.»

mumlede han og sukkende lænede han sig længere frem, men fo'r pludseligt tilbage.

Hans Øjne vare faldne paa Vinduet ovre i hans Værelse, tiltrukne af en svag Lysning inden for, der i samme Nu tiltog i Styrke og lod alle Gjenstandene i Værelset træde skarpt frem og ikke mindst hans Hustru, som stod midt paa Gulvet med et Lys i Haanden. Hendes lange, blonde Haar faldt i løse Fletninger ned over hendes hvide Dragt, men han fik ikke hendes Ansigt at se, thi idet samme foer han tilbage under det pludselige Indtryk af, at hun ogsaa kunde faa Øje paa ham. Alt blev igjen fuldstændigt mørkt, og da han paany bøjede sig frem for at se, var der intet at opdage, og han kunde gjerne have antaget det Hele for et Billede af hans Fantasi. Men saadanne var hans Tanker ikke, han følte sig snarere ydmyget, her kunde han ikke bortraisonere sin egen uoverlagte, hensynsløse, maaske endog brutale Handling at gaa sin Vej og ganske overlade hende med sin lidenskabelige, herskesyge Charakter til Kvaler, der afgjort maatte fremkalde Tanker og Forestillinger, som vilde og maatte ende med, at gjøre baade hende og ham ulykkelige.

Sagte lukkede han Vinduet og blev staaende uden at vide, hvad han egentligt vilde foretage sig, men da han traadte frem og gik ud paa Gulvet, stod der en Skikkelse tæt ved

Væggen ligeoverfor, hvis Omrids han ikke kunde skjælné paa Grund af det der herskende Mørke. Varsler og Gjengangere vare efter Fortællinger langt fra ubekjendte her paa Herregaarden, men han havde aldrig hverken som Dreng eller Mand gjort personligt Bekjendtskab med Noget, han med Rette kunde betegne, som hørende hjemme i det Overnaturliges Verden. Hans Overraskelse var derfor lige saa stor, som hans Nysgjerrighed, og han glemte alt, hvad der indtil nu havde optaget ham, og at tæt ved, hvor Skikkelsen stod, var en skjult Dør bag Gobelinstapetet, som førte ind til en smal men sjeldent benyttet Vindeltrappe, der endte i nederste Stokværk og derfra atter gik opad og mundede ud i et af de fortiden af hans Broder og Hustru beboede Værelser.

Med Blikket stift fæstet paa Skikkelsen gik han rolig hen til Bordet, hvor Armstagen stod, men Skikkelsen gled samtidigt ogsaa fremad, idet den omhyggeligt undgik at komme til at støde imod, hvad der stod den ivejen. Ligesom han strøg en Svovlstik og fik det ene Lys tændt stod ogsaa Skikkelsen lige overfor, kun adskilt fra ham ved Bordet, men den bøjede sig idet samme fremad og pustede Lyset ud. Uvilkaarligt foer han uden om Bordet, og hen imod den, da en kvindelig ham velbekjendt Stemme sagde: «Fritz! det er mig.»

«Caroline!» udbrød han næsten aandeløs, «er det Dig, der agerer Spøgelse?» og han trak hende hen imod et af de maanebeskinnede Vinduer og saa' nysgjerrigt paa hende.

«Jeg tror det næsten!» svarede hun med sit sædvanlige Anstrøg af Ironi, og lod Snippen af Tørklædet falde, som hun havde trukket op over Hovedet.

»Jeg har ikke hørt eller set dig komme.»

«Nej, det mærkede jeg nok, og hvad mig angaaer, da var jeg lige ifærd med selv at blive bange, da Du pludseligt og lydløst viste Dig staaende i Maanelyset. Jeg beder Dig derfor, skynd Dig! tænd Lyset igjen, jeg holder dog ikke af at agere Spøgelse længere», vedblev hun med en let Skjælven i Stemmen og lod sig falde ned i en Stol.

Idet Lysskjæret faldt paa hendes ualmindeligt blege Ansigt og smukke Øjne, saa han, at hun holdt dem fast hæftede paa ham, med et forunderligt kjærligt og ømt, men dog noget overmodigt Blik. Om hun idet samme havde forvandlet sig for ham og virkelig var bleven et Spøgelse, vilde han ikke være bleven mere forskrækket end nu, og han følte, hvorledes Blodet strømmede voldsomt baade til Hoved og Hjerte, idet han hurtigt slog Øjnene ned, og spurgte med dæmpet Stemme.

«Hvor er Carl?»

«Min Gud!» udbrød hun og sprang op, «jeg glemmer ganske Anledningen til mit Komme. Bliv ikke bange, men Carl er ovre hos Emma og Knud. Stille, vær rolig,» tilføjede hun; «der er intet ivejen med Drengen, han havde sovet for hårdt og var pludseligt vaagnet op i Skræk saaledes, forklarede Lars mig Sagen.»

Baron Fritz trak Øjenbrynnene sammen og saa meget alvorlig ud. «Kom lad os heller gaa over til ham,» sagde han og bed sig i Læben.

Hun havde imidlertid rejst sig og lagt sin Haand paa hans Arm, og idet hun saa ham ind i Ansigtet med et deeltagende og kjærligt Smil sagde hun. «Hør dog først, hvad jeg har at sige Dig, Fritz. Jeg kjender Din Vane, at gaa her over silde om Aftenen, og da jeg før hørte Døren derhenne blive aabnet og ikke senere lukket, tænkte jeg strax, at det var Dig.» Hun standsede og lod til at betænke sig.

«Naa, og hvad saa?» spurgte han nølende.

«Ja! seer Du,» vedblev hun usikkert,» da gamle Lars kom for at skulle forhøre fra Emma, om Du var gaaet over til Carl, tav jeg, med hvad jeg vidste, og da han kom igjen og skulde hilse fra hende, og bede mig komme, og han tilmed klagede sin Nød over, at Du var gaaet Din Vej — ja! — saa tav jeg ogsaa, men bad

Carl om at gaa til Emma i mit Sted, idet jeg undskyldte mig for ham med min Mangel paa Overensstemmelse med hende.»

«Det forstaar jeg ikke,» bemærkede han med et Anstrøg af Utaalmodighed, naar Du vidste, hvor jeg var, havde det jo været meget lettere at sende Lars herind.»

Hun lo, men der var noget tvungent i denne Latter.

«Jeg mærker nok, jeg kommer til at skrifte ærligt for Dig, enten Du saa synes om det eller ej,» svarede hun og lænede sig imod Bordet, idet hun legede med Fryndserne paa sit Schawl, uden at se paa ham. Pludseligt slog hun Øjnene op og saa stift og alvorligt paa ham. Jeg vidste, som sagt, at Du var her,» vedblev hun nu paa sin sædvanlige fri og utvungne Maade, men jeg tav første Gang, fordi jeg finder det latterligt, at Du altid er under Opsigt, anden Gang fordi Carl irriterede mig med nogle Bemærkninger, og tredje Gang da jeg bad Carl gaa, var Grunden den,» tilføjede hun, medens et fint og kløgtigt Smil spillede om hendes Læber, «at jeg ønskede at afværge en Uret mod en tredje, forsvarsløs og fraværende Person, hvis Navn, efter hvad jeg har lagt Mærke til, er nok til at sætte Gemytterne i Bevægelse.»

«Caroline!» sagde han inderligt, idet han

greb hendes Haand, «Du er meget klog, men Du er ogsaa saare god og kjærlig!»

«Det mener jeg med,» svarede hun smilende og trak sin Haand til sig, men han saa', at hun havde Taarer i Øjnene.

«Er Du ogsaa ganske vis paa, at Knud ikke er syg?» spurgte han endnu med en vis Uro.

«Ganske vis; troer Du ellers jeg havde moret mig med at puste Lyset ud?»

«Jeg begriber ikke, at jeg ikke hørte Dig komme.»

«Meget forklarligt, thi jeg kom herind ad Løngangen.»

«Du? men hvad skulde det betyde?» udbrød han overrasket, «hvilket Indfald! hvorfor kom Du ikke ad den sædvanlige Vej? og hvad ligner Sligt paa denne Tid af Døgnet?»

Der var noget næsten pigeagtigt, undseligt i Maaden, hvorpaa hun stod og drejede paa sin Forlovelsesring, medens hun leende svarede:

«Du gjæster Riddersalen om Natten, jeg gjæster den ikke saa sjældent tidligt paa Morgenstunden. Jeg elsker denne prægtige gamle Sal, lige saa højt som Du, alle disse Kunstskatte, disse Fortidsminder, henrykke mig, og naar Morgensolen falder ind derovre af de to sidste Vinduer, saa kjender jeg intet Sted paa Jorden, hvor jeg hellere opholder mig end her.»

Han smilede og fulgte Retningen af hendes Blik. «Men,» sagde han langsomt, «det er alligevel intet Svar Du giver mig paa, hvad jeg spurgte om.»

«Nu vel da, hvorledes skal jeg forklare mig uden at snakke sort?» svarede hun og lo, «men ligemeget! . . . ser Du, jeg vilde dog engang værne om mit eget Ideal? forstaar Du? . . . om mit Begreb om Forholdet mellem Hustru og Mand — og jeg vilde saa gjerne, at Du skulde vise Dig for Emma, som en lille, eller om Du hellere vil, en stor Overraskelse. Du kjender jo Din Holberg, og husker vel nok, hvad han siger om os Kvinder? Dette fiffigt Kjøen, som han kalder os?»

«Ja — men . . .»

«Seer Du, jeg gik igjennem Løngangen, fordi jeg vilde have det jesuitiske Kneb i Baghaanden, at kunne forsikre, at jeg ikke havde aabnet vor Dør, siden Carl gik ud af den, altsaa ikke havde talt med Dig, endskjøndt jeg kjendte Dit Skjul, thi som saadant betragter jeg nu Dit Ophold herinde paa denne Tid.

Han havde taget Bogen i Haanden og stod og legede med den, imedens hun talte. Da hun tav, lagde han den atter fra sig og sagde: «Nu forstaar jeg Dig, jeg antager altsaa, at Du vilde forhindre, at jeg eller Du kom til at møde Carl naar han kom tilbage?»



«Ja omtrent, naturligvis skal det være ham, der fortæller, hvor han har været, naar Du spørger derom, forstaar Du. Men skynd Dig nu at gaa Din Vej, thi ellers faaer jeg ikke den rette Fornøjelse af min natlige Spadseren op og ned ad Vindeltrappen.»

«Jeg adlyder, saasnart jeg først har hjulpen Dig ned ad Trappen.»

«Hjulpen mig?» udbrød hun og lo, «hvor alle I Mænd dog ligne hverandre, I ere saa ganske et Folkefærd for Jer selv. Gaa Du blot, jeg skal nok sørge for mig selv.»

Hun trak en lille Voxstabel og Svovlstikker frem og viste ham, medens hun talte: «Den tænder jeg, naar jeg først er inde i Gangen,» sagde hun. «I Mørke ere som bekjendt alle Katte graa, og derfor er det nødvendigt at have sit Lys med, naar man færdes saa silde omkring og ikke kan tillade, at man selv ansees for at være en Mis, der agter sig til en Concert paa Tagene.»

Hun rakte ham sin Haand, som han holdt fast, maaske lidt længere, end strengt nødvendigt, inden han bøjede sig ned og kyssede den.

«Saa god Nat da!» sagde han og samtidigt med hende skyndte ogsaa han sig bort.

Han var heller ikke kommen længere end halvvejs, førend han allerede mødte Jægermesteren, der kom tilbage fra den natlige Visit

i en meget søvnig Tilstand. Hans Forbauselse ved at staa Ansigt til Ansigt med den savnede og bortblevne Ægtemand og erfare, hvor han kom fra, var saa grundkomisk, at da Baron Fritz lo ham lige op i Øjnene, brast ogsaa han i en ustandselig Latter.

«Oprigtigt talt,» udbrød han, «jeg troede dog at forstaa mig ganske godt paa Fruentimmerne, men paa Din Hustru forstaar jeg mig ikke, og derfor maa Du endeligt ikke blive vred, naar jeg beder Dig være forsigtig.»

«Være forsigtig!» gjentog Baron Frits haanligt, «hvad mener Du dermed? jeg gjør jo ingen Ting; jeg skal altsaa være forsigtig hvormed? nej, sig Du mig hellere, hvor Du kommer fra paa denne Tid af Natten?»

«Herre Gud!» svarede han, «Emma lod mig kalde, da hun var saa urolig for Knud, og Du ikke nogensteds at finde, men da jeg kom, indrømmede hun mig, at han intet fejlede, derimod vedblev hun at paastaa, at han havde været meget daarlig.»

«Tak Carl, fordi Du gik over til hende, men det gjør mig kun ondt, at Du er bleven vækket; jeg skal sørge for at det ikke skeer oftere.»

Tal Du saa lidt som muligt med Emma om, hvad der er passeret inden Dit Komme, hvis Du vil lyde mit Raad. Men det vil inter-

essere Caroline at høre, hvor Du har været, thi oprigtig talt, saa troer jeg, hun mente, Du var vistnok gaaet Dig en Tour i Maaneskinnet. God Nat.»

Baron Fritz gik lige ind i sin Søns Værelse. Drengen laa nu og sov trygt, og han fandt sin Husru siddende uden for hans Sengs paa en lav Skammel og med Hovedet hvilende paa Sengekanten. Han trøede først, at hun ogsaa sov, og, hvor irriteret han end var, blev han rørt ved at se hende sidde der, thi der var noget saa resigneret i hendes Stilling, at han følte Medlidenhed med hende og bøjede sig ned og lagde blidt sin Haand paa hendes Skulder.

«Emma!» sagde han hviskende, «gaa nu ind og læg Dig.»

Hun foer op og saa stift paa ham med et koldt haardt Udtryk i sine Øjne.

»Det behøves ikke, jeg har sendt Lars og Pigen tilro, og en maa blive hernede, svarede hun sagte. Hun studsede aabenbart, da hun medens hun talte, opdagede, at han stod med en Bog og Armstagen med de slukkede Lys i Haanden.

«Jeg mødte Carl,» vedblev han uden at lade sig bringe ud af Fatning, «og han fortalte mig, at Du havde ladet Caroline og ham vække, fordi Du troede Knud var syg.»

Det var han.

«Vist ikke; Du ved jo meget godt, hvad der fejlede ham, det er jo ikke første Gang at saadant er hændet.»

Du har jo ikke set ham, saa Du kan ikke bedømme hans Tilstand iaftes. Jeg sendte først Lars over til Dig for at bede Dig komme strax, men han kom tilbage med uforrettet Sag, saa gik jeg selv, men Du var ikke i Dine Værelser.

«Nej det ved jeg nok. Det er dette lille Ord «strax» som Du holder saa meget af, der altid gjør Ulykker og volder Krænkelser. Jeg var gaaet over i Riddersalen.»

«Du?» — det lod ikke til, at hans Bemærkning om «strax» havde gjort noget Indtryk, thi hun kastede sig pludseligt om hans Hals. «Fritz!» var alt, hvad hun hviskende sagde, idet hun klyngede sig til ham og lagde sit Hoved paa hans Skulder.

«Tys! nu vækker Du ham. Hvorfor tager Du saadan paaveje? se dog at fatte Dig lidt,» sagde han og kastede Hovedet tilbage og gjorde samtidigt en Bevægelse, som om han vilde skyde hende fra sig. I dette Øjeblik lignede han sit Portrait ovre i Riddersalen, men herpaa tænkte han ikke, derimod slog Udtrykket i hans Hustrus Blik og Holdning ham. I Reglen havde han ikke megen Respekt for hendes oftest dramatiserede Følelsesudbrud, men der var noget saa forpint og usikkert i hendes Ansigt og i den

famlende Maade, hvorpaa hun vendte sig bort fra ham og søgte at trække Tæppet bedre sammen om den sovende Dreng, at det baade overraskede, forvirrede og næsten kuede ham. Han satte sig ned og dækkede sine Øjne med sin Haand, uvis med sig selv, hvad det næste skulde være, han maatte og burde sige hende, men saa talte hun først.

«Vil Du maaske blive her? eller troer Du maaske ikke, det er nødvendigt?»

«Det kan jeg jo gjerne,» sagde han langsomt, men uden at forandre Stilling.

Hun gjorde et Skridt fremad, og det saa ud, som om hun vilde falde paa Knæ foran ham, men han lod, som om han ikke saa' det, rejste sig med et Suk og gik bort fra hende.

Gaa Du nu til Ro, gør, som jeg siger, prøv paa at falde isøvn, Klokkeren gaar til To,» sagde han utaalmodig.

Uden at se hverken til ham eller hen til Sengen, gik hun ham nu forbi, med det gamle, ham saa velbekjendte, kolde og haarde Udtryk i sit Ansigt, medens han gav sig til at gaa frem og tilbage paa det tykke Tæppe, der dæmpede Lyden af hans Fodtrin. Saa slukkede han Lyset, der stod paa Bordet, rullede Persiennen op for Vinduet, og satte sig der med Haanden under Kinden, og prøvede paa at klare Dagens mange vexlende Indtryk. Disse vare saa brogede, at nu,

da han paany kaldte dem frem, maatte han spørge sig selv, hvorfor han i alle disse Aar, ikke en eneste Gang førend i de allersidste Dage havde følt nogen bestemt Trang til at frigjøre sig for Følgerne af den Fordringsfuldhed, han længe havde lagt Mærke til, var Hovedtrækket i hans Hustrues Karakter? hidtil havde han funden sig i alt, føjet sine Følelser, sine Indskydelser, alt hvad der mer eller mindre var det ejendommelige i hans Temperament og Karakter, ind under Formen af det absolut afsluttende, der efter hans Mening laa i det ægteskabelige Forhold, istedetfor at rive sig løs og søge ud i en Verden, der maaske bedre forstod at besvare hans Trang til større Livsnydelse. Nu forekom det ham, at han letsindigt havde knyttet sit Ægteskab uden al anden Garanti for Lykken, end Øjeblikkets Forelskelse og Begjærligheden efter at komme i Besiddelse af den. Hvor tydeligt huskede han ikke alle sine Ungdomsdrømme? de havde alle en bedre, renere Afslutning og med et vis Vemod gjenkaldte han sig sin ideale Begejstring, sit Haab, sin Tro og sin Tillid baade til Mennesker og til sig selv. Men hvem havde ødelagt alt dette? hvem havde visket Farverne imellem hinanden? Ingen uden han selv. Ja! han havde elsket Judithe, det følte han, elsket hende saaledes, at hans Ungdoms rige Drømmeliv med alle sine bly og

anelsesfulde Længsler atter var rundet ham ihu, blot han traf hende en Aftenstund paa sin Vej, skjøndt der laa en Række af Aar mellem før og nu, hvori han saa godt som aldrig havde tænkt paa hende.

Han havde ikke ført sit Liv hverken bedre eller værre, end som mangan anden Mand, det kunde han sige med Bestemthed. Han vidste ogsaa, at de alle, ligesom han selv havde havt deres Periode, hvor den første Kjærlighed skyder op som et friskt og rankt Skud, der siden bliver svagt og sætter forkrøblede Blade og kun sjældent faaer Blomster. Om nogen af disse Mænd fortiden var istand til at sympatisere med ham og hans sjælelige Tilstand, selv om de villigt indrømmede ham dens psykologiske Rigtighed, tvivlede han om, thi i Kjærlighedens Mysterier, træder Individet og den enkelte Personlighed stærkt frem.

Men for ham var det for altfor silde, at han kom til Erkjendelse af, at, da han svigtede sin første opvaagnende Kjærlighedsidé, blev han en gammel Mand. Ikke gammel af Aar og heller ikke gammel i Lidenskab eller sjælelige Erfaringer, men gammel og sløv af Mangel paa det personlige Mod ligeoverfor sin Fader, der med snild Beregning fik ham sendt bort til Paris, denne bedaarende men ogsaa frivole Mod-sætning til hans hjemlige Forhold, hvor Respekten

for den faderlige Myndighed var et fastslaaet Princip.

Men- hvad enten det er Sorg eller Glæde, der hersker i vort Sind, sætter vore Tanker i Bevægelse og fremkalder den evige Kamp imellem vort jordiske Naturvæsen og den højere aandelige Del af vort Sjæleliv, der kommer en Tid, hvor den normale Organisme kræver Hvile baade for Legeme og Sjæl, Trætheden overvælder os tilsidst. Lydløst rejste han sig og gik ind i Sovekammeret, hvor han kastede sig halv afklædt paa Sengen og faldt isøvn.

---

Man talte egentlig aldrig ilde om Baronesse Emma, og i Reglen kaldte man hende en ung og meget elskværdig Kone. Hendes sjelden smukke Teint og Farve, hendes rige, blonde Haar, og en vis ejendommelig og indtagende Maade at bevæge Hovedet paa, bevirkede, især da hun aldrig talte meget, at mangen ganske anderledes velbegavet og elskværdig Dame traadte i Skygge, naar hun var tilstede. Ingen af dem, der kjendte hende nøjere, eller som levede dagligt sammen med hende, vilde derimod have været ganske af samme Mening, dertil bleve de for hyppigt Vidne til hendes Lunefuldhed og Mangel paa Selvkritik. Den productive Del af



Indbildningskraften, som tager alt, hvad der sker, til egen Indtægt, var hende saa at sige medfødt. Naar denne parrede sig med hendes Selvbehagelighed, fremkom den uheldige Blanding af Jalousi og Fordringsfuldhed, hvis Culminationspunkt bestandigt undgik hendes Mands Opmærksomhed. Herved forlededes han til at tro, at hun med Overlæg stimulerede de Følelsesudbrud, som lidt efter lidt vare blevne ham imod. Heri gjorde han hende heller ikke Uret. Men samtidigt glemte han bestandigt, hvor forkjælet hun var, og tillige at hun var altfor heftig til at kunne være taalmodig.

Hvor forvildet f. Ex. Frøken Amandas Phantasi end i sin Art kunde være, og i hvor høj Grad den altid forledede hende til Overdrivelser og Usandhed, var hun dog uden Sammenligning en langt mindre ubehagelig Person at have Sammenstød med. Man studsede over disse, og lo af dem, men man havde aldrig Vanskelighed ved at forstaa, hvad hun indeholdt, og hvorfra det stammede.

Hos Baronesse Emma var Følelserne derimod saa umiddelbare og skiftende, at man lod hende passere forbi, uden at søge Forstaaelse, hverken af hende eller hendes Ideer. Kort sagt, man fandt sig ogsaa i hendes Unoder. Der var et andet for Baronesse Emmas Umiddelbarhed ganske betegnende Træk, at hendes Velbefindende ikke

blev bragt ud af Ligevægt af Mangel paa Søvn, hvor mange Scener hun endda opførte, eller hvor meget hun end ophidsede sig selv. I den Retning havde hun et fuldstændigt barnligt Gemyt. Naar hun vilde sove, faldt hun strax isøvn, og vaagnede altid med en vis Tilbøjelighed til mere Søvn, saa at hun af lutter Ladhed altid var sidste Mand paa Pletten om Morgenens, enten Huset var fuldt af Fremmede eller ej. Men i de sidste Dage, hvor Judithes Navn, hendes Tilværelse og hendes Forhold paa en næsten uforstaaelig Maade havde faaet Indpas inden for Herregaardens Mure og blev drøftet baade af Herskab og Tjenerskab, hvorved hun i den Grad havde faaet sin Antipathi imod hende skjærpet, at den stod lige paa Grændsen af en Mistanke, som hun kun manglede Mod til at formulere med rene Ord, — var den blide og rolige Søvn bleven hende om ikke utro, saa dog langt mindre imødekommende. Da hun derfor vaagnede henad Morgenstunden, kunde hun ikke falde isøvn paany. Hun hørte Svalerne udenfor Vinduerne begynde at røre sig, og hun lagde Mærke til, at Morgensolen prøvede paa at smutte ind igjennem Persienerne, men desuagtet vedbleve hendes Tanker uafbrudt at omkredse de sidste Dages Begivenheder og tilsidst klarede der sig det bestemte Spørgsmaal ud af Erindringer om Gaarsdagen og især om

Nattens pinlige Hændelser, hvorledes hun skulde bære sig ad, og hvad hun skulde foretage sig.

Hun satte sig overende, skjulte Ansigtet i sine Hænder, og gav sig til at tænke, thi at der skulde og maatte ske noget og at dette «Noget», helst maatte være saa iøjnefaldende som muligt fra hendes Side, var ifølge hendes Mening om Livet og Vane at leve det paa, den eneste fornuftige Maade, hvorved Forholdene kunde tvinges tilbage i deres gamle Form, og forhindre, at man for Eftertiden bestandigt glemte eller oversaa hende, fordi der existerede et Væsen, der hed Judithe Lünd.

Men hvori skulde saa dette «Noget» bestaa? Det var hende umuligt at finde paa; erklære sig for at være syg og blive liggende tilsengs? nej! det vilde hun ikke være istand til at gennemføre; det vilde snart blive opdaget, at hun intet fejlede. Pludseligt dukkede Mindet om de klare, alvorlige Øjne og det skarpe bestemte Blik op for hendes Fantasi og vakte en anden Slags Uro i hendes Sind, en hidtil ubekjendt Angst for atter at møde disse Øjne, dette Blik fra igaar og inat.

Hun skyndte sig derfor at staa op og gik ind i sit Paaklædningsværelse, hvor hun for første Gang i sit Liv endte sit Morgentoilette uden fremmed Hjælp. Da hun var færdig, saa' hun til sin Overraskelse, at Klokken endnu ikke var sex.

Lydløst gik hun over til sine Smaapiger. Bonnen var staaet op og gaaet sin Vej, men de

laa i dyb Søvn. Hun stod længe og kjæmpede med sin Lyst til at bøje sig ned og kysse dem, men hun lod det værre. Alt som hun betragtede dem, fik hendes Tankegang mærkeligt en bedre og naturligere Retning end den, hendes Egenkjærlighed undertiden ogsaa fik bragt ind imellem Børnene og hende.

Hun listede sig ind til sin Søn; han slog Øjnene op og smilte halvt i Søvn til hende.

Hun rullede varsomt Persiennen ned. Armstagen stod paa Bordet, og Bogen, som laa ved Siden af den, havde Baron Fritz ogsaa glemt.

Hun tog den i Haanden, det var Zola's «Nanna». Ja saa! den læste han altsaa. Havde hun ikke hørt Jægermesterinden sige, at det var slige Bøger, der var som en evig rislende Kilde til Kvindens Nedværdigelse, huslig Elendighed og personlige Lidelser? Hun aabnede den og gav sig til at læse paa maa og faa, men alt, som hun læste, foer Blodet hende op i Kinderne, endog op paa Panden. Tilsidst satte hun sig ned og slugte formelig Indholdet, samtidigt plaget af en nervøs Frygt for, at Nogen skulde komme og se hende saaledes beskjæftiget. Men hun kunde heller ikke lade være med at læse, endskjøndt hun for hver Side, hun bladede om, følte det nedværdigende i at læse et saadant Arbejde, der benytter sig af Fantasiens Leg, for saa grundigt som muligt at fremstille for den

moderne saakaldte dannede Verden alle de op-  
rørende og sig mod Christendommen fuldstæn-  
digt fjendtligt stillende Forhold, som skildres  
med en dramatisk og saare bred Anskuelighed.  
Hun forstod imidlertid snart, at denne Forfatter  
er undskyldt, naar han skildrer hele Naturlivet i  
Menneskene med Følelser og Lidenskaber, Ondt  
og Godt, saaledes som han gjør det, fordi han  
selv er i Vilderede med alle sine egne subjective  
Forestillinger ligeoverfor det af Kirken objectivt  
Givne, og derfor ude af Stand til at fremstille  
andet end den forargeligste Blasphemie. Hendes  
naturlige religiøse Sands, som stadigt opponerede,  
indgav hende den pludselige Tanke, om der i  
Spørgsmaalet om Kvindens Emancipation — hvis  
Drøftelse ogsaa havde hørt til en af Plagerne i  
de sidste Dage — muligen ikke skulde ligge et  
Vaaben skjult, som vilde være brugbart i det  
kirkelige og religiøse Livs Tjeneste? — og hun  
sagde til sig selv med en hende ellers fremmed  
Tankeklarhed, at, hvis det var tænkeligt, saa  
maatte Kvinden fremfor alt, vel vogte sig for,  
at begaa al for store og alvorlige Daarskaber  
og Inkonsekventser paa dette Omraade, men  
sørge for at gaa fremad imod Maalet med Ro  
og Værdighed, saaledes at man ikke fik Lej-  
lighed til at beskylde det saakaldte «svage Kjøøn»  
for Mangel paa Bevidsthed. Men hvem var det  
dog — maaske Doctor Mödner, — hun havde

hørt udtale, at Kvinde-Emancipationen ikke var nogen Idealisme, grundlagt paa Aarhundredernes Ærværdighed og den historiske Magts Betydning, men kun et af Katholicismen eller Atheismen opfundet Sprængstof. Dog ligegyldigt hvem det var, der havde sagt dette.

Hun lagde pludseligt Bogen tilbage paa Bordet, og lænede sig imod Stolen med Armene foldede over Brystet, saaledes som hendes Vane var, og gav sig til at tænke videre og det paa en Maade, som aldrig forhen. Denne brutale Raahed, denne Egoisme i Nutidens Skildringer af Kvinden, og som Amanda, f. Ex. læste med en saadan Alvor, at hun gik fra Sands og Samling, endskjøndt hun forlængst havde traadt sine Børnesko, harmede hende i den Grad, at det var, som om der udspandt sig et perspektivisk Landskab, hvori det Onde og det Gode, det Uskjønne og det Skjønne i Tilværelsen presenterede sig for hendes Fantasi med en slaaende Colorit.

Denne smudsige Skildring af Kvindens aandelige Indhold, denne Udmaling af hendes ydre Personlighed, der indtil de mindste Details forelægges med anatomisk Nøjagtighed, hvad tyder det paa? Fremgang eller Tilbagegang? er dette at søge hos Manden eller hos Kvinden? hvem tør vove at benægte, at Forholdet imellem Mand og Kvinde ubetinget bør og skal være Ligeberettigelse i alle menneskelig skjønne og rene Forhold? hvem

har da givet Manden Ret til ligefrem at afklæde Kvinden? presentere hende baade i sin aandelige og legemlige Skjønhed? og for at dække sig selv og sine Udskejelser fremstille Antikken og fortælle, at Venus altid har været Verdens skjønneste og mest beundrende Kvinde. Men gives der da ikke Mødre, Søstre og Døttre mere? ere alle Kvinder blevne en Vare, en Gjenstand, om hvilke man ikke mere forhandler inden fire Vægge, men som falbydes offentlig? — Hvad vilde dog Manden sige, om Kvinderne toge sig samme Frihed ligeoverfor dem? toge sig for at vise, hvor ussel, lav, hjerteløs og fræk ogsaa han kan være?

I sin Harme sprang hun op og gav sig til at gaa frem og tilbage, med saa lette Fjed som muligt, endskjøndt hun vidste, at Tæppet dæmpede Lyden. Indtil nu havde hun været en taus, men gnaven og irriteret, Tilhørerinde ved Samtalerne om Kvindens Stilling og Betydning i Samfundet, men nu var Omslaget kommet. Hendes urolige og bydende Natur, hendes For-kjærlighed for Ordet «strax», der var hende egen, meldte sig ogsaa. Hun ønskede blot, at Klokken var saa mange, at Mr. Pitts vilde vise sig, for at hun kunde komme til at tale med ham, hvem hun betragtede som den interessanteste af sine Gjæster, om dette Emancipationsspørgsmaal, som han var en saa varm Forfægter af. Men vilde

han indrømme den Tanke, der som et Lynglimt foer igjennem hendes Sjæl, at der dog er en Grændse for Alt, og at det nok kunde have sin Rigtighed, at Manden, navnlig i sit sædelige Forhold lige overfor Kvinden, allerede har overskredet Grændsen for det Tilladelige.

I fysisk Kraft har Naturen ikke stillet Kvinden lige med Manden, men i den sjælelige Livskraft, i den aandelige Grundbetingelse der ligger Eenheden imellem Mand og Kvinde. Kvindens Lov er Sædernes Renhed, men Mandens Lov er Respekten for denne Lovs Overholdelse.

Det er ikke Lidenskaben, ikke den vilde Naturkraft, som lærer Menneskeslægten Kjærligheden til det Gode, det Sande og det Skjønne, men det er Menneskesjælens aandelige Trang til at fuldkommengjøre og udvide sig i Lyset, hvor dette saa glimter frem, der altid vækker Begrebet om Betydningen af Sædelighedsforholdet i den jordiske Tilværelse. Hun kom pludseligt til at tænke paa sin Barndom, sit Hjem, sine Forældre, og Taarerne trillede hende ubevidst ned ad Kinderne ved disse Minder, der talte saa blidt og ømt til hende, der sad her, som en fremmed Gjæst i sin egen Tilværelse. Hun huskede, hvorledes hendes Fader havde talt med hende, da han laa paa sit Dødsleje, om Fortidens store Aander, disse afdøde Sjæle, som han kaldte for sine Venner, og som han glædede sig til snart at



skulle mødes med, og endnu lyste den samme Sol, der skinnede for Homer, Perikles og Sokrates. Hun erindrede, hvorledes han engang havde fortalt hende, at, selv da græsk Kultur stod paa sit højeste Trin, var et af dens karakteristiske Træk dens Modtagelighed saavel for den aandelige som for den legemlige Skjønhed, men Tanken, der kom tillive og blev uddannet igjennem Naturen, formede ogsaa Begrebet om en Gud, hvis Egenskaber var Alvidenhed, Allestedsnærværelse, Hellighed, Godhed og Retfærdighed, medens samtidigt Følelsen og Smagen erkjendte, at et saadant Væsen kun kunde tilbedes og forstaaes af et rent Hjerte, kun vurderes af den ubesmittede Dyd. — Ja! hun havde elsket denne Fader, der allerede var en gammel Mand, da hun blev født, og hvilken øm og kjærlig Bedstefader vilde han ikke have været for sine Børnebørn? Hun tog atter Bogen til sig med en Følelse af Harm og Vrede imod ham, der havde ladet den blive liggende herinde i sin Søns Værelse.

Om det var Taarerne, der havde bragt hendes Sind i større Ligevægt, eller den uklare Formening om, at hun ved at bemægtige sig denne Bog havde fundet dette «Noget», som hun meente, der var nødvendigt for at give hende den Overvægt, hun troede paa, men som desværre havde den Egenskab, at, naar og hvor

man ledte om den, fandt man aldrig noget Spor, der tydede paa, at den existerede, var ikke let at sige, men da hun gik ud af Værelset, havde hendes Ansigt faaet et lysere, mere tænkende og selvbevidst Udtryk end før.

Hun mødte Ingen paa sin Vej. Da hun traadte ind i Havestuen, havde hun nær skræmt Livet af en af Stuepigerne, der havde gjort sig det bekvemt og sad og læste i den af Amanda iaftes glemte Roman. Hun blev saa forvirret og forskrækket ved denne pludselige Indtrædelse, at hun glemte at rejse sig, men blev siddende og stirrede paa hende med aaben Mund og blege Kinder, endskjøndt hun maatte tro, at den naadige Frue ikke saa hende, da hun gik hende ligegyldigt forbi.

Pigens Forvirring gjorde et højst besynderligt Indtryk paa hende, det ansporede hende til at gaa videre og dog engang se, hvorledes hendes Hjem saa ud paa denne Tid af Døgnet.

Hun gik fra Værelse til Værelse og fandt Alting i Orden — kun Tjenerskabet var som sunken i Jorden — men nede fra Kjælderetagen, hvor Økonomien var, hørte hun Stemmer og Støj stige op, og hun vakte ved sin Nærværelse der en saadan Forundring imellem dem Alle, at hun helst vilde være gaaet sin Vej. Ingen havde forhen seet den «Naadige Frue» i Kjøkkenet, altfald var det saalænge siden, at man ganske

havde glemt det. Ingen vovede at tiltale hende, endskjøndt Alle saa' ud til at være beskjæftigede paa lovlig Maade.

Her havde hun i Virkeligheden opnaaet at foretage sig dette «Noget», som hun holdt saa meget af, men just derfor maatte «Noget» ogsaa sættes i Scene, og da hendes Kammerpige idet samme kom løbende og udtalte sin Beklagelse over «Naadig Fruens» forstyrrede Morgensøvn, som hun mente havde sin Grund i Forskrækkelsen over Ildebranden igaar, greb hun rask denne Forklaring, og gav Ordre til, at der snarest muligt skulde siges til dem af de Brandlidte, som vare i størst Nød, at de kunde henvende sig til hende om Hjælp.

Hun nedlod sig endogsaa til at høre paa en vidtløftig Forklaring af Husholdersken om forskellige Familieforhold i Landsbyen, medens Tjeneren og Pigerne stode i ærbødig Afstand og hørte paa den efterfølgende lange Drøftelse af, hvad der var det bedste at gjøre for «de stakkels Mennesker». Endeligt bleve de enige. Men da hun gik sin Vej, anede hun ikke, at hun dernede efterlod en heel Skare, hvis Bedømmelse af hende var lige saa fiffig som korrekt, og gik ud paa, at Hensigten med dette tidlige Besøg vist havde været at komme Baronesse Julies velbekjendte Godgjørenhed og kjærlige Omsorg for Godsets Beboere i Forkjøbet.

Hun fik hurtig sin The drukket, da der Ingen kom og gjorde hende Selskab, og gik ind i Havestuen. Fra den aabentstaaende Veranda viftede den friske Morgenluft hende imøde og lokkede hende til at gaa ud i Haven. Dugdraaberne paa Græsplainerne glimrede i Sollyset og koketterede med Himlen, der hvælvede sig i det skjønneste Blaa; hun vedblev at gaa nedad imod Søen og nød den rene Luft i lange Drag; den strøg blidt hendes Kinder, der rødmede under dens Kys.

Af og til standsede hun og stirrede overrasket ind imellem Træerne. Hun troede at kjende hver Plet og dens Ejendommelighed, men Alt havde idag et andet Præg. Inde imellem Træerne syntes der at være smaa, hemmelige Skjul, en lille Verden for sig selv, hvor Solen endnu ikke var naaet ind, og hvor Morgenduggen, der laa hen over Blomster, Græs og Smaabuske, saa' ud, som om den havde kantet Nattens tætte Slør og kun ventede med at forsvinde, saasnart at den ogsaa mødtes med et Glimt fra Verdensrummets blændende Stjerne, som forlængst havde kjærtegnat de store, mægtige Træers løvkrandsede Top.

Hun kom forbi en Lavning, hvor hun saa' to Koner, der gik og rev; det saa' ud, som om de vadede i Vand.

«Er det Taage, og hvorfra kommer den?» spurgte hun.

«Fra Jorden,» svarede den ene Kone; de kjendte hende aabenbart ikke og vedblev at rive.

«Plejer den altid at lægge sig saaledes hen over Græsset, der er næsten en halv Alen højt?»

«Har I da aldrig set det før?» spurgte den anden Kone, der stod og lænede sig paa sin Rive.

«Taage? vist saa! Men denne ser jo ud, naar man ser nøjere til, som om den bestod af fine usynlige Traade.»

«Ja!» svarede den første, idet hun plukkede et Skræppeblad og rakte hende. «Deri har I Ret, som I seer. Det er alt dette Utøj, der om Natten, medens Menneskene sove, har saa travlt med at være flittige og arbejde.»

«Utøj?»

«Jeg mener Edderkopperne, men det er ogsaa fejl, jeg siger, for Utøj gjør Fortred, det gjør disse Dyr ikke.»

«Hvad Gavn gjøre de da?»

«Hvor veed jeg det. Ormene grave og kravle i Jorden, de skulle ogsaa leve —»

«Vorherre skulde hellere tænke paa os fattige Folk,» faldt den anden Kone hende i Ordet.

«Fy skam Dig, Sidse. Jeg skal sige Dem,» vedblev den Første, «hun er saa underlig idag,

fordi det brændte for hende igaar, og hun er en fattig Stakkell, der sidder Enke med fire Børn. Ellers plejer hun at vide god Besked med, at Vorherre mener det godt med os Alle, men Lynild og Torden tror hun ikke, at han kan have noget med at gjøre, saadan som den kan tage paavej.»

«Stakkels Kone!» sagde Baronesse Emma. «Men,» vedblev hun, «er det ikke snarere fordi den lille Edderkop har kunnet mærke, Luften blev klam og tung, og for at kunne beskjærme sit endnu spæde Afkom fra at tage Skade deraf, har den været saa flittigt og spundet sit Net for deri at opfange Taagens Vanddraaber?»

«Den lille Edderkop!» gjentog den anden Kone i en ubeskrivelig haanende Tone, «jeg tror, der har været saa mange af dem, at de ikke er til at tælle fra nu af til Dommedag, alt det andet forstaar jeg mig ikke paa.»

«Ikke?» spurgte Baronesse Emma, «heller ikke, at Enhver vaager for sit og sine?»

«Aah — ja, det kan nu være sandt nok, men dette gaar ikke saa nemt for den Fattige som for den Rige. Vi maa være glade, naar vi blot kan hytte os fra den ene Dag til den anden.»

«Tab nu ikke Modet,» vedblev Baronesse Emma. «Hjælpen kommer vel. Gaa op paa Gaarden og spørg efter Baronessen.»

«Efter den unge Baronesse?»

«Nej, den gamle,» svarede hun nedladende, thi hun vidste nok, at hun gik under denne Benævnelse, endskjøndt hun var den yngste.

«Havde det været den anden, saa kunde jeg maaske nok have faaet hende i Tale.»

«Ja, nu kan De jo prøve paa det,» svarede Baronessen kort og skyndte sig bort, men hendes sædvanlige Lyst til at gjøre sig bemærket var i dette Øjeblik ikke videre levende.

---

Søens Spejl laa blankt og stille foran hende; Skov og Himmel spejlede sig deri. Der stod et stort og prægtigt, mere end hundredaarigt, Egetræ, om hvis mægtige Stamme der var anbragt en Bænk. Her satte hun sig og saa' ud over Søen, men hun havde ikke siddet ret længe, førend der nærmede sig lette Skridt paa den anden Side. Den Kommende gik Træet forbi og styrede sin Gang ud paa en smal Landingsbro, der i Nærheden af Træet strakte sig langt ud i Søens paa dette Sted lave Vandstand.

Det var en spinkel, mørkklædt Dame med en rund Straahat; det var Judithe. Baronesse Emmas første Følelse var Harmen, og hun rejste sig for at gaa sin Vej, men den næste var Nysgjerrighed efter at faa dette Væsen nærmere at se i Dagslyset. Først stak hun Underlæben

frem, derefter gled et koldt Smil hen over hendes Ansigt, idet hun hurtigt fik udregnet, at Judithe mindst var 8 Aar ældre end hun selv, og Ungdom spillede efter hendes Overbevisning en ikke ringe Rolle hos Manden. Og dog maatte hun indrømme sig selv, at Judithe ikke saa' gammel ud, trods hendes smalle og blege Kinder. Hendes slanke Figur og smaa Fødder, som just præsenterede sig, da et svagt Vindpust blæste Kjolen tilside, og hendes lette Gang gav hende endog et meget ungdommeligt Udseende.

Hun var en fuldstændig Modsætning til hende selv med sin smukke, anseelige, men store Skikkelse; herpaa faldt det hende imidlertid ikke ind at tænke, lige saa lidt som hun forstod at bedømme de store, mørke Øjne, hvis største Skjønhed laa i det dybe Blik og dets vexlende Udtryk, der, selv naar hun tav, røbede, at hun baade tænkte og følte.

Judithe tog sin Hat af, og med den i Haanden lagde hun sig paa Knæ yderst ude paa Broen og rakte den anden Haand ned i Vandet. Der kom et Smil over hendes Læber, idet hun bøjede Ansigtet saa dybt som muligt og stirrede ned i Vandet, medens hun lod sin Haand glide frem og tilbage igjennem de klare Smaabølger, der lydløse ilede mod Land. Endeligt rejste kun sig, men vædede først sin Pande som for at kjølnen den, og gik saa lang-



somt, idet hun bestandigt saa' sig tilbage og ud over Søen, opad imod Bænken, hvor hun satte sig bagved, hvor Baronessen sad.

Atter kom Nogen gaaende med hurtige, men faste Skridt; det var udentvivel en Mand, der kom. Baronesse Emma kunde ikke se den Kommende, men hun kjendte Gangen, og i et Secund var det, som om hendes Hjerte stod stille; hun hørte desuden Judithe gjøre en Bevægelse som for at forlade sin Plads, fordi den Kommende maatte hende forbi, ifald han vilde ned til Søen.

Baron Fritz — thi ham var det — gik imidlertid hurtig forbi med sænket Hoved uden at lægge Mærke til, at Nogen sad paa Bænken, og videre ned til Søen ud paa Broen, men stod der kun et Øjeblik og vendte saa tilbage.

Baronesse Emma bemærkede, at et halvt overrasket, halvt glad Udtryk foer over hans Ansigt, idet han fordoblede sine Skridt for at indhente Judithe, der var ifærd med at gaa tilbage ad den Vej, hvorfra han var kommen. Det var altsaa intet aftalt Møde imellem dem, hvilket hun yderligere fik bekræftet, da hun hørte Baron Fritz sige: «Stands dog, jeg maa endelig tale med Dem,» og tilføjede: «men hvor kom De fra?»

«Jeg sad der paa Bænken,» svarede Judithe, der nu gik ham imøde og rakte ham Haanden.

«Sad De her paa Bænken, da jeg gik forbi?»

«Ja, jeg gjorde.»

«Det er dog mærkeligt, at jeg ikke saa Dem, skjøndt jeg havde en bestemt Følelse af, at jeg ikke var ene. Hvad kalder man saadanne Fornemmelser? Sympathi, ikke sandt?»

«Det veed jeg ikke, men, ifald det ikke er Antipathi, saa maa det vel være Sympathi,» svarede hun med en utvungen Latter.

«Antipathi?» gjentog han langsomt, «ja, saamænd. Men, endskjøndt jeg ikke holder af at høre dette Ord af Deres Mund, og særligen idag, saa kan jeg alligevel ikke lade denne Lejlighed, til at tale alvorligt med Dem, gaa ubenyttet bort.»

Hun gjorde en samstemmende Bøjning med Hovedet; men hendes Kinder, der havde havt en svag Rødme, bleve atter blege, idet hun fulgte ham, der med en Haandbevægelse havde indbudt hende til at tage Plads paa Bænken, hvor han samtidigt satte sig ved Siden af hende.

«Jeg haaber ikke, at De er vred paa mig? Jeg kan forsikre Dem, at jeg næsten ikke har sovet inat, saa meget har det Spørgsmaal beskjæftiget mig,» sagde han med saa dæmpet og blød Stemme, at Baronesse Emma skjulte sit Ansigt i sine Hænder; det forekom hende, at det hundredaarige gamle Træ havde lige saa

mange kloge Øjne, som det havde Blade, og at disse saa' advarende paa hende, thi al Skabningen sukker tilsammen og er tilsammen i Smerte, men hun vilde ikke forstaa dette stumme Sprog. Hun vilde just høre det, som blev talt af levende Tunger, hvor skulde hun ellers faa sin Kundskab fra?

«Nej,» svarede Judithe, og hendes Stemme lød mild, men usikker, «jeg er tvertimod Dem saa megen Tak skyldig, Hr. Baron, at jeg ikke ved, hvorledes jeg skal udtale den.»

«Og dog er jeg bange for, at De ikke mener, hvad De siger, og at De heller ikke kan mene det.»

»Hvorfor ikke? Jeg baade føler og mener, hvad jeg siger,» svarede hun bestemt, «og jeg takker Dem af Hjertet for Brevet, som Deres Søn bragte mig.»

«De tillader altsaa, at jeg herefter betragter mig som Deres naturlige Værge og Beskytter?»

«Nej!» svarede hun leende, «det gjør jeg rigtignok ikke.»

Judithe! Jeg ved, at Deres varme Hjerte paa den Maade, De nu lever, savner Deltagelse, Venskab, Kjærlighed.»

Hun bøjede Hovedet i Taushed.

«De forstaar mig ikke, ialtfald lader De saa, men jeg forsikrer Dem, jeg ved, hvad jeg gjør, og hvad jeg siger. De maa ikke støde

mig bort. Jeg ved fuldtvel, hvor dybt De undertiden føler Deres ensomme og forladte Stilling. Kan De se, jeg har Ret, nu græder De jo . . . .»

«Ja!» svarede hun og hævede Hovedet, «det er sandt, jeg græder, men det er usandt, at min ensomme Stilling piner mig. Jeg græder kun, fordi jeg er saa lykkelig, saa lykkelig i dette Øjeblik. , See paa mig! Seer jeg ulykkelig ud?» Hendes Stemme lød kun svagt, hendes Øjne stode fulde af Taarer, og dog smilte hun til ham, idet hun rejste sig og stillede sig foran ham. Han saa' skarpt og prøvende paa hende; og der gled en hurtig Skygge hen over hans Ansigt; saa rakte han Haanden ud og trak hende igjen ned paa Bænken.

«Nuvel da,» sagde han, «saa taler vi ikke mere derom, men sig mig saa, hvorfor er De saa lykkelig i dette Øjeblik?» — han bøjede sig fremad og saa' hende spændt ind i Ansigtet.

«Lykkelig?» gjentog hun vemodigt. «Hvad Menneskene kalde Lykke er saa højst forskjelligt, de Færreste vilde kalde det Lykke, som udgjør min; de forstaar den ikke.»

«Har Erfaringen ikke lært Dem Judithe, at hvad man i sin Ungdom kalder Lykke, det betragter man, naar der er gaaet ti Aar, med ganske andre Øjne.»

«Og naar der er gaaet tyve Aar? hvad gjør man saa?» spurgte hun, idet hun tog sin Hat paa Skjødet og gav sig ifærd med at rette paa den. Søger man saa at erstatte, hvad der gik tilgrunde i Fortiden, eller opbygger man sin Fremtid paa de indvundne Erfaringer?»

«Udentvivel. Ellers vilde man formodentlig ofte i sin øvrige Levetid, staa Ansigt til Ansigt med Nemesis.»

Hun saa lidt overrasket paa ham.

«Nej!» sagde hun og rystede paa Hovedet, nu glemmer De, at Mands Vilje er Mands Himmerige. Troer De at kjende Nemesis?»

«Jeg? ja! men jeg taler om en Virkelighed.»

«Nemesis er ingen absolut Virkelighed. Jeg forestiller mig Nemesis, som en stor Ulykke, og de store Ulykker kan man undertiden selv forebygge; de smaa derimod ere saa almindelige, at man snarere vilde savne dem, hvis man ikke saa jevnlig saa' dem glimte frem baade i Nærheden og i Frastand.»

Der blev en Pavse. Baronesse Emma, der sad lyttende og lænede sin Pande imod Stammens Bark, kom til at tænke paa, hvad der var hændet hende for flere Aar tilbage, kort Tid efter, at Jægermesteren havde giftet sig, og hun og Baron Fritz traf sammen i Wien med de Nygifte. Vognen holdt i Porten, de skulde i Operaen og

havde lige rejst sig fra table d'hôte. Med Undtagelse af Jægermesteren var de gaaede ned, og stode og ventede paa ham i Vestibulen. Han kom ogsaa ned ad Trappen, men saa' dem ikke, og benyttede Øjeblikket, da han mødte en af Hotellets Stuepiger, hvem hun havde sendt tilbage med et Schawl, til at standse hende og tilhviske hende Noget, der fik Pigen ikke alene til at rødme, men til at rødme dybt. Jægermesterinden lod som ingen Ting, men hun selv vendte ham Ryggen, da han sluttede sig til dem. Svigerindens overlegne og beregnende Opførsel ved denne Lejlighed irriterede hende i den Grad, at det gav Anledning til det endnu bestaaende kjølige Forhold imellem hende og denne, og som var tiltaget mer og mer i Aarenes Løb.

Denne lille Episode, som havde givet hende det første Indblik i Verdenslivets Mysterier, randt hende netop nu i Hu, fordi hun flere Gange havde tænkt paa sin Svigerinde og forelagt sig selv det Spørgsmaal, hvad denne vilde gjøre, ifald det var hende, som sad her paa Bænken? men hvergang havde hun sagt sig selv, at hun vilde ikke have bragt sig selv i en saadan Situation; enten vilde hun strax været gaaet sin Vej, eller have tilkjendegivet sin Nærværelse.

«Baade som Barn og senere som ung Pige var De altid sand og oprigtig Judithe,» afbrød Baron Fritz Pausen, jeg husker adskillige Til-

fælde, som De maaske forlængst har glemt, der i et og alt vidne om disse Egenskaber. De kjendte ikke til Mistillid, de bedømte aldrig Andre haardt, ligesaa lidt som De talte uvenligt til Nogen; De led hellere Uret end øvede den mod Andre.»

Med et Blik, der glimtede af Lune, svarede hun, «hvor det er underligt at sidde her og høre Gravskriften over sine egne svundne Ungdomsdyder.»

«Svundne? ja se, det er just Spørgsmaalet, hvorum det drejer sig. Ere de virkelig forsvundne disse smukke, klædelige Egenskaber, denne Elskværdighed, der gjorde Dem saa fortryllende.»

«Er det afgjort,» spurgte hun skjælnsk, «at Gertrud, naar Forgyldingen i Aarenes Løb gaaer af hende, mister mer end sit Skrud?»

«Svar Dem selv Judithe, men sig mig blot, er De ikke den samme endnu, lige saa kjærlig, lige saa trofast, men fremfor alt, lige saa sand?»

Han havde greben hendes Haand og talte lidenskabeligt, og tillige saa indtrængende, som om det var et Livsspørgsmaal han maatte have besvaret.

»Jeg mærker nok,» vedblev hun smaaleende og trak Haanden til sig, «at det just ikke er Deres Hensigt at sige mig Komplimenter.»

«Vær nu alvorlig, jeg selv taler i fuldt Alvor,

men anseer De mit Spørgsmaal for borneret, ufor-  
skammet — saa lad vær at svare — og saa! —  
ja saa beder jeg Dem om Forladelse og beder  
Dem glemme det.»

Hun saa' forbauset og urolig paa ham, idet  
hun udbrød: «Jeg kan forsikre Dem, at jeg  
har ikke forandret mig i den Grad i de forløbne  
Aar, at jeg skulde have glemt mine Venner,  
men —» hun standsede, fordi hun hverken fattede  
Grunden til hans pludselige Bitterhed, eller hvor-  
hen han sigtede med alle disse Spørgsmaal, og  
ønskede blot, at hun uden at støde ham, kunde  
afbryde Samtalen.

«Jeg vil hellere end gjerne tro Dem, Judithe,»  
svarede han langsomt, «men der maa altsaa  
dog være passeret noget, der har stødt Dem;  
sig mig ærligt, hvad er det? det maa bero paa  
en Misforstaaelse.

«Jeg forsikrer Dem — jeg forstaar Dem  
ikke.»

«Hvorfor har De da ikke svaret Julie paa  
hendes Breve? hvorfor er De ikke — nu seer  
De selv, De kan ikke svare.»

Det saa' næsten saaledes ud. Judithe sad  
med nedslaaede Øjne, og medens et vemodigt  
Smil stjal sig over hendes Ansigt, knugede hun  
ubevidst sine Hænder, som laa foldede i hendes  
Skjød, fast sammen.

«Judithe!» vedblev han med dyb Stemme,



«saa maa jeg prøve paa at tvinge Dem til at tale. Kan De huske, da De gav mig det første Kys ovre i Riddersalen? baade det første og det sidste. Dengang forstod jeg ikke, at jeg ogsaa kunde have lært Dem at elske mig; i det Sted lod jeg mig sende bort.»

En blussende Rødme steg op paa hendes sænkede Pande, men hun lyttede som i Drømme til hans Ord.

«Nu er det ikke Tid at tale derom,» vedblev han, «men Judithe, jeg holder saa inderligt af Dem, at jeg ikke har Ro, ikke faar Fred, førend jeg ved Deres Lykke sikret, saa vidt det staar i min Magt. Tal derfor, sig mig alt! forklar mig —»

«Saaledes bør De ikke tale,» udbrød hun heftig og sprang op fra Bænken. Men Stemmen svigtede hende, og hun sank atter ned paa Bænken, kraftesløs som en vingskudt Fugl og saa' op til ham med et bønligt og angst Blik. Han lagde sin Arm om hende og gav hendes Hoved Hvile ved sit Bryst.

«Tal saa!» sagde han beroligende med dæmpet Stemme.

Men hun hævede sit Hoved, frigjorde sig for hans Arm og skjulte et Øjeblik sit Ansigt med sin ene Haand, den anden greb han og holdt fast.

«Det var Synd! stor Synd!» sagde hun

ydmigt og vendte sit bedrøvede Ansigt om imod ham.

Hendes kjærlige Natur havde lært hende Selvfornegtelse, og den havde ofte paadraget hende Miskjendelse og Tilsidesættelse. Nu da hun sad ved Siden af den Mand, der paa en vis Maade havde svigtet hende, brød dette Kjærlighedsvæld atter frem, og derfor indsaa' hun strax, at der i dette Øjeblik laa et større Ansvar paa hende end paa ham, især hvis hun havde Ret i sin Opfattelse af, at hans ægteskabelige Forhold ikke var lykkelige. Han havde altid været hende saa inderlig kjær.

Selv da hun blev en anden Mands Hustru, indtog han den Plads i hendes Hjerte, som hun engang havde givet ham, der var hendes første Kjærlighed; hun tænkte ikke tidligt og silde paa ham, kun engang imellem, og aldrig, uden at hun følte sig overbevist om, at det var godt saaledes, som det var gaaet. Havde han været lige saa selvstændig som hun, og havde han kjæmpet for sin Kjærlighed istedetfor blindt at adlyde sin Fader, vilde meget være bleven anderledes. Hun vidste, bedre end Baron Fritz selv havde vidst det dengang, at han virkelig elskede hende.

Men hun vilde ikke være bleven saa lykkelig med ham, som ved at blive den Mands Hustru, hun blev. Til ham havde hun kunnet

tale frit om alt, hvad hun tænkte og følte, han miskjendte hende aldrig eller faldt paa at tilside-sætte hende, fordi hun tænkte først paa Andre og sidst paa sig selv; for ham var i det hele taget Kjærligheden ikke nogen Uklarhed; han elskede hende frem for sig selv.

Men dette Forhold havde Døden løst, nu sad hun her og skulde tale og forklare den Mand, der talte til hende om sin gamle Kjærlighed, den Rigdom af vekslede Tanker og Følelser, hun havde indsamlet i Modgang og Medgang, og hvoraf en lille Del endog med Rentes Renter paa en vis Maade maatte tilkomme ham, hvem hun bly og bange havde givet sit første Kys. —

Hun skulde tale til ham og med ham; det maatte være Selvfornegtelsens Sprog, at hverken han eller hun skulde tage Skade paa Sjælen. Ved Siden heraf vaagnede Frygten for at gjøre sig selv latterlig, en Følelse som en yngre Kvinde neppe vilde have kjendt, men som var ganske naturlig hos hende, da det gjaldt om at tilvejebringe en Forstaaelse imellem dem, der belyste Fortiden og afsluttede Nutiden, alt uden at berøre Fremtiden. Det var Opgaven som hun skulde og vilde løse, og den var ikke let, og, medens hun stirrede opad imellem Bladene paa det gamle Træ, der bredede sit Løvtag over dem begge, blev hendes Ansigt blegere og ble-

gere, og Udtrykket mere spændt og bekymret, thi hun ledte om Ord, der kunde sige Alt, uden at sige formeget.

Men bag Egen lyttede et Par Øren, hvis Nærværelse Ingen af dem anede, skjøndt det gispende Aandedræt hvert Øjeblik truede med at røbe hende, den Stakkel der sad her som bunden til Pletten af en Troldomsmagt.

«Synd?» gjentog pludseligt Baron Fritz sagte, slaaet af Judithes Blik og blege Ansigt.

«Jeg ved nok,» sagde hun roligt, uden at se paa ham, «at det er Uret af mig at kalde en saadan Følelse, som Deres for Synd — al- ligevel Baron Fritz bliver Ordet, sagt af Deres Mund og til mig, altid en Synd imod Deres Hustru.»

Han saa' paa hende med et underligt Smil, der forvirrede hende og bragte Rødmen tilbage i hendes Kinder.

«Sig mig Judithe,» vedblev han, idet han slog Øjnene ned, «har Carl nogensinde talt til Dem om Kjærlighed?»

«Nej!» udbrød hun, og der gled et koldt Udtryk over hendes Ansigt.

«Tilgiv! — Spørgsmaalet var udelikat, men jeg søger endnu bestandigt om den bestemte Aarsag, der har holdt Dem borte fra Julie, og da jeg kjender — —»

«Baron Fritz! nu har De atter Uret. For-

staar De da ikke, at, selv om De mener, eller jeg mente, jeg kunde have Lov til at høre paa, og selv tale om Kjærlighed, saa har De det ikke, og det samme gjælder om Deres Broder.»

En blussende Rødme foer over hans Ansigt, han bed sig i Læben, idet han sendte hende et flygtigt, men alvorligt Blik.

«De har Ret,» sagde han med dæmpet Røst, som om han talte til sig selv.

Der glimtede et Lyn i hendes Øjne, der kom et Smil om hendes Mund og hun trak sit Vejr, som En, hvem der toges en Byrde fra, men han saa' det ikke, og han mærkede Intet. Hun rykkede sig lidt længere bort paa Bænken, saa langt fra ham, at, havde hun blot drejet Hovedet en Smule til Siden, vilde hun have set det blege nu taarevædede Ansigt, hvis Øjne vare fæstede paa hende.

«De siger mig forøvrigt ikke noget Nyt,» begyndte hun igjen og hendes blege Kinder bleve rødere og rødere, imedens hun talte, «naar De fortæller mig, at der har været en Tid, da De tænkte paa mig ved Dag og ved Nat, saaledes, som en høvisk Ridder plejer. Kan De huske?» vedblev hun med et Smil, at De engang skrev et lille Digt til mig?»

Han saa overrasket paa hende.

«Ikke? det var til min Fødselsdag. De havde været ovre i Kjøbenhavn og havde der

kjøbt to Vifter, den ene forærede de Julie, den anden mig, og i den Anledning — —

«Aah! ja! nu husker jeg det, men det var et lille dumt Digt — —

«Dumt? hm, jeg var dog meget glad for det. Kan De virkelig ikke huske det?»

«Oprigtig talt nej — —

Saa hør da efter, jeg kan det endnu uden ad:

Sving denne lille Tryllestav,  
Naar Du i Dandsen svæver,  
Naar Melodiens Tonehav  
Dig saligt gjennembæver.

Den tryller frem en Foraarsvind,  
Naar Vinterstorme larme,  
Og Rosen blusser paa Din Kind  
I Ballets Sommervarme.

Ja sving den blot, da paa Din Kind  
Vil smaa Zefyrer blæse  
Og vifte Sorgen fra Dit Sind  
I Livets Polonaise.

Han sad lyttende med Haanden under Kinden og støttende Armen paa Knæet.

«Ja!» sagde han langsomt, «nu husker jeg det godt, det var dengang. Der skulde være Bal paa Herregaarden, og vi skulde dandse i Riddersalen.»

«Men Ballet gik overstyr,» faldt hun ham

hurtigt i Talen og Følgen deraf blev, at jeg fik ingen Brug for min Vifte.»

Han gjentog langsomt og med Eftertryk det sidste Vers og lod saa Haanden glide hen over Pande og Øjne.

«Jeg husher det altsammen. Ogsaa Grunden, hvorfor Ballet gik overstyr. Født til Digter er jeg aabenbart ikke,» sagde han med et Suk.

Hun smilte og kjæmpede med en stor baade legemlig og aandelig Træthed, der saa forunderligt overvældede hende, et Onde, der undertiden kunde lindres, naar hun kom til at græde, og hun ønskede i dette Øjeblik, at hun kunde faa Lov til at græde uden at blive spurgt om, hvorfor hun græd. Og dog kvidrede og sang Fuglene i Træer og Buske, og hvorhen hun vendte sit Blik, laa alt sympathetisk lyst og solbeskinnet for hende med sit altid aabne, modtagelige Sind.

Men hun maatte og skulde svare, og, idet hun samlede al sin kvindelige Værdighed, sagde hun alvorligt:

«Baron Fritz! Jeg vilde ønske, at jeg kunde sige Ja, ubetinget Ja til alt, hvad De har bedet mig om, eller rettere sagt, hvad De raader mig til, men jeg skal ialtfald prøve paa det. Det vil sige, jeg skal fortælle Dem alt og intet skjule for Dem, thi dette er maaske noget af, hvad jeg mest trænger til, at faa Lejlighed til at tale

og forklare mig, saa at jeg engang igjen faar Følelsen af, at ogsaa jeg har en Ret at fordre: at være den jeg er. Jeg ved meget vel, at der er bleven sagt om mig, at jeg er utilregnelig. Hvem der har sagt det, og hvorledes det er bleven udspreedt, har ikke saa meget at sige. Det er et stygt Ord, men det er gængs i vore Dage at bruge det om Mennesker, som man enten ikke forstaar eller er vred paa, og som ikke kunne forsvare sig, fordi de ikke ere tilstede, naar det bliver sagt om dem.

«Kjære Judithe!» sagde han alvorligt, «alt, hvad De har paa Hjerte, og som De kan og vil betro mig, lover jeg at betragte som fremmed, mig anbetroet Gods, og at vaage over det, er for mig en Æressag.»

«Jeg skal fortælle Dem,» vedblev hun, «hvorfors jeg har opgivet mit Hjem, sendt mine Børn fra mig og er flyttet herud til min Stedmoder. Jeg vil gaa tilbage til Fortiden for at kunne bevise Dem, at for Øjeblikket lever jeg langt mere i Nutiden og i den altid forhaabningsfulde Fremtid end forhen, fordi Dagene ere blevne mere solbeskinnende for mig fra forleden, da jeg først mødte Dem og siden Julie. Jeg var indtil den Tid altfor beskjæftiget med mig selv og mine sørgelige Tanker, og følte mig undertiden saa ene, at jeg ofte trøstede mig selv med, at det maa-



ske ikke var umuligt, at de Døde vare usynlige i min Nærhed.»

Han undgik at se paa hende og søgte at skjule sin Bevægelse, men da hun blev siddende taus og stille med de foldede Hænder hvilende i Skjødets, saa' han forskende paa hende og lagde Mærke til, at der, hende ubevidst, laa et saa længselsfuldt og bevæget Udtryk i hendes Blik, da hun med et Smil besvarede hans, at han med dyb Vemod sagde til sig selv, at Udtrykket i disse Øjne fortalte om en Drøm, som hun engang langt tilbage maatte have drømt, og at Erindringen om den i dette Øjeblik dog hjemsøgte hendes Sjæl med en Klage, der aldrig vilde komme frem i Ord, i hvad hun end betroede ham.

«Kan De huske, Hr. Baron,» udbrød hun pludseligt og hævede Hovedet, «hvorledes Sneen for fire Aar tilbage laa tæt og sammenpakket paa Vej og Sti henad Juletid? Alt Samkvem var næsten ophørt. For Lægens Vedkommende har saadant ikke meget at sige, og, selv om Andre mene, at det er en Umulighed at sætte Foden uden for Døren, har Livet og Lidelsernes Skole lært ham, at hans Kalds Pligter først og fremmest er Selvforglemmelse. Lille Juledag havde det fra Morgenstunden af været et forfærdeligt Vejr, og blæste endnu haardt, hen imod Aften, medens Sneen føg uafbrudt. Lund og jeg sad med

et vist Velbehag inde i vor lune Stue, overbeviste om, at Forholdene var af den Natur, at det var en Umulighed for Nogen at stille noget Krav mere til ham den Dag. Men det ringede alligevel paa Porten, og Pigen kom ind med et Brev og sagde, at der var Vogn efter Doktoren. Brevet var fra en Præst nogle Miil borte og indeholdt en indtrængende Bøn om at følge tilbage med Vognen, da hans Søn, en Dreng paa 11 Aar, var næsten opgivet af deres Huslæge. Der medfulgte et Par Ord fra Lægen, hvis eneste Haab om Drengens Redning kun beroede paa en Operation som han ikke kunde foretage ene, og derfor bad han ham om at komme saa hurtigt som muligt.

Stiltiende hængte Lund Piben bort og gav sig ifærd med at ordne nogle Instrumenter.

«Det vil blive en streng Tour for de stakels Heste,» sagde han. «Karlen og jeg, vi hytte os nok, men jeg kan ikke komme hjem førend henad Klokken to.»

Jeg stod og saa' efter Vognen, saa længe som jeg kunde øjne dens to blinkende Lygter, medens jeg prøvede paa at tale mig selv tilrette, thi jeg var urolig over denne Kjørsel i dette Vejr. Imidlertid var der intet andet at gjøre end at være taalmodig. Men da Klokken var bleven to, og Vejret snarere bleven værre end bedre, ansaa' jeg det for en Urimelighed at sidde længere oppe

og vente, da neppe Nogen kunde færdes paa Landevejen, førend det blev Dag. Jeg havde allerede rejst mig for at gaa ind i Sovekammeret, da Lyset, jeg havde i Haanden, var lige ved at slukkes af en kold Luftstrøm, der kom ind ad Døren tæt ved, og midt i Døraabningen stod min Mand i sin Pelts, oversneet fra øverst til nederst. Han saa' meget bleg ud og stod saa stille, at jeg blev ganske underlig tilmode og kun stirrede paa ham.

«Jeg troer, Du bliver bange for mig,» sagde han, «har Du da ikke hørt Vognen komme?»

«Nej!» svarede jeg, «men hvorfor kommer Du ogsaa i et saadant Vejr?»

«Og jeg, som just kommer, fordi jeg frygter for, at Du vilde være urolig, ifald jeg blev borte,» sagde han leende.

«Ak nej! thi jeg antog for givet, at Du ikke kunde kjøre hjem inat.»

«Men endnu mindre imorgen,» svarede han. «Sneen fyger uafbrudt, men jeg kom heller ikke ene, der var otte Mand med Spader og Hakker, ellers var vi ogsaa bleven siddende undervejs.»

Imedens han talte, saa' jeg, at der piblede Blod frem oppe ved hans højre Tinding.

«Hvad betyder dette?» spurgte jeg forskrækket.

«Intet,» svarede han beroligende, «vi kjørte blot ned i en Gruusgrav, og jeg blev kastet ud

af Vognen og ind paa Marken og maa have slaaet mig, thi da Folkene kom til, laa jeg be-svimet.»

Fra denne Nat var Lund aldrig rask. Selv mente han, at han havde faaet en indvendig Beskadigelse. Forgjæves brugte han forskjellige Kure og raadførte sig baade mundtligt og skriftligt med flere Kolleger, uden at der indtraadte Bedring efter deres Ordinationer, men for mig stod det ligestrax klart, at han var en af Dødens Aande berørt Mand, og det samme mente han selv. Men selv om vi indbyrdes ikke talte om den Skilsmisse, der maaske snart forestod, var og blev denne tause Frygt kun et Baand mere imellem os, saa at vi ikke trængte til Trøst og Deltagelse hos Andre. I dette Forhold var Livets og Dødens Herre den Eneste, som det gjaldt om at holde sig til. Hvor ofte havde jeg ikke hørt Lund sige det Samme til de Syge og Sorgfulde, der krævede Helbred og Liv af hans Haand, hørt ham sige, at al jordisk Videnskab har saa lidet at betyde, at der kun er en Kundskab, hvorom det gjælder, nemlig den at vide, at Livet ikke er saa tungt at leve eller Døden saa tung at underkaste sig, naar vi af ganske Hjerte kunne sige: «Herre! Din og ikke min Vilje ske?» — Han var ikke bedrøvet, fordi han følte, at han snart vilde dø, men han var bedrøvet, fordi han syntes, at han

ikke havde faaet udrettet alt det, han kunde have ønsket. Men saaledes troer jeg, at ethvert ærligt og redeligt Menneske tænker og føler. Henad Foraaret fik jeg et Brev, hvori en gammel Tante bad om Oplysning, hvad min Mand fejlede? — Jeg var meget ængstelig for at skrive baade for meget og for lidt, men desuden havde hele min Sindsstemning, alle mine Følelser og Tanker i den sidste Tid meget mere bevæget sig uden for det materielle i Tilværelsen, saa at endog Fremtiden med dens mulige Bekymringer og Sorger laa langt fjernet fra mit sjælelige Blik. Hvad der i Øjeblikket opretholdt mig, var kun Haabet om, at den Dag engang kommer, som Herren har kaldt for sin, og hvor vi atter vil gjense dem, vi have levet i Kjærlighed og Enighed med. Thi ikke sandt, Baron Fritz! et menneskeligt Liv, der er levet her paa Jorden i Kjærlighed og i Sandhed, kan vel ikke tænkes at være afsluttet, naar Sjælen maa forlade sit menneskelige Hylster!»

Han besvarede hendes Tiltale med et blidt Smil. Denne Appel gjorde ham godt, ham, den blinde Tilbeder af det Naturlige i Forholdet til Gud og saa langt fra nogen Beundrer af det Overordentlige. «Det troer vist heller Ingen,» svarede han, «ikke engang den, der har levet saa længe med sine egne Tankeexperimenter, at hans sjælelige Øje i den Grad er blevet sløvet,

at hans aandelige Liv ikke kan tilfredsstilles førend ved den haandgribelige Aabenbaring af Almagten, naar den i Dødens Skikkelse kommer til ham i hans sidste Nat og gjør Ende paa alle Tvivl.»

«Nogle Dage efter, at jeg havde afsendt dette Brev,» vedblev Judithe, «kom der et Brev til mig fra min ældste Broder. Det var saa tykt og stort, at Lund, som bragte mig det, blev staaende for at se, hvad det indeholdt. Jeg aabnede det, og der kom fire Ark tæt beskreven Papir tilsyne. Lund greb efter det ene og begyndte at læse i det, men pludseligt tog han de andre ud af min Haand og sagde: «Nej, Judithe, disse Papirer vil jeg være med til at læse.» Vi læste dem da i Forening. Min Broder skrev, at han og Hustru vare tagne ind til Kjøbenhavn, glade og fornøjede for at more sig, men der havde man modtaget dem med Efterretningen om Lunds Sygdom. Han havde selv læst det Brev, jeg havde tilskrevet min Tante, og noget mere overspændt og taabeligt havde han aldrig seet. Det var fuldstændigt utilladeligt, og jeg burde skamme mig over at skrive et saadant Brev, som kun kunde forskrække Folk. Han tvivlede ikke om, at min Mand kunde være syg, men i saa Fald kunde han vel nok kurere sig selv, og der var aldeles ingen Anledning for mig til at skrive, som om

der ikke kunde være Tale om Andet end, at han maatte dø. Han havde maattet taale, at man sagde til ham, at han var en ukjærlig Broder, fordi han havde tilladt sig at sige, hvad han skrev her, men det maatte jeg finde mig i, thi han vilde selv betragte sig, som en daarlig Broder, ifald han ikke greb Lejligheden og indstændigt bad mig om at passe paa min Fantasi og lade min Mand kurere paa mig for den Nervøsitet, hvoraf jeg saa øjensynligt led. Læsningen af dette Brev gjorde et meget slemt Indtryk paa Lund. Han vilde ikke indrømme, at det kun var skreven som Følge af et Stemningsudbrud, hvis Grund var Forskrækkelse over, at han kunde være syg, men at Frygten senere var bleven bortraisonneret og havde derfor givet Plads for en Misfornøjelse med den, der havde foranlediget denne, og at det virkelig var mig, kunde dog egentlig ikke benægtes. Herom vilde han intet høre. Han udtalte sig ikke engang saa skarpt til mig som til Andre, noget, der ellers var fremmed for hans Karakter; men han var bleven saa forfærdeligt ophidset. Det, som gjorde mig mest ondt, var, at jeg flere Gange greb Lund i, at han sad og betragtede mit Ansigt med et bekymret og tvivlende Udtryk, som om han tænkte paa, om jeg dog ikke var urolig og bekymret for Fremtiden, men blot ikke lod mig mærke dermed, for at skaane ham. Det kan jo være,

at jeg tog fejl, og jeg har senere bebrejdet mig, at jeg ikke ligefrem spurgte ham derom, men det kom af, at jeg var bange for at berøre denne Sag mer end højst nødvendigt. — Fire Uger efter var han død. Min Broder kom strax rejssende og var meget kjærlig og deltagende og, da han tilbød mig sin Hjælp ved Ordningen af Boet, og en aarlig Pengeunderstøttelse, tog jeg med Taknemlighed mod begge Dele. Men jeg kunde ikke enes med ham, og hvad enten vi talte sammen eller vi skrev til hinanden, Uvenner bleve vi altid. Jeg kunde ikke finde mig i de mange Beskyldninger og Irettesættelser, han altid kom med, jeg var jo intet Barn og endog ældre end ham. Alle disse Sammenstød, denne bestandige Ufred tog saa forfærdeligt paa mig, og der var virkelig Øjeblikke, hvor jeg var saa forpint og kuert, at jeg tænkte, om det dog ikke var ham, der havde Ret og ikke mig? Tilsidst vidste jeg intet bedre Raad end, at jeg hævede mit Hjem og satte mine Børn i Huset hos Andre, for at De ikke skulde se, hvor fortvivlet og hvor bekymret jeg var, eller blive Vidne til, hvorledes jeg altid blev modsagt og belært, thi enten gjorde min Broder dette i Deres Nærværelse, naar han besøgte os, eller ogsaa lukkede han dem blot ind i næste Værelse, og dette vidste de meget godt, hvad det betød, da det sjældent eller aldrig gik stille af mellem os. Trods deres



Ungdom kom der undertiden allerede noget frem hos dem af Fordringsfuldhed og Hensynsløshed imod mig, som, hvis det fik Lov at udvikle sig, snart vilde virke ødelæggende paa dem, og saalænge som jeg beholdt dem hjemme hos mig, kunde jeg indse, at det var umuligt at bevare dem for, hvad jeg ansaa for en Ulykke. Jeg vidste desuden, at jeg havde Talent for Tegning og Maling, men jeg kunde ikke dyrke det saaledes, som jeg burde, naar jeg havde mit Hus at passe. Raad til at tage Undervisning, havde jeg aldeles ikke, jeg maatte altsaa stole paa mig selv og min Flid, hvis jeg skulde bringe det dertil, at jeg kunde fortjene noget ved min Pensel. Se! af den Grund har jeg været flittig, saalænge jeg har levet herude, og jeg haaber snart at kunne opnaa en saadan Færdighed, at jeg kan fortjene saameget, at jeg ikke behøver at bede min Broder om at hjælpe mig og atter kan leve sammen med mine Børn uden at skulle takke Andre derfor.

«Men sig mig dog kjæreste Judithe,» faldt Baron Fritz hende her i Talen, «hvorfor skrev De ikke til Julie, eller hvorfor besvarede De ikke hendes Breve, saa kunde jo Alt dette saa let være undgaaet.»

«Hvorfor?» gjentog hun, «ak, Baron Fritz, i Tankerne har jeg skreven, mange, mange Breve til hende, og jeg har ogsaa i Virkeligheden

skreven til hende, men jeg har blot ikke afsendt disse Breve. Jeg syntes altid, naar jeg blev færdig med dem, at de vare saa lange og saa trættende; der kom altid til at staa baade for meget og for lidt i dem, og det ydmygede mig at læse, hvad jeg havde skreven. Hemmeligheden var, at jeg hverken havde tabt mit Mod eller min Selvagtelse, og derfor, naar jeg var allermest bedrøvet og kom til at græde, saa syntes jeg, naar Taarene havde lettet mit Sind, at jeg havde slet ikke Ret til at klage, jeg var dog saa meget rigere end Mange, jeg vidste og erkjendte, hvad der var Ret, og hvor Sandheden skulde søges, men fremfor Alt, jeg havde en Vilje. Mangen Gang viste sig Alt det, hvad der før havde saaret mig haardest og bedrøvet mig dybest, i et helt andet Lys for mig, — men undertiden brændte dog Lyset ned i Stagen og slukkedes, inden jeg fik det ny tændt, og saa sad jeg i Mørke.»

Hun tav og skjulte et Øjeblik sit Ansigt i sine Hænder.

«Herr Baron!» udbrød hun pludseligt og saa' paa ham, «De kan forstaa mig, ikke sandt? Nuvel, derfor vil De heller ikke blive vred, fordi jeg nu beder Dem, lade mig være ene.»

«Jeg vil og skal gjøre, hvad De beder mig om, jeg kan nok forstaa og fatte det Hele.»

«Ogsaa,» afbrød hun ham, «at jeg ikke kan

taale at tænke formeget paa, hvad jeg har oplevet. Julie og jeg havde forleden en alvorlig Samtale, men dengang talte jeg ikke saa aabenhjertig til hende, men jeg føler nu, at jeg vil kunne gjøre det næste Gang, hun og jeg mødes.»

Han stod oprejst foran hende. «Maa jeg sige dette til Julie,» spurgte han, «og sige til hende, at De kommer til hende, eller vil De hellere have, at hun kommer til Dem?»

«Helst det sidste,» svarede hun og rakte ham sin Haand, som han tog og beholdt, imedens han saa' hende alvorligt ind i Ansigtet.

«Saa lev da vel Judithe, indtil vi ses,» sagde han, «jeg haaber, det vil blive snart.»

Han bøjede Hovedet langtsomt ned og gjorde Mine, som om han vilde kysse Haanden, men hun smilte og trak den til sig.

Og dermed gik han bort ad den Vej, han kom før.

Judithe blev siddende og saa' efter ham, indtil det Øjeblik, da han var lige ved at blive borte for hendes Synskreds; da sprang hun op, og gik rask henad den samme Vej, som om hun tænkte at kunne indhente ham. Men hun sagtnede hurtigt sin Gang og satte sig ned paa Kanten af Stien og begyndte mekanisk at plukke de enkelte der sparsomt imellem Grønsværet voxende Blomster. Hun var saa tankefuld og

saa fordybet i at ordne dem i en lille Buket, at hun ikke lagde Mærke til Baronesse Emma, som havde reist sig og var fulgt bagefter, nu stod et lille Stykke borte og betragtede hende, hvis rolige Ydre saa godt harmonerede med Omgivelserne, der ligesom dannede en Ramme om hende.

Forunderligt nok, at hun, som i den senere Tid havde været opfyldt af saamange uklare Følelser med Hensyn til Judithe, nu, da hun havde faaet Vished om, at hun var en Kvinde, hos hvem enhver Følelse først tegnede sig paa en Baggrund af indre Erfaring, ikke var istand til at føle nogen oprigtig Sympathi for og med hende. Selv hendes Karakters mest fremtrædende Træk, Viljen til ubetinget kun at ville det Rette, var hende ikke noget forsonende Element, maaske fordi det stod ved Siden af hendes egen lidenskabelige Stolthed, som rigtignok gik i samme Retning, men under en helt anden Form. Den var endnu saa kraftig i sin Væxt, at hun endog gav sig Tid til at gjøre sig selv det Spørgsmaal, hvad Judithe vilde gjøre, naar hun nu fik Øje paa hende, om hun vilde rejse sig op og hilse staaende paa hende eller lade, som om hun ikke kjendte hende.

Da Judithe tilfældigt løftede sine Øjne og opdagede hende, hvem hun strax gjenkjendte, rejste hun sig øjeblikkeligt i fuld Forstaaelse af, at paa disse Enemærker var hun den Fremmede,

hvem det tilkom at aflægge sin Hilsen. Men hun blev staaende og Baronesse Emma var altsaa nødt til at gaa hende forbi, ifald hun ikke vilde vise den Uartighed at vende om. Saaledes var det kun paa hende selv, det beroede, om den gode Opdragelse skulde holdes i Stil. Hun følte dette forsilde, efterat hun koldt og næsten umærkeligt havde bevaret Judithes formelle og dameagtige Hilsen. En blussende Rødme bredte sig over hendes Pande og hun bøjede Hovedet, men vedblev at gaa, medens en Følelse af virkelig Ydmyghed dog nu listede sig ind i hendes Sind med den Tanke, at en Kvindes Sjæl altid burde være saa enfoldig, men tillige som samlet i sine Begreber om det sande og virkelige i Kjærlighedens Væsen som Judithes, for ikke at tabe noget af den gode Indflydelse, den altid kan have paa Mandens Lidenskaber.

Kvindens Magt over Manden er i Sandhed lige saa gammel som Mennesket selv. Dramaet blev allerede opført i Edens Have, og Gud har i den Anledning straffet Manden, idet han for hans Skyld har forbandet Jorden, saa at han herefter har maattet arbejde i sit Ansigts Sved, medens Kvindens Straf kun blev den, at maatte føde sine Børn med Smerte.

Judithe vedblev at følge hende med Blikket, indtil ogsaa hun forsvandt mellem Træerne og paa samme Sted som Baron Fritz. Derude

— altsaa i det samme Sollys, der faldt saa tindrende og varmt igjennem Træernes Blade, hvor hun stod — derhenne vilde han og hun vel nu mødes? Maaske hendes Fortælling ikke ganske havde kunnet tilfredsstillet ham, men den mildere Tydning, som hun ialfald havde tilsigtet at give ham af sit Følelsesliv ved et Indblik i sin inderste Sjæl, den havde hun forhaabentlig opnaaet, og dermed maatte ogsaa alt være afsluttet og godt for hendes Vedkommende. Herefter vilde hun altsaa ikke behøve, saaledes som tidligere at paakalde sine Erindringer for at samle Mod til at hævde sin Personligheds Ret ligeoverfor alle ubeføjede Overgreb under hvilken som helst Form, thi at Forhaanelser altid ere deres eneste Udvej, som have Uret, det havde man ladet hende føle.

Med en forunderlig, hende ganske fremmed Følelse af Tryghed og Glæde, gik det mer og mer op for hende, at i hvad der saa blev sagt om hende, enten af Uvidenhed eller Mangel paa Forstaaelse, vilde der nu blive fredet om hende og hendes Børn og det, uden at hun behøvede at bede om Tilladelse til at existere og selv have sin Mening. Hun gav sig til at gaa hurtig tilnæge, for snarest muligt at naa hen til den Laage, hvorigjennem hun havde lukket sig ind. Hun maatte hjem, tage sine Børns Portrætter frem og se paa dem, hun maatte tælle sine Penge, hun maatte skynde sig at blive færdig med Ma-

eriet til Julie, nu var der saa meget, som hun vilde og skulde gjøre saa hurtig som muligt og helst strax, thi naar Julie kom, og naar hun havde faaet talt med hende, vilde hun . . . ja! hvad vilde hun egentligt? Meget! meget vilde hun. Hendes Hjerte havde aldrig taget Skade af Sorg, men hvorledes kunde det saa være, at det ikke taalte Glæde? hvorfor bankede det dog nu saa heftigt og uregelmæssigt.

Det var ikke første Gang, at et lignende Anfald kom over hende, hun glemte det kun saa hurtigt, naar det var overstaaet. Men i dette Øjeblik kuede Ondet hende, og hun maatte standse og læne sig op imod et Træ. Hun saa' nok, der kom en Mand gaaende henimod hende, men hun kjendte ham ikke. Først da han kom nærmere, opdagede hun, at det var Doctor Mödner. Hun var kun lidet oplagt til en Samtale, hvis han standsede, og det saa næsten ud dertil, thi han betragtede hende skarpt og vedblev at sætte sine Briller tilrette, medens han nærmede sig.

Da Mødet var uundgaaeligt, rettede hun sig ivejret og gjengjældte hans Hilsen, endog saa venligt, som om han var en gammel Bekjendt, thi et saadant, aabent Smil som hans, da han ønskede hende «Godmorgen» var hun ikke istand til at modstaa.

Han vedblev at gaa ved Siden af hende, han talte, lo og gestikulerede. Hun lod sig rive

med og morede sig over ham og hans Tale, fordi det var saa tydeligt, at han var glad over at have fundet en saa velvillig Tilhørerinde. Da de kom til Laagen, udbad han sig Tilladelse til at ledsage hende videre, hvilket hun ikke negtede ham. Men han blev nu mindre veltalende, da det generte ham, at hun søgte at smutte fra ham, og aabenbart ikke havde synderlig Lyst til at inklade sig med ham om nogen Recension af Aandsdannelse, eller af en Bedømmelse af Naturskildringernes Betydning i Litteraturen, et Emne som han mente særligen maatte tiltale hende.

Ad poetisk Tænkningsvej havde han siden forleden Aften dannet sig sin egen Forestilling om hende, da det menneskelige dengang var hændet ham, at han var bleven forelsket i hende.

Den ædruelige Ro, der var over hende — hvor meget Stemningsmenneske hun alligevel var — passede saa godt til hans inderlige Overbevisning om, at en Kvinde, især i denne Tid, hvor Alverden fantaserer om Fremgang og Forbedring, særligen har sin Mission i at være Bærer af den sande, kristelige, og altsaa ægte, menneskelige Livsanskuelse. Han kunde kun tænke sig den spirende og udviklende sig til Levedygtighed under Husets Tag og i Hjemmets Ly. Thi der hører — ialtfald for Kvindens Vedkommende — ganske andre Livserfaringer til



end dem, der opsamles paa alfar Vej, for at hun kan fordre Respekt for det Hverv, der maaske ligger for hende navnlig i en ældre Alder til at optræde — ikke som Dommer, ikke som Anklager — men som den advarende Røst, der gjør sine beskedne Indsigelser mod de abstrakte social-politiske Theorier uden sædelig og religiøs Grundvold, der hører med til Nutidens Kulturstrømning, og tillader, at Uvidenheden, Raaheden og Misundelsen forvansker Begreberne.

Judithe, som aldeles ikke havde nogen Anelse om, hvad der bevægede sig i hans Tanker, begyndte, da hun mærkede, at han øjensynligen blev forstemt over hendes Tilbageholdenhed, i al sin Uskyldighed og Uvidenhed og af Frygt for at saare ham, at nære hans saa nyligen optændte Kjærlighedsild ved pludseligen at indlade sig paa forskjellige Udtalelser, hvilket i høj Grad henrykkede ham.

Til sidst bleve de da enige om, at Udskjelserne i Litteraturen ere absolut betingede af Tidens mange Idebevægelser, og at Trangen til Udtalelser aldrig bør hæmmes, selv om hele Kultur-Udviklingen er i Krig med de tradionelle Former. Forestillingen om en lykkelig og en fuldkommen Menneskeslægt kan trods alle Anstrengelser ikke løsrives fra Begrebet om Gud, uden at tillige, hvad der er det Bedste og Ædleste i os, og som burde være os alle

helligt og uforkrænkeligt, bliver traadt ned og besudlet i Sandsernes hovmodige, forfængelige og tøjlelsesløse Rus. Og dette taaler den menneskelige Aand heller ikke i Længden. Den kalder sine Mænd til Vaaben og den træder i Skranken for sit guddommelige Ophav og ender med at revse de verdslige Daarskaber og deres Upaalidelighed.

Da hun kom til at sige, at efter hendes Mening maatte den modne Forstand altid komme til den Erkjendelse, at den smukke Tanke og den ædle Handlemaade udgjør Menneskets Pryd, slog dog Udtrykket i hans af kjærlig Beundring straalende Ansigt hende. Halvt rørt og halvt undseligt blev hun pludseligt staaende og rakte ham Haanden. Men da han alligevel tydeligt kunde mærke, at hun aldeles ikke fattede, hvad der bevægede sig inderst i ham, vovede han ikke at fremkomme med nogen yderligere Antydning af sine Følelser, men indskrænkede sig til at tage en pludselig Afsked med hende.

Han opnaaede ganske vist, at hun dog tænkte paa, hvad der i Grunden var i Vejen med ham. Men dermed var ogsaa det Hele gjemt og glemt fra hendes Side, og hun vendte tilbage til hvad der havde beskæftiget hendes Tanker- førend hun mødte ham.

Ikke saaledes han, der fordybede sig i

nogle Fremtidsdrømme, som han dog saa smaat frygtede for, aldrig vilde blive til Virkelighed.

Idet Baron Fritz nærmede sig Hovedbygningen, saa' han sin Svigerinde komme ud i Verandaen og gaa ned i Haven. Den sidste Flig af hendes Kjole forsvandt omme i Gangen ned til det kinesiske Lysthus, da han naaede Trappen. Han skyndte sig op ad den og saa' sig om inde i Havestuen, som han fandt tom, kastede et flygtigt Blik ind i Spisestuen, hvor han saa' sin Søster og Mr. Pitts endnu siddende ved Thebordet og fordybet i Samtale.

«Hvor var hans Hustru? han havde egentligt ventet at møde hende ude i Haven, da Tjeneren havde sagt ham, at hun var gaaet derned. Nogen Følelse af Samvittighedsnag havde han ikke, men ganske rolig var han alligevel ikke. Hendes tidlige Opstaaen, hendes Morgentur, men navnlig hendes Befaling med Hensyn til de Brandlidte — hvilken ogsaa var bleven ham meddelt — var noget saa ualmindeligt, der ganske laa uden for hendes Sædvane, at han nok kunde ønske at erfare, hvorfra denne pludselige Forandring skrev sig. Imidlertid fandt han dog ingen Anledning til at søge hende op, og gik derfor atter ned i Haven for at træffe

sin Svigerinde, muligen at ogsaa hun var at træffe paa samme Sted. Men Fru Caroline sad ene og læste. Hun lagde strax Bogen fra sig og han satte sig ved Siden af hende, idet han spurgte, «Hvor er dog alle Mennesker henne?»

«Det samme Spørgsmaal er bleven gjort mig med Hensyn til Dig,» svarede hun.

«Jeg har været ved Søen, og skjøndt jeg vidste, at Emma var gaaet ad den Kant, og jeg saa' hendes Fodspor, var hun ikke der, da jeg kom.»

«Jeg troede aldrig, at hun var saa tidligt paafærde,» bemærkede Jægermesterinden.

«Det er ogsaa det, der forundrer mig,» svarede han, «jeg var endog bange for, at hun ikke havde faaet sovet meget inat. — Men har Du slet ingen Idee om, hvor Carl er? Hvor er Mödner? Hvor er Amanda?» tilføjede han hurtig, fordi han frygtede for at komme ind paa den Skraaplan at maatte tale om Nattens Begivenheder.

«Derom skal jeg ikke kunne give Dig nogen Oplysning, men hvor Julie og Pitts ere, det veed jeg,» svarede hun med et stille Smil og et kjærligt Blik.

«Dem saa' jeg inde i Spisestuen,» svarede han og saa' noget forbauset paa hende.

Et fint og meget karakteristisk Smil stjal

sig over hendes Ansigt, medens hun slog Øjnene ned og gav sig til at blade i Bogen.

«Men hvoraf smiler Du?» spurgte han nysgjerrig og rykkede sig lidt nærmere hen til hende.

Hun saa' ham lige ind i Ansigtet.

«Er det virkelig aldrig faldet Dig ind, Fritz, at det kunde hænde engang i Tiden — endda i den allernærmeste Fremtid, at vor Familiekrede udvidede sig?»

«Nej!» svarede han studsende. «Hvad mener Du?»

«Tys, lad os tale sagte. Jeg mener, at Pitts maaskee dog denne Gang tager Mod til sig og anmoder Judithe om hendes Haand.»

«Pitts?» udbrød han i højeste Grad forbauset.

«Er Du virkelig saa blind eller rettere sagt saa naiv? Men det er jo en gammel Historie, han har blot ikke turdet vove sig frem. Ærligt talt, jeg havde ogsaa baaret mig saaledes ad i hans Sted. Jeg tør heller ikke med Sikkerhed sige, om Julie overhoved vil gifte sig, men jeg troer det og jeg haaber det, og derfor gik jeg skyndsomst min Vej før. De To trænger nemlig saa umaadeligt til at tale ugeneert med hinanden.»

«Jeg kan ikke komme mig af min Forbauselse — Pitts og Julie! Naa, hvorfor ikke.»

Jeg holder meget af Pitts, han er en prægtig Fyr!»

«Og som god Broder blander Du Dig ikke i en Søsters Forhold, som er kommen til Skjelsaar og Alder. Lov mig forresten, at Du ikke engang i Tidens Fylde taler til dem om, hvad jeg i de sidste Aar har set paa med udelt Interesse, thi den Fornøjelse vil jeg dog nok selv have. Men der har vi Amanda.»

Hun kom og satte sig hos dem paa Bænken.

«Caroline, kan Du gjætte, hvor jeg har været?» begyndte hun.

«Jeg holder ikke af at gjætte.»

«Jeg har været nede i Landsbyen og set paa Brandstedet, og der havde jeg den Ære i Frastand at se Fru Lund. Jeg saa' hende gaa med en Herre, og saa vidt som jeg kunde se var det Doctor Mödner, men han tog pludselig Afsked med hende og gik sin Vej, formodentlig da han fik Øje paa mig.»

«Fik Øje paa Dig? Hvorfor skulde han gaa sin Vej af den Grund?»

«Ej Mændene,» svarede hun, «ere nu engang ikke anderledes. Maaskee det ogsaa var hende, som havde standset ham, hvem veed? Hun er jo højst aparte.»

«Nu maa jeg nok standse Dem, gode Frøken Amanda,» tog Baron Fritz Ordet, «jeg kan for

sikre Dem, De har set fejl. Om det har været Mödner, De har set, er muligt, men Fru Lund var det ikke, hende traf jeg før nede ved Søen og sad der længe og talte med hende. De maa indrømme mig, at hun ikke godt kan være to Steder paa en Gang.»

«Jomænd, var det hende, derom forsikkrer jeg Dem, Baron Fritz, men i hvert Tilfælde kan man da spørge Doctor Mödner om, med hvem det var, han spadserede.»

«Men sæt, at det nu heller ikke var Mödner, hvad saa, Amanda?» spurgte Jægermesterinden.

«Jeg forsikkrer Dig, at utilregnelig er jeg ikke, jeg kan baade se og høre, og Enden bliver ogsaa, at jeg faar Ret,» svarede hun, rejste sig og gik fornærmet bort.

«Jeg er nær ved at tiltræde Julies Erklæring,» sagde Baron Fritz, da Amanda var forsvunden, «at saasnart Judithes Navn bliver nævnet, giver det strax Anledning til, at der bliver sagt et eller andet om hende, som vækker Opmærksomhed.»

«Dette her kunde da ikke gjøre hende nogen Skade, men, efter hvad Julie fortalte mig, har det nok været Hjemmets Skik og Brug, at man der slog sig til Ridder paa hendes Bekostning, tillod sig allehaande Friheder, i det hele taget behandlede hende som Askepot.»

«Giv mig et Raad, Caroline, med Hensyn

til Judithe. Jeg havde en lang Samtale med hende før, og Resultatet blev, at jeg for enhver Priis vil gjøre for hende, hvad jeg formaaer, men jeg ved kun ikke, hvorledes jeg skal gribe Sagen an.»

«Kan det være saa vanskeligt? Tilbyd hende en passende Bolig, hvor-der er eller kan skaffes hende tilstrækkeligt Lys og Plads, saa at hun kan sidde og male uforstyrret. Men fremfor alt, lad hendes Dreng komme hjem til hende, og antag Du en Huslærer til Knud og lad dem læse sammen med ham.»

«Saaledes kan det lade sig ordne. Men — nej! Lad mig tale ud — vil Du love mig at tale med Emma . . .»

«Paa ingen Maade. Du er Herre i Dit Hus, og dermed er alt sagt.»

«Men Du kjender ikke Judithe. Hun vil aldrig tage imod noget Forslag, saasnart hun mærker, at det ikke har Emmas Sympathi, og derfor, jeg er oprigtig talt bange for —

«At Emma ikke vil lægge Skjul paa sine Følelser,» faldt Jægermesterinden ham i Talen. «Deri er jeg ganske af Din Mening.»

«Judithe har hidtil — saa vidt som jeg kan se — holdt sig borte fra Julie, fordi hun veed, at Julie er rig og hun selv fattig. Det ligner hende fuldstændigt, og Du vil derfor kunne indse, hvor varsom, man maa være lige over for hende.»



«Det er rimeligt,» svarede Jægermesterinden, idet hun rejste sig og gav sig til at gaa, «men jeg fornyer ogsaa beredvilligt her det Løfte, jeg forleden gav Julie, at jeg gjerne skal give den gode Fees Rolle, men saa maa Du ikke falde ud af din.»

Han svarede hende ikke, men gik taus og eftertænksomt ved hendes Side. De bleve staaende et Øjeblik samtalende om ligegyldige Ting udenfor Taarnet, hvor hans Værelse laa.

Derpaa gik hver sin Vej, hun videre frem i Haven og han ind af Døren og opad Trappen i Taarnet.

---

Alt som Baronesse Emma gik videre, kom der større Ro og større Blidhed frem hos hende, og der kom tilsidst et Øjeblik, hvor den sande Kvinde blev som levende i hende, at hun inderligt ønskede, at det kunde gaa an, at hun opsøgte Judithe og bad hende om Forladelse. Da hun var naaet saavidt, kom hun igjennem sit eget Følelsesliv til en temmelig korrekt Opfattelse af hendes Karakter og tilmed af sin egen.

Skamfuld maatte hun indrømme, at hendes Maade at være paa, nok kunde tilintetgjøre al sympathetisk Forstaaelse, selv om Fejlene bevisligt havde deres Udspring fra Kjærlighed, thi den taber lidt efter lidt sin Indflydelse, naar den bliver formløs og paatrængende, og det fik hun en

bestemt Følelse af jevnlige at have gjort sig skyldig i.

Da hun samtidigt mødte sine Børn paa deres Morgentur, blev hun saa bevæget ved Tanken om denne Moder, hvis Tilværelse som Enke var bleven gjort hende saa besværlig og saa haard, og som, for at fri sine Børn for de uvante haarde og ukjærlige Forhold, havde sendt dem ud iblandt Fremmede og givet dem alt, hvad hun med Rette kunde kalde sit, medens hun selv prøvede paa at arbejde og fortjene Penge for at skaffe sig og dem ad Aare en sikker Stilling.

Dog hvorledes skulde hun nu finde ud af alt dette, som hun selv havde sat i Scene og bar Skylden for? Og hun, som ellers plejede at behandle sine Fejl ligesom den vellugtende Essents, hun elskede, uden at tænke over, om den ikke generede alle Andre, gyste nu for at komme til at begaa noget, der kunde vække Mishag. Men — hvis hun nu gik ligefrem til sin Mand og sagde Sandhed? Kunde det være værre end denne gruelige Usikkerhed? Ja! hun vilde prøve paa det. Det var jo hende selv; Fejlen laa hos, og naar hun tilstod det, naar hun ydmygede sig — virkelig ydmygede sig, ikke bar sig ad, som hun plejede, dækkede over sine Følelser med denne rolige Kulde, som hun slet ikke følte og aldrig havde følt, men egentligt kun hyklede,

nærmest fordi hun fandt, at det maatte ægge ham til at beskjæftige sig mere med hende — vilde det saa ikke være bedre? Mon han ikke vilde synes, at det klædte hende? — og vilde han da tale ligesaa blidt til hende som før til Judithe? Vilde han ogsaa lægge hendes Hoved op til sit Bryst og hviske sagte: «Tal saa?» —

Hun skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd heftigt og bittert, maaskee ikke engang Judithe nogensinde havde fældet hedere Taarer end disse.

Hun havde kastet sig ned paa en Bænk, der stod et Stykke tilhage fra Stien under en stor Hængebirk, og hun saa' derfor ikke, at gamle Lars kom gaaende. Sø hende kunde han ikke, men han kunde høre, der var En, som græd, og det var ovenikjøbet intet Barn, men en Kvinde, og derfor blev han staaende og lyttede. Saa gik han uden videre hen til Bænken, men havde nær mistet Fodfæstet, da han opdagede, hvem det var.

Han blev alligevel staaende, men med sin Hat i Haanden, uvis om han turde vove at tiltale hende og heller ikke istand til at gaa sin Vej og lade hende ene. Endeligt gjorde han en Bevægelse og rømmede sig; hun foer op og vendte Ansigtet og de forgrædte Øjne om imod ham. Men han gjenfandt ikke paa hendes Ansigt det sædvanlige, halvt fornemme, halvt lige-

gyldige Udtryk, hun smilte tvertimod til ham. Han var ikke langt fra at blive helt forvirret; han vidste jo ellers saa god Besked med alle hendes Nykker og Luner. Men i dette Øjeblik gjorde det hende godt at se hans gamle, skikkelige Ansigt, og der var heller intet stødende i det ærbødige, men dog saa deltagende Blik, han fæstede paa hende.

«Den naadige Baronesse er da ikke syg?» spurgte han endelig og traadte et Skridt fremad.

«Nej, Lars!» svarede hun, «men som Du ser, har jeg ogsaa mine sorgfulde Timer. Du er vel ikke sendt ud for at se efter mig!»

Det var første Gang, at hun sagde «Du» til ham, og det rørte hans ærlige Sjæl. Han plirede lidt med Øjnene.

«Nej, jeg er saamænd ej, det er saadant for min egen Skyld jeg var ude!»

«Sig mig Lars,» vedblev hun og rejste sig, «Du som vel ogsaa kjender Fru Lund fra mange Aar tilbage, hvad tror Du, jeg kunde gjøre for hende? Jeg føler, at jeg just ikke bar mig rigtigt ad iaftes, og var meget uskjønson mod hende, og det gaaer mig nu til Hjærte?»

Han slog Øjnene ned og svarede ikke. Han var næsten tilmode, som en, der er kommen ud i en Mose, og som hverken tør gaa frem eller tilbage af Frygt for at synke dybere.

«Hvorfor svarer Du ikke?»

«Ja! hvad skal jeg egentlig svare Deres Naade, jeg antager næsten, det var bedst at spørge Baronnen derom. Han er fortiden oppe paa sine Værelser, ifald Deres Naade vil tale med ham,» tilføjede han forsigtigt.

Hun saa' forskende paa ham. Den gamle Mand gjengjældte hendes Blik med et saa alvorligt og tillige saa talende, at hun selv mærkede, hvor dybt hun rødmede under det.

«Godt!» sagde hun mildt — det forekom hende, at der i Dybden af hans Øjne laa noget som mindede hende om hendes Faders Blik, og talte til hendes Hjerte — «jeg vil følge Dit Raad. Du er saa gammel her paa Stedet, at Du bør kunne have en Mening.»

Hun gik forbi ham med et venligt Nik, medens han blev staaende og saa' forbløffet efter hende.

«Nu gad jeg nok vide, om hun virkelig gaar op og græder et Stykke for Baron Fritz, eller hvad hun hitter paa. Jeg tror alligevel ikke rigtigt paa hende,» tilføjede han og rystede flere Gange paa Hovedet, medens han fortsatte sin Vei.

Men han gjorde hende dog Uret. Hun gik den lige Vej opad Taarntrappen, men her blev hun rigtignok staaende og skjulte et Øjeblik sit Ansigt i sine Hænder, inden hun gik videre, bankede paa og aabnede Døren.

Baron Fritz sad og skrev, men drejede Hovedet og rejste sig, da hun traadte ind. Hun saa' paa ham, og blev staaende, men han gik hen mod hende, han kunde se paa hende, hvor betagen og bevæget hun var. Han skjød hende ikke fra sig, saaledes som han havde gjort inat, da hun pludseligt kastede sig om hans Hals. Han fik hende til at sætte sig ned og satte sig selv ved Siden af hende. Hun talte og han sad med Hovedet bøjet og hørte eftertænk-  
somt paa, hvad hun fortalte.

«Du sagde til Judithe,» udbrød hun pludselig, og vendte saa Ansigtet bort for om muligt at skjule sine frembrydende Taarer, «at Du kunde saa godt forstaa og fatte det Hele, kan Du ikke ogsaa sige det samme til mig, eller forstaar Du mig ikke?»

Han svarede hende ikke, men rykkede sig nærmere ind til hende og lagde hendes Hoved mod sit Bryst.

«Du lille Nar,» sagde han halvhøjt og saa' venligt paa hende. Men hun lukkede Øjnene og betvang et Suk; han havde alligevel talt blidere til Judithe, men hun sagde det ikke, hun gjemte denne Tanke til nøjere Overveielse, naar hun blev ene. Han forstod alligevel hendes Minespil. Han havde i denne Stund faaet et nyt, ligesaa ejendommeligt som interessant, Indblik i hendes Sjæl, og derfor rørte hendes stille

Resignation ham. Han bøjede sig ned og kyssede hende, medens hun vedblev at holde sine Øjne lukkede.

---

Det var midt i November.

Baron Fritz og hans Gjæster havde lige rejst sig fra det usædvanligt tidlige Middagsbord og vare fulgte med ham ind i hans Værelse, hvor Lampen allerede stod tændt paa Bordet, medens Vinden susede gjennem de bladløse Træer og sloge Grenene imod Vinduet, foran hvilket de tykke Gardiner vare trukne sammen for at udelukke Dagskjæret.

Der var en ualmindelig Alvor udbredt over alle disse Ansigter, hvoraf Jægermesterens, Mr. Pitts og Doctor Mödnens vare gamle Bekjendte. Derimod hørte hverken Lægen, Præsten eller den gamle hvidhaarede Skolelærer til dem, man jevnlig plejede at se inden for Herregaardens Mure, og hvad den sortklædt Herre, der tilmed var den Yngste af de Tilstedeværende angik, var det mange Aar siden, at han var der. Det var Judithes Broder.

I Middagsstunden, da de Mænd fra Landsbyen, som havde kjendt Pastor Brandth og hans afdøde Hustru, havde indfunden sig og forlangt Baron Fritz i Tale for at bede ham tillade, at de bare deres gamle Præsts Datter bort fra sit nye Hjem her paa Herregaarden og

over i Kirken, havde de Tilstedeværende alle sluttet sig til Følget.

Thi Judithe var død. Død pludseligt, uden Smerter, uden Sygeleje, og uden at nogen var hos hende, og tidligt den næste Dag skulde hun føres bort, for at stedes til Hvile ved Siden af sin Ægtefælle.

Det var kun faa Dage siden, henimod Aften. paa den Tid, hvor Solen skal til at gaa til Hvile, og hvor Fuglene søge tilbage til deres Reder, at hun døde. Hun plejede i den sidste Tid, saa snart Dagen begyndte at svinde, og hun maatte lægge Pensel og Palet, at sætte sig ved det Vindue, hvorfra hun — især nu, hvor Træerne stode bladløse — havde Udsigt over til Kirken og Præstegaarden. Hun kunde derfra se en Del af Præstegaardshaven, Højen, som var hendes Moders Yndlingsplads og Stedet, hvor hun og hendes Søskende havde løbet og leget. Hun kunde skimte de hvide Kors inde paa Kirkegaarden, og Dammen med sine ludende Piletræer; alt laa tydeligt udbredt for hendes Blik, endskjøndt Skumringen listede sig frem.

I de sidste fire Maaneder var der ingen, som hun havde længtes efter; dem, der var hendes Hjerte kjærest og nærmest, hendes Børn, dem havde hun havt hos sig og Baronesse Julies Værelse laa Dør om Dør med hendes.

Hun havde aldrig følt sig hjertesyg, men



undertiden meget træt og svag. Mangen Gang naar hendes Børn vare aller glædest, maatte hun gaa sin Vej, eller sende dem bort, fordi hun ikke mere kunde taale deres Støjen; hendes stakkels Hjerte bankede saa stærkt. Hun glædede sig til Foraarets Komme. I Marts Maaned havde Mr. Pitts og Julie bestemt at højtideligholde deres Bryllup, og derefter skulde Rejsen gaa imod Syd, og hun følge med. I Deres Selskab skulde hun gjæste disse store Byer, hvor Kunst og Videnskab dyrkes, og hvor de store Fortidsminder tale til Aanden, røre Hjertet og begejstre Sindet.

Den eneste, der havde gjort sig nogen Betænklighed med Hensyn til Judithes Helbred, var gamle Lars; han holdt saa inderligt af hende og betragtede hende som Husets gode Aand.

Naar Baronesse Julie sendte ham ind til hende i Skumringen for at tænde hendes Lampe, rystede han lidt paa Hovedet, naar han saa hende være saa bleg og sidde saa stille ved Vinduet med Blikket stirrende ud over Landet. Havde Baron Fritz eller Baronesse Emma været hjemme, havde han maaske dog sagt et eller andet lille Ord til en af dem, men de vare borte og kom først hjem til Jul, thi Baronesse Julie holdt ikke af at høre ham tale paa den Maade. Hun havde selv saa ofte spurgt Judithe,

om hun fejlede noget og altid faaet et benegtende Svar.

Inde i næste Værelse lo og tumlede Drengene sig; gamle Lars blev staaende, som han plejede og glædede sig over at se paa dem, inden han lukkede Døren op og gik ind til deres Moder.

Henne ved Vinduet sad hun saaledes, som hun plejede, men han gav sig ikke engang Tid til at tænde Lampen, der var noget ved hendes Skikkelse, som vakte hans Uro.

Hun sad lænet tilbage imod Stolen, som om hun var falden isøvn. Han gik hen og bøjede sig over hende og tog hendes Haand. Den var allerede næsten marmorkold, lige saa kold, som hendes Kind og Pande. Han kaldte ikke paa nogen, men han tog hende paa sine Arme, saa let, som om hun var et Barn, og bar hende ind paa hendes Seng. «Jeg tænkte det nok!» mumlede han,» at Du ikke mere var saa jordbunden som forhen. Din Strid har heller ikke været haard, kan jeg se, langt lettere end den, man saa ofte lod Dig stride, medens Du levede.

Han gik hurtig ud af Værelset, kaldte paa Børnene og bragte dem over til Huslæreren og skyndte sig saa at tilkalde Hjælp, men han havde set rigtigt. Her var Intet mere at gjøre.

Baron Fritz rejste hjem i samme Time, han modtog sin Søsters Brev, og Dagen efter

hans Ankomst kom Jægermesteren, tilligemed sin Hustru og Baronesse Emma, og denne Dags Morgen havde en Vogn afhentet Mr. Pitts, Doctor Mødner og Judiths Broder, til hvem Baronesse Julie havde skreven.

Med den Sidste havde hun havt en lang Samtale. Søsterens Død havde alligevel gjort et stærkt Indtryk paa ham, skjøndt han i de sidste Aar ikke havde set hende. Sidste Gang han lod høre fra sig, var igjennem et Brev fra hans Hustru, som paa hans Vegne meddelte hende, at hun herefter ingen Understøttelse vilde faa af dem, der selv havde maattet undvære for at give hende, saa meget mere, som hun var en utaknemmelig Søster, der ikke brød sig om hans Raad, og i Grunden havde det langt bedre end Mange af lige saa god Stand og Stilling, der før havde kjendt bedre Dage.

Nu havde han tilbudt at ville tage sig af hendes Børn, men Baronesse Julie havde underrettet ham om, at Doctor Mødner ønskede at adoptere dem begge, og henviste ham til at forhandle baade med ham og Baron Fritz. Men Sagen var allerede bragt i Orden, fordi Judithe samtidigt med at hun flyttede til Landsbyen havde ladet dem beskikke en Værge, der øjeblikkeligen have givet Doctor Mødner sin Indvilligelse.

Det forekom Doctor Mødner, at det her-

efter vilde være en af hans kjæreste Livsopgaver at kunne vedligeholde i disse to Børns Hjerter al den Kjærlighed og Ærbødighed, som han selv var kommen til at nære for deres Moder, der var bleven dem berøvet saa tidligt, at de ikke kunne forstaa hvad de mistede, da hun gik bort.

Den gamle Skolelærer sad uafadeligt og skjævede til Uhret, Klokken var snart 4, og han skulde ringe Solen ned. Men han vilde dog nødigt forlade det lune Værelse og den gode Cigar, men Pligten kaldte ham ikke mindre end hans Kjærlighed til Judithe, og med hende syslede ogsaa hans Tanker uafadeligt. Han rejste sig derfor og tog Afsked med Baronnen og de andre.

«Hvorfor har De saadant Hastværk?» spurgte Jægermesteren godmodigt. «De kan jo kjøre hjem med Hans Velærværdighed.»

«Jeg beder mange Gange om Forladelse, Deres Højvelbaarenhed,» svarede Skolelæreren, «men jeg skal op i Kirketaarnet og ringe Solen ned, men først skal jeg endda hjem og skifte Kjolen.»

«Jeg troede ikke, at De selv besørgede det Arbejde mere, jeg synes ogsaa, at det maa være besværligt for Dem i Deres høje Alder,» bemærkede Baron Fritz.

«Nej! Hr. Baron,» svarede Skolelæreren og rettede sig ivejret, «den Gjerning har jeg altid

passet selv og aldrig overladt til Andre med min gode Vilje. Det kan ogsaa Hr. Brandth bevidne, som staar der. Han har mangen Gang villet spille mig det Puds at ringe Solen ned for mig, og det er ogsaa lykkedes af og til, men saa har jeg altid selv gjort det om bagefter.»

De Tilstedeværende smilte, men den Paa-gjældende sagde overlegent: «Bliv De nu ganske rolig her, gode Larsen, jeg gaar om et Øjeblik til Landsbyen og skal nok vide at finde dem en Stedfortræder, der kan paatage sig det Stykke Arbejde, De er virkelig for gammel dertil.»

Den gamle Mand blev vred og sagde hid-sigt: «Og det kunde De virkelig tro om mig, Hr. Brandth, at jeg vilde tillade? tilmed paa en Aften, som denne? men hvorfor ikke,» til-føjede han roligere, «De er altsaa lige ufor-andret.»

«Men hvorfor denne Aften mere end en anden?» spurgte denne rask med et drillende Smil, og saa' ham lige ind i Ansigtet.

«Og det spørger De mig om?» foer Skole-læreren op, «husker De ikke, at Deres Søster ligger ovre i Kirken? Jeg har ringet til hendes Daab, til hendes Confirmation og til hendes Bryllup, men da jeg ikke kommer til at ringe til hendes Begravelse, vil jeg nok ringe over

hende den sidste Aften, hun endnu er over Jorden.»

Han bukkede alvorligt baade tilhøjre og venstre og gik baglæns ud af Døren. En dyb Taushed fulgte efter.

Der gives neppe Mange, hos hvem et Dødsfald ikke fremkalder alvorlige Tanker, og navnlig, naar En gaar saa pludseligt og uventet bort, som Judithe. Indtrykket bliver endnu stærkere, Følelserne dybere, thi hvem af os ved sig selv sikker? maaske den stumme Mand, denne ubudne Gjæst, der hverken tager Hensyn til Ung eller Gammel, Mand eller Kvinde, Rang eller Stand, allerede imorgen staar ved vort eget Leje.

Pludseligt rejste Doctor Mödner sig og lagde sin Haand paa Brandths Skulder.

«Skal vi to ikke følges ad? jeg mener ned til Landsbyen og høre paa, hvorledes Deres og Deres Søsters gamle Ven ringer Solen ned?» spurgte han. «Han mente det ikke saa slemt, endskjøndt han tog saa stærkt paa Vej,» tilføjede han med et godmodigt Smil, da den anden ikke svarede, «husk desuden paa, at der staar skrevet, «forlig Dig med Din Broder, inden Solen gaaar ned».»

Trær og Buske stode overdryssede af et Snelag og saa' saa vidunderlig lette og yndefulde ud i deres blændende Dragt. Overalt,

hvorhen Øjet saa', glimrede og funkledede en skinnende Hvidhed det imøde, som traadte skarpt frem i Dagslysets sidste Brydning imod Aftenens første Skumring, der gled frem og lydløst sænkede sig over Jorden. Allerede i Frastand hørte de Kirkeklokken begynde at ringe og dens Malmtunge vedblev at tale, saalænge som Tusmørket varede. Da de traadte ind ad Laagen til Kirkegaarden lød langsomt og højtideligt de tre Bedeslag, og uvilkaarligt blottede de deres Hoved og blev staaende saalænge. Lidt efter saa' de den gamle Skolelærer komme ned ad Vindeltrappen med sin Lygte i Haanden og ud i Vaabenhuset, hvis ydre Dør han lukkede med en vis lydløs Forsigtighed efter først at have slukket Lyset i Lygten. Han blev staaende og saa sig om.

«Ej, ej!» sagde han, da han med et fik Øje paa de to Mænd, «er De her, Hr. Doctor, og De ogsaa Hr. Brandth. Kanske De vil gjøre mig Følgeskab og se ind til mit.»

De fulgte bag efter paa Stien langs med Kirkens Mur, og Maanens runde, fulde Skive, der steg klar og glandsfuld op fra Horizonten, spejlede sig allerede i Kirkens smalle østre Vindue over Alteret.

Skolelæreren standsede et Øjeblik uden for den lave Kirkedør tæt ved Alteret og ligeoverfor Præstegaarden, hvortil en Gangsti førte til

Havelaagen. Ud fra et Vindue i Præstegaarden faldt en Lysstraale tvers over Stien og hen paa Kirkedøren.

«Der indenfor havde Deres Fader sit Studereværelse,» sagde den gamle Mand og pegede paa Vinduet, «kan De huske det? men nu er alt bleven omkalfatret siden dengang. Se, se,» vedblev han, idet han saa' sig om, «der har Kapellanen ikke alene ladet Nøglen sidde i Kirkedøren, hvad han dog aldrig plejer, men endda ladet den staa paa Klem. Det er nok bedst, at den bliver lukket,» vedblev han og lagde sin Haand paa Nøglen.

Men Doctoren lagde sin Haand paa hans. «Det er ikke værd, førend vi have set os om derinde,» udbrød han. «Mig forekommer det, at der er Lys i Kirken.»

«Vist ikke,» svarede Skolelæreren, «det er kun Maanens Skin, som titter derind. Af Levende er der vel ikke nogen inde nu paa denne Tid, og den Døde bør ikke saadan ligge for aabne Døre, at Maar og Væsel, og meget andet Utøj, kan smutte ind og søge Ly i Nat.»

Imedens han taledede, skjød han alligevel Døren op, og det tunge Tæppe, som hang inden for og skulde skjærme for Træk og Kulde, lempeligen tilside og saa' ind i Kirkens Skib. Men baade han og de to Andre, som fulgte



efter, bleve ubevægelige og højst overraskede staaende.

Paa Alteret var der opstillet et Kors, just ikke højt og stort, men helt omvunden med Gran, og tre brændende, langtandede Tællelys vare befæstede i Rad paa det. Den Lyskreds, som de udsendte var saare indskrænket, og de viftede uroligt hid og did, paavirkede af Luftstrømmen, der foer ind af den aabnede Dør. Men igjennem det ene Vindue over Alteret faldt en klar Straale af Maanens Lys paaskraaes ned mod Kisten, der stod foran Alteret, og hvis Laag var løftet af, saa dens rene Lys faldt hen over den Dødes Træk, der vare som hugne ud i Marmor, og det spredte sig over Pudlen, hvorpaa hendes Hoved hvilede.

«Judithe! kjære Judithe!» lød en gammel og bedende Kvindestemme, «forlad mig min Skyld, for Guds Faders, Guds Søns og for den hellige Aands Skyld. Lars er gaaet her ind med mig, ogsaa baresten af Kjærlighed til Dig. Vi ere her begge Judithe! og jeg har tændt tre Lys, der henne paa Alteret, Gud Fader til Ære, Gud Søn til Hæder og den hellige Aand til evig Ophøjelse.»

Ordene, hver især, hvor dæmpede de end bleve fremsagte, sloge mod det hvælvede Loft, saa de lode igjennem Kirken. En Skikkelse tyk og lille, der havde staaet bøjet hen over

Kisten, rejste sig op og med Ansigtet vendt imod Alteret. Det var et gammelt enfoldigt Ansigt, der saa' blegt og indfaldent ud, under det sorte Hovedklæde. Andægtig stirrede hun med sine forgrædte Øjne paa Lysene, hvis Tælle løb ned imellem det Grønne, og saa' ud, som skulle de til at slukkes. Hun mærkede slet Intet til, der var kommen Flere tilstede, som iagttog, hvad der foregik. Heller ikke gamle Lars, der stod ved Kistens Fodende, støttende sig til Laaget, som han havde løftet af, saa' de tre Skikkelser, hvis Omkreds traadte højst utydeligt frem, mod den lysere Baggrund, det tætte Snelag fremkaldte uden for den aabnede Dør.

«Dorthe!» sagde Lars endeligt og bøjede sig tæt hen til hende for at gjøre sig forstaaelig, «Du faaer nu sige Farvel, ellers slukkes Lysene, og jeg skal have ondt ved at kunne se til det, hvad jeg skal. Bred nu igjen Svededugen over hendes Ansigt.»

«I Jesu Navn! saa Farvel da for denne Gang, kjære Judithe! og tak for alt Godt!»

«I Jesu Navn! saa Farvel!» klang det tilbage, som talte en Røst fra den fjerneste Krog længst nede i Kirken.

Den gamle Pige standsede i sin Tale, Lyden var endog slaaet imod hendes Øre, men hun bøjede sig paany ned over den Døde.

«Se nu rigtig paa hende Lars!» vedblev

hun og foldede henrykt Hænderne, — «kàn Du da ikke se paa hende, at hun er nu rigtig sluppen ind i Himlen, det, hvad her ligger, er kun Støv og Aske.»

Og saa dækkede hun den Dødes Ansigt til og tog fat paa det svære Laag for at hjælpe Lars med at lægge det paa Plads.

Endnu brændte de tre Lys, men Dorthe rakte sin Haand ud og trak Lars med sig op til Alteret, tog Korset og pustede Lyset ud og gik derpaa famlende sig frem hen mod den aabne Dør, stadig holdende ham fast, som villig lod sig trække afsted med.

«Guds Fred og Godaften, ønsker jeg Dig Dorthe og ogsaa Lars,» lød Skolelærerens Stemme dem højtideligt imøde, idet de begge traadte ud af Kirkedøren, og han rakte sin Haand ud imod dem med et alvorligt og eftertænksomt Blik. Men Doctoren trak Døren til, drejede Nøglen om og stak den i Lommen.

Dorthe sendte Lars et bestemt Blik, medens hun samtidigt krystede Korset, som om hun skulde til at forsvare det. Lars gjorde uvilkaarligt et noget kejtet Buk, berørte kun med Fingerspidserne den fremrakte Haand og blev staaende alvorligt og med blottet Hoved.

Engang i sine meget unge Dage, havde han pløjet Havet, og undertiden kunde han endnu være ligesom lidt smittet af den Overtro, som

intet har tilfælles med Vantro og derfor har sin Poesi. Men havde Kirkelammet, Gravsoen eller Helhesten, om hvis Tilværelse han havde hørt Fortællinger uden dog nogensinde at have troet paa dem, alligevel vist sig og taget imod ham og Dorthe i denne Aftenstund, havde det været ham kjærere end at mødes med Skolelæreren og de to Herrer. Og dog gik han ikke paa forbuden Vej; han var her tvertimod, efter Baron Fritzs Ordre, og med Baronesse Julies Vidende, forat Dorthe, som for en Timestid siden var kommen op til Herregaarden, kunde faa' sit inderlige Ønske opfyldt at se Judithe og tage Afsked med hende.

Han havde ingen Anelse havt om, at hun kunde falde paa at ville brænde Lys over den Døde, dog da det var ham umuligt at tale sig tilrette med Dorthe saa gav han tilsidst efter. I Grunden fandt han ikke selv, at der kunde være noget Ondt deri.

«Kom Dorthe! vil Du ikke følge hjem med mig?» spurgte Skolelæreren hende mildt.

Men hun svarede ikke, og han gjentog atter sine Ord, og nu forstod hun ham, men gav sig kun bitterligt til at græde, istedetfor at svare.

«Kom nu blot Dorthe,» sagde han atter med blød Stemme og lagde sin Haand paa hendes

Arm, «saa følger Mutter og jeg Dig hjem om lidt, det var dog vores Agt, at vi i Aften vilde se over til Dig og din gamle Frue.»

«Ja!» svarede hun stadigt bitterligen grædende, » jeg er kun et sølle, elendigt Skøvl. Vær blot ikke vred paa mig, jeg er nu saa lykkelig tilmode, som aldrig tilforn. Det maa dog være saa grumme skjønt at dø. Men,» tilføjede hun vedvarende hulkende, medens hun tørrede sine Øjne med en Snip af sit Forklæde, » jeg maa først hjem, førend jeg kan komme over til Jer, jeg har raget Ilden, da jeg gik herover, og den maa jeg først have tændt op.»

«Ja, ja da,» svarede Skolelæren og gik tilside for at lade hende komme forbi.

«Herr Doctor,» hvidskede Lars ganske sagte, «jeg turde vel ikke bede Dem være saa god at fly mig Nøglen, jeg har hentet den ovre hos Præsten og maa aflevere den til ham. Det var maaske Uret af mig,» vedblev han, «at jeg lod Dorthe faa sin Vilje, men hun bad saa mindelig, og det laa hende saa stærkt paa Sinde.»

Doctoren rakte ham Nøglen.

«Ak Lars!» sagde han, «det havde maaske snarere været Uret at negte hende det. Vi trænge alle saa underligt til Guds kjærlige Tilgivelse og til hinandens Kjærlighed, naar det lakker imod Aften, det kommer vi Alle som

En, og En som Alle til at føle. At hun viste sin Kjærlighed paa sin egen Vis, det maa blive en Sag imellem hende og Vorherre; vi Andre have ingen Ret til at undersøge dens Værd alt for nøje; vi skal blot tro paa, at hun mente det godt.»



## Rettelser.

---

- Side 39 nederst: han læs hun  
— 40 L. 4 f. n.: imidlertid læs samtidig  
— 41 L. 7 f. o.: han læs ham  
— 64 L. 10 f. n.: skønt læs skjønt  
— 73 L. 5 — Apostel læs Apostat  
— 91 L. 9 — rydningen læs brydningen  
— 138 L. 10 f. o.: Vold læs Væld  
— 156 L. 4 — Kammerherren læs Jægermesteren  
— 173 L. 5 — at le læs at tie  
— 173 L. 9 — forsøgte. læs forsøgte —  
— 174 L. — Hun læs Jægermesterinden  
— 187 L. — er, læs er.  
— 209 L. 4 — læs atmosfærisk  
— 252 L. 17 — læs St Gjertrud  
— 260 L. 1 — i Talen og Følgen læs i Talen «og  
Følgen  
— 281 L. 4 f. n.: et kjærligt Blik læs et skjælmsk Blik  
— 303 L. 13 f. o.: tætte læs lette.
-







